

**Norma nr. 34/2015
privind cerințele cantitative stabilite de Autoritatea Europeană de Supraveghere pentru Asigurări
și Pensii Ocupaționale**

În vigoare de la 01 ianuarie 2016

Consolidarea din data de 04 decembrie 2019¹ are la bază publicarea din Monitorul Oficial, Partea I nr. 973 din 29 decembrie 2015 și include modificările aduse prin următoarele acte:

- *Norma 27/2016;
Ultimul amendament în 02 iunie 2016.*

**) Potrivit art. 1, pct. 2 și 3 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 27/2016, anexele la Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 34/2015 privind cerințele cantitative stabilite de Autoritatea Europeană de Supraveghere pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 și 973 bis din 29 decembrie 2015, se completează.*

În urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 23 decembrie 2015,

în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. 1. - Prezenta normă stabilește pentru entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) -d) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare cerințe cantitative suplimentare celor prevăzute de Legea nr. 237/2015, de Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), de standardele tehnice de implementare, de standardele tehnice de reglementare, precum și de actele delegate.

Art. 2. - **(1)** Prezenta normă pune în aplicare cerințele menționate la alin. (1) din ghidurile Autorității Europene de Supraveghere pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale, prevăzute în anexele nr. 1-18 care fac parte integrantă din prezenta normă.

***)** Anexele nr. 1-18 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 bis.

(2) Termenii și expresiile utilizate în prezenta normă au semnificațiile prevăzute în Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare și în prevederile legale aplicabile.

¹ Notă: Textul nu a fost republicat în Monitorul Oficial al României sub formă consolidată și are un caracter informativ. A.S.F. nu-și asumă răspunderea pentru consecințele juridice generate de folosirea acestui text.

Art. 3. - Nerespectarea prevederilor prezentei norme se sancționează conform art. 163 din Legea nr. 237/2015.

Art. 4. - Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

Președintele Autorității de Supraveghere
Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 23 decembrie 2015.

Nr. 34.

Autoritatea de Supraveghere Financiară - ASF - Anexă din 23 decembrie 2015

Anexele nr. 1-18 la Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 34/2015 privind cerințele cantitative stabilite de Autoritatea Europeană de Supraveghere pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale din 23.12.2015

În vigoare de la 01 ianuarie 2016

Consolidarea din data de 04 decembrie 2019 are la bază publicarea din Monitorul Oficial, Partea I nr. 973bis din 29 decembrie 2015 și include modificările aduse prin următoarele acte: Norma 27/2016; Ultimul amendament în 02 iunie 2016.

ANEXA Nr. 1
EIOPA_BoS_14/165 RO

Ghid privind limitele contractuale

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare Regulamentul EIOPA), EIOPA emite ghiduri care se bazează pe Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), în special articolul 76 alineatul (1) și articolul 78, precum și articolele 17 și 18 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.2. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.3. Ghidul se aplică societăților de asigurare și de reasigurare și promovează aplicarea consecventă a limitelor contractului de asigurare sau de reasigurare, cu scopul de a stabili o limită între activitățile existente și cele viitoare. Ghidul oferă îndrumări pentru a stabili care obligații de asigurare sau de reasigurare referitoare la primele viitoare apar în legătură cu un contract, în conformitate cu articolele 17 și 18 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.4. În sensul prezentului ghid, expresia "organisme de guvernanta" înseamnă organismele interne înființate pentru a asigura guvernanta societății de asigurare sau de reasigurare și care, în consecință, nu ar trebui să fie considerate părți terțe în cazul în care exprimă o decizie sau un aviz cu privire la exercitarea dreptului de a denunța un contract, de a respinge primele de încasat în temeiul unui contract sau de a modifica primele sau beneficiile de plătit în baza contractului.

1.5. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.6. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Aplicarea consecventă a principiilor

1.7. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că principiile de stabilire a limitelor contractuale sunt aplicate în mod consecvent tuturor contractelor de asigurare și de reasigurare, în special în decursul timpului.

Recomandarea 2 - Dreptul unilateral

1.8. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere dreptul de a denunța, de a respinge sau de a modifica prime sau beneficii de plătit în baza unui contract de asigurare sau de reasigurare ca fiind unilateral atunci când nici deținătorul de poliță, nici o altă parte terță nu pot restrânge exercitarea acestui drept. În sensul prezentei recomandări, părțile terțe nu includ autoritățile de supraveghere și organismele de guvernantă ale societăților de asigurare și de reasigurare.

1.9. În special:

a) În cazul în care, pentru a aplica modificarea primelor și a beneficiilor, societatea de asigurare sau de reasigurare trebuie să obțină o evaluare externă, în conformitate cu legislația sau cu termenii și condițiile din alt acord în afara contractului de asigurare sau de reasigurare, existența acestei cerințe ar trebui să limiteze dreptul unilateral al societății numai în cazul în care evaluarea conferă deținătorului de poliță sau altor părți terțe dreptul de a interveni în exercitarea acestui drept.

b) Societățile nu ar trebui să considere riscul reputațional sau presiunile concurențiale ca limitări ale dreptului unilateral.

c) Societățile ar trebui să considere că legile naționale le limitează dreptul unilateral numai în cazul în care aceste legi restricționează sau conferă deținătorului de poliță sau altor părți terțe dreptul de a restricționa exercitarea acestui drept.

d) Societățile ar trebui să nu ia în considerare dreptul de a modifica unilateral primele sau beneficiile de plătit în baza contractului în cazul în care primele sau beneficiile de plătit depind numai de deciziile deținătorului de poliță sau ale beneficiarului.

e) Societățile ar trebui să nu ia în considerare dreptul de a denunța unilateral contractul sau de a respinge primele de plătit în baza contractului în cazul în care exercitarea acestui drept, astfel cum se specifică în termenii și condițiile contractului, este condiționată de producerea unui eveniment care generează daune.

Recomandarea 3 - Capacitatea de impunere

1.10. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să își recunoască capacitatea de a obliga un deținător de poliță să plătească prima numai dacă plata poliței este executorie din punct de vedere legal.

Recomandarea 4 - Reflectarea completă a riscului

1.11. Pentru a stabili dacă primele reflectă pe deplin riscurile acoperite de un portofoliu de obligații de asigurare sau de reasigurare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze dacă, în momentul în care fie primele, fie beneficiile pot fi modificate, în toate situațiile, au dreptul de a modifica primele sau beneficiile, astfel încât valoarea actualizată estimată a primelor viitoare să depășească valoarea actualizată estimată a beneficiilor și cheltuielilor viitoare de plătit în baza portofoliului.

1.12. Pentru a evalua dacă primele reflectă pe deplin riscurile acoperite de un portofoliu de obligații de asigurare sau de reasigurare, în conformitate cu articolul 18 alineatele (3) și (7) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că acest portofoliu este format din obligații pentru care societățile de asigurare sau de reasigurare pot modifica primele și beneficiile în circumstanțe similare și cu consecințe similare.

1.13. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare evaluarea individuală a caracteristicilor relevante ale persoanei asigurate, care le permite societăților să colecteze suficiente informații pentru a ajunge la o înțelegere adecvată a riscurilor asociate cu persoana asigurată. În cazul contractelor care acoperă riscul de mortalitate sau riscul de sănătate pe baze tehnice similare

celor de la asigurările de viață, evaluarea individuală a riscurilor poate fi o autoevaluare efectuată de persoana asigurată sau poate include o examinare medicală sau un chestionar.

Recomandarea 5 - Separarea contractului

1.14. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze dacă, la data recunoașterii, este posibil să se separe contractul și, la fiecare dată de evaluare, să ia în considerare dacă au existat modificări care ar putea afecta evaluarea anterioară.

1.15. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să stabilească dacă se poate separa un contract, evaluând dacă două sau mai multe părți ale contractului sunt identificabile în mod clar și dacă este posibilă definirea de seturi diferite de obligații și prime pentru a fi atribuite fiecărei părți.

1.16. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, atunci când o opțiune sau o garanție acoperă mai mult de o parte a contractului, să stabilească dacă este posibil să o separe sau dacă ar trebui să o atribuie părții relevante a contractului.

1.17. În cazul în care un contract este considerat contract de asigurare în temeiul Directivei Solvabilitate II, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere în continuare toate părțile neseperate ale contractului ca generând obligații de asigurare sau de reasigurare.

Recomandarea 6 - Identificarea unui efect sesizabil asupra substanței economice a unui contract

1.18. Atunci când stabilesc dacă acoperirea de asigurare a unui eveniment sau a unei garanții financiare nu are niciun efect sesizabil asupra substanței economice a unui contract, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare toate fluxurile de trezorerie potențiale viitoare care pot decurge din contract.

1.19. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere o garanție financiară de beneficii ca având un efect sesizabil asupra substanței economice a unui contract numai în cazul în care garanția financiară este legată de plata primelor viitoare și oferă deținătorului de poliță un avantaj financiar sesizabil cu substanță comercială.

1.20. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să considere acoperirea unui eveniment incert specificat care afectează în mod negativ persoana asigurată ca având un efect sesizabil asupra substanței economice a contractului în cazul în care acoperirea oferă beneficiarului un avantaj financiar sesizabil.

Recomandarea 7 - Estimarea obligațiilor

1.21. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui, atunci când detaliile unui contract sau amploarea deplină a obligațiilor care fac obiectul unui contract nu sunt cunoscute societății la momentul de recunoaștere a contractului, să estimeze limitele contractuale folosind toate informațiile disponibile într-o manieră conformă cu principiile stabilite în prezentul ghid.

1.22. Societățile ar trebui să revizuiască această evaluare estimată de îndată ce sunt disponibile alte informații mai detaliate.

Recomandarea 8 - Contractele de reasigurare

1.23. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, pentru contractele de acceptări în reasigurare, să aplice dispozițiile articolului 18 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 în mod independent de limitele care stau la baza contractelor de asigurare sau de reasigurare pe care le acoperă.

Reguli de conformare și de raportare

1.24. Prezentul document conține recomandări emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare vor depune toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul și recomandările emise.

1.25. Autoritățile competente care se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid ar trebui să îl integreze în cadrul de reglementare sau de supraveghere în mod adecvat.

1.26. Autoritățile competente vor confirma pentru EIOPA dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid, indicând motivele neconformării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.27. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă sarcina de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.28. Prezentul ghid face obiectul unei revizuii de către EIOPA.

ANEXA Nr. 2

EIOPA_BoS_14/166 RO

Ghid privind evaluarea rezervelor tehnice

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare Regulamentul EIOPA) și articolele 76 - 86, precum și cu articolul 48 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II), completate prin Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și, în special, prin articolele 17 - 42 cu privire la normele referitoare la rezervele tehnice, EIOPA emite ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice.

1.2. Ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice este elaborat pentru a spori consecvența și convergența practicii profesionale pentru societățile de toate tipurile și dimensiunile din statele membre și pentru a sprijini societățile la calcularea rezervelor tehnice în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.3. Este recunoscut faptul că raționamentul calificat este o componentă cheie a calculării rezervelor tehnice și ar trebui să se aplice în stabilirea ipotezelor care vor fi utilizate în evaluarea rezervelor tehnice pentru societățile de asigurare și de reasigurare. Prezentul ghid privind evaluarea rezervelor tehnice ar trebui să fie interpretat coroborat cu capitolul 4 din Ghidul privind utilizarea modelelor interne pentru stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat, care se bazează pe articolul 2 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.4. Prezentul ghid se adresează autorităților naționale competente în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.5. Ghidul va fi utilizat în ultimă instanță atât de actuari, cât și de alți profesioniști care pot fi desemnați să îndeplinească sarcinile funcției actuariale.

1.6. Pașii relevanți pentru a asigura calcularea fiabilă a rezervelor tehnice ar trebui să fie parcurși de către persoanele care au responsabilitatea calculării. Funcția actuarială ar trebui să îndeplinească atribuții de coordonare și validare. Societățile ar trebui să solicite funcției actuariale chiar și atunci când nu este menționat în mod explicit să își îndeplinească atribuțiile, dacă este cazul, luând în considerare cerințele definite în Ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice și în conformitate cu Ghidul privind sistemul de guvernare și cerințele definite în articolul 272 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.7. Prezentul ghid este alcătuit din diferite secțiuni. Secțiunea 1, referitoare la calitatea datelor, explorează modalitățile în care problemele de calitate a datelor ar trebui luate în considerare în procesul de calculare a rezervelor tehnice și de asigurare că deficiențele sunt tratate în mod corespunzător.

1.8. Secțiunea 2, referitoare la segmentare și separare, explorează modalitățile în care obligațiile de asigurare și de reasigurare pot fi segmentate. Scopul segmentării este de a realiza o evaluare exactă a rezervelor tehnice.

1.9. Secțiunea 3, referitoare la ipoteze, stabilește cerințele pentru alegerea metodologiilor de calcul al rezervelor tehnice. Acest lucru se referă la procesul general de evaluare a proporționalității, care este de așteptat să fie derulat de societăți atunci când selectează o metodă de calcul, precum și la aspectele metodologice specifice ale calculării.

1.10. Secțiunea 4, referitoare la metodologiile de calcul al rezervelor tehnice, conține recomandări relevante pentru calcularea rezervelor tehnice în ansamblu. Această secțiune oferă, de asemenea, o listă care nu este exhaustivă de abordări posibile pentru simplificări, ținând seama de faptul că metodologiile și tehnicile de evaluare a rezervelor tehnice sunt supuse unei dezvoltări continue. Evaluarea proporționalității descrise în prezentele recomandări nu este relevantă numai pentru selectarea metodologiilor de calculare a rezervelor tehnice. Rezoluțiile sale ar trebui să fie, de asemenea, convenabile pentru a sprijini alte măsuri necesare pentru calcularea rezervelor tehnice, cum ar fi calitatea datelor, segmentarea, stabilirea și validarea ipotezelor.

1.11. Având în vedere că o listă închisă nu ar fi în conformitate cu o abordare bazată pe principii a proporționalității și ar putea să nu ofere metode de calcul proporționale pentru toate profilurile de risc, metodele simplificate propuse în acest ghid nu ar trebui interpretate ca fiind o listă închisă, ci ca posibile metodologii pentru a fi aplicate.

1.12. Secțiunea 5, referitoare la validare, se concentrează asupra tipurilor și selectării metodelor și proceselor de validare, frecvenței, sferei de acoperire și documentării, precum și asupra evaluării controalelor care ar trebui să fie efectuate de către societăți pentru a valida rezervele tehnice. Scopul acestui ghid este de a asigura o abordare convergentă a procesului de validare a rezervelor tehnice în statele membre. Anexele tehnice prezintă unele procese și abordări standard de validare și recomandă când ar putea fi adecvată utilizarea acestora.

1.13. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.14. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Secțiunea 1

Calitatea datelor

Clarificarea conceptelor de integralitate și adecvare a datelor

Recomandarea 1 - Integralitatea datelor

1.15. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că datele utilizate la calcularea rezervelor tehnice acoperă o perioadă suficient de mare de observații care caracterizează realitatea măsurată.

1.16. Pentru a efectua calcularea rezervelor de prime pentru obligațiile asigurărilor generale, societățile ar trebui să se asigure că sunt disponibile suficiente informații istorice cu privire la costul total al daunelor și la tendințele reale ale acestora, la un nivel suficient de granularitate.

1.17. Pentru a calcula rezerva de daune, societățile ar trebui să se asigure că sunt disponibile suficiente date pentru a permite identificarea structurii relevante a evoluției daunelor, la un nivel suficient de granularitate, pentru a permite o analizare a acestor modele în cadrul grupelor de riscuri omogene.

Recomandarea 2 - Adecvarea datelor

1.18. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că datele referitoare la diferite perioade de timp sunt utilizate în mod consecvent.

1.19. Societățile ar trebui să aplice ajustări datelor istorice, dacă este necesar, pentru a crește credibilitatea sau calitatea acestora, ca informații care contribuie la stabilirea unor estimări mai fiabile ale rezervelor tehnice și pentru alinierea acestora la caracteristicile portofoliului care este evaluat și cu evoluțiile viitoare estimate ale riscurilor.

Revizuirea și validarea calității datelor

Recomandarea 3 - Elementele de verificare a datelor

1.20. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială evaluează adecvarea și integralitatea datelor printr-o serie de elemente de verificare suficient de cuprinzătoare pentru a îndeplini criteriile stabilite în ghidurile anterioare și pentru a permite detectarea deficiențelor relevante.

1.21. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială efectuează această evaluare la un nivel corespunzător de granularitate.

Recomandarea 4 - Alte analizări efectuate

1.22. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială ia în considerare concluziile analizelor relevante, realizate prin revizuire externă, în cazul în care calitatea datelor este revizuită în contextul calculării rezervelor tehnice.

Recomandarea 5 - Determinarea metodologiilor de aplicat

1.23. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială ia în considerare relația dintre concluziile analizării calității datelor și selectarea metodologiilor care urmează să fie aplicate la evaluarea rezervelor tehnice.

1.24. Societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială analizează măsura în care datele utilizate sunt adecvate pentru a susține ipotezele care stau la baza metodologiilor aplicate la evaluarea rezervelor tehnice. Dacă datele nu sunt adecvate metodologiilor, atunci societatea ar trebui să selecteze o metodologie alternativă.

1.25. La evaluarea integrității datelor, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială stabilește dacă numărul de observații și nivelul de granularitate a datelor disponibile sunt suficiente și adecvate pentru a îndeplini cerința privind informațiile de intrare pentru aplicarea metodologiei.

Recomandarea 6 - Sursa și utilizarea datelor

1.26. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să ia în considerare sursa și utilizarea preconizată a datelor în procesul de validare a datelor.

Recomandarea 7 - Utilizarea raționamentului calificat

1.27. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că utilizarea raționamentului calificat în evaluarea exactității, adecvării și integrității datelor utilizate la calcularea rezervelor tehnice nu înlocuiește colectarea, prelucrarea și analizarea corespunzătoare a datelor, dar le completează acolo unde este necesar.

Recomandarea 8 - Procesul de validare și feedback

1.28. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială, în limitele mandatului de coordonare a calculării rezervelor tehnice, coordonează, de asemenea, evaluarea și validarea datelor relevante utilizate în procesul de evaluare.

1.29. Atribuția de coordonare ar trebui să includă cel puțin:

a) selectarea datelor utilizate în evaluare, având în vedere criteriile de exactitate, adecvare și integritate a datelor și stabilirea celor mai adecvate metodologii pentru a fi aplicate la calculare. În acest scop, instrumentele relevante ar trebui să fie utilizate pentru a verifica diferențele semnificative care pot apărea în datele aferente unui singur an și în cadrul altor analize relevante;

b) raportarea recomandărilor privind aplicarea optimizării procedurilor interne, care sunt considerate relevante pentru a îmbunătăți conformitatea cu criteriile prevăzute la punctul a);

c) identificarea cazurilor în care este nevoie de date externe suplimentare;

d) evaluarea calității datelor externe, efectuată similar cu evaluarea datelor interne, cu evidențierea necesității de date de piață sau a situațiilor când acestea ar trebui să fie folosite pentru a optimiza calitatea datelor interne și dacă și cum pot fi aplicate optimizările respective asupra datelor disponibile;

e) evaluarea necesității de ajustare a datelor disponibile, în cadrul celor mai bune practici actuariale, pentru a optimiza adaptarea și fiabilitatea estimărilor derivate din metodologiile actuariale și statistice de stabilire a rezervelor, bazate pe aceste date;

f) înregistrarea perspectivelor relevante dobândite în procesul de evaluare și de validare, care pot deveni relevante și pentru celelalte etape de calculare a rezervelor tehnice și care se referă la înțelegerea riscurilor subiacente și, de asemenea, la cunoașterea calității și limitărilor datelor disponibile.

Limitările datelor

Recomandarea 9 - Identificarea sursei de limitări semnificative

1.30. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială evaluează exactitatea, integralitatea și adecvarea datelor pentru a identifica limitările semnificative ale datelor. În cazul în care sunt identificate limitări semnificative, ar trebui, de asemenea, identificate sursele acestor limitări.

Recomandarea 10 - Impactul deficiențelor

1.31. Pentru a identifica și evalua impactul deficiențelor posibile, care ar putea afecta conformitatea cu cerințele de calitate a datelor, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială analizează documentele relevante disponibile, referitoare la procesele și procedurile interne de colectare, stocare și validare a datelor utilizate pentru evaluarea rezervelor tehnice și, dacă este necesar, ar trebui să caute informații specifice prin contactarea personalului implicat în aceste procese.

1.32. În plus, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială coordonează atribuțiile relevante care pot fi îndeplinite pentru a evalua impactul deficiențelor identificate la datele disponibile utilizate la calcularea rezervelor tehnice, în scopul de a constata dacă datele disponibile ar trebui să fie utilizate pentru scopul intenționat sau dacă ar trebui căutate date alternative.

Recomandarea 11 - Ajustările datelor

1.33. În cazul în care sunt identificate deficiențe ale datelor, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială, având în vedere scopul său, evaluează dacă prin ajustare sau completare calitatea datelor poate fi optimizată.

1.34. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că acestea pun în aplicare măsuri adecvate pentru a depăși limitările datelor care rezultă din schimbul de informații cu partenerul de afaceri.

1.35. Atunci când se utilizează date externe, societățile ar trebui să se asigure că datele rămân conforme cu standardele stabilite în prezentul ghid, în ceea ce privește calitatea datelor.

1.36. Societățile ar trebui să decidă dacă este posibil să ajusteze datele pentru a depăși deficiențele care afectează calitatea datelor și, dacă este cazul, ce ajustări specifice ar trebui introduse.

1.37. Societățile ar trebui să se asigure că ajustările sunt limitate la nivelul strict necesar pentru a îmbunătăți respectarea criteriilor stabilite în recomandările anterioare și nu denaturează identificarea tendințelor și a altor caracteristici cu privire la riscurile inerente reflectate în cadrul datelor.

Recomandarea 12 - Recomandările funcției actuariale

1.38. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială formulează și transmite recomandări organului de conducere cu privire la procedurile care ar putea fi urmate în vederea creșterii calității și cantității datelor disponibile. Pentru a îndeplini această atribuție, funcția actuarială ar trebui să identifice sursele de limitare semnificative și să propună soluții posibile, luând în considerare eficiența acestora și timpul necesar pentru a le pune în aplicare.

Recomandarea 13 - Utilizarea raționamentului calificat în privința limitărilor semnificative

1.39. În cazul în care există limitări semnificative ale datelor, care nu pot fi remediate fără măsuri de complexitate ridicată, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că este utilizat raționamentul calificat pentru a depăși aceste limitări, în scopul de a se asigura că rezervele tehnice sunt calculate în mod corespunzător. Calcularea rezervelor tehnice nu ar trebui să fie afectată de datele inexacte sau incomplete.

Recomandarea 14 - Documentarea limitării datelor

1.40. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială documentează limitările datelor, incluzând cel puțin:

(a) descrierea deficiențelor, cuprinzând cauzele acestora și referințe la alte documente în care au fost identificate;

(b) explicarea concisă privind impactul deficiențelor în sfera de acoperire a calculării rezervelor tehnice, în ceea ce privește gradul de semnificație al acestuia și modul în care acesta afectează procesul;

(c) descrierea acțiunilor întreprinse de către funcția actuarială pentru a detecta deficiențele, complementar sau nu cu alte surse și documente; descrierea modului în care astfel de situații pot fi remediate într-un termen scurt pentru scopul propus și recomandările relevante care urmează să fie aplicate pentru a optimiza calitatea datelor în viitor.

Datele de piață

Recomandarea 15 - Utilizarea datelor de piață

1.41. La evaluarea obligațiilor care depind direct de evoluția piețelor financiare sau în cazul în care calcularea rezervelor tehnice necesită introducerea de date din surse externe, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze că datele externe sunt mai adecvate decât datele interne pentru scopul propus. Societățile ar trebui să se asigure că datele externe furnizate de terți sau datele de piață completează datele interne disponibile.

1.42. Fără a aduce atingere nivelului de dependență a obligațiilor de condițiile de piață sau nivelului de calitate referitor la datele interne disponibile, societățile ar trebui să ia în considerare valorile de referință externe relevante, după caz. Datele externe ar trebui să fie supuse analizării, pentru a se evalua respectarea generală a cerințelor privind calitatea datelor.

Recomandarea 16 - Condițiile referitoare la datele de piață

1.43. Pentru a realiza evaluarea nivelului de exactitate, adecvare și integralitate a datelor externe, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială cunoaște și ia în considerare la analizare, fiabilitatea surselor de informare, precum și consecvența și stabilitatea procesului de colectare și publicare a informațiilor în timp.

1.44. Mai mult decât atât, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială analizează ipotezele realiste și metodologiile relevante aplicate pentru a obține date, inclusiv ajustările sau simplificările aplicate datelor brute. Funcția actuarială ar trebui să fie informată despre modificările care au fost aplicate în timp datelor externe și să le ia în considerare, indiferent dacă aceste modificări se referă la ipoteze sau la metodologiile asociate ori la alte proceduri pentru colectarea datelor externe.

1.45. Mai mult decât atât, ori de câte ori este accesibil și adecvat, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială determină calitatea datelor disponibile în contextul analizării rezervelor tehnice, în ceea ce privește datele disponibile din domeniu sau din piață, care sunt considerate comparabile, în special în ceea ce privește cerințele stabilite la articolul 76 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II. Funcția actuarială ar trebui să identifice și să înțeleagă toate abaterile semnificative. Această analizare s ar putea referi la particularitățile grupelor de riscuri omogene specifice care sunt evaluate.

Secțiunea 2

Segmentarea și separarea

Recomandarea 17 - Segmentarea obligațiilor de asigurare sau de reasigurare care rezultă din contracte de asigurare de sănătate și alte contracte de asigurare generală

1.46. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că obligațiile de asigurare sau de reasigurare care rezultă din contracte de asigurare de sănătate sau alte contracte de asigurare generală ar trebui să fie segmentate în linii de afaceri de asigurări de viață, în cazul în care astfel de obligații sunt expuse riscurilor biometrice (de exemplu, mortalitate, longevitate, invaliditate sau morbiditate) și în cazul în care tehnicile comune care sunt folosite pentru a evalua astfel de obligații iau în considerare în mod explicit evoluția variabilelor care stau la baza acestor riscuri.

1.47. În cazul în care obligațiile de asigurare sau de reasigurare sunt calculate în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 206 din Directiva Solvabilitate II, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că aceste obligații sunt considerate a fi subscrise pe baze tehnice similare celor de la asigurări de viață și, prin urmare, alocate pe linii de afaceri de asigurări de viață.

Recomandarea 18 - Modificarea segmentării obligațiilor de asigurare sau de reasigurare generale

1.48. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că obligațiile de asigurare sau de reasigurare care au fost inițial segmentate în linii de afaceri de asigurări generale și, ca urmare a producerii unui eveniment asigurat, sunt transformate în obligații de asigurare sau de reasigurare de viață, ar trebui evaluate folosind tehnici de asigurări de viață, care în mod explicit iau în considerare evoluția variabilelor care stau la baza riscurilor biometrice și sunt atribuite liniilor de afaceri de asigurări de viață relevante, de îndată ce există suficiente informații pentru a evalua aceste obligații folosind tehnicile de asigurări de viață.

Recomandarea 19 - Stabilirea și evaluarea caracterului adecvat al grupelor de riscuri omogene

1.49. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să calculeze rezervele tehnice folosind grupe de riscuri omogene, pentru stabilirea ipotezelor.

1.50. O grupă de riscuri omogene cuprinde un set de contracte de asigurare cu caracteristici similare ale riscurilor. La selectarea unei grupe de riscuri omogene, societățile ar trebui să ajungă la un echilibru adecvat între credibilitatea datelor disponibile, pentru a permite efectuarea unor analizări statistice fiabile, și omogenitatea caracteristicilor riscurilor din cadrul grupei. Societățile ar trebui să definească grupele de riscuri omogene în așa fel încât acestea să fie suficient de stabile în timp.

1.51. În cazul în care este necesar, societățile ar trebui, pentru derivarea riscurilor, să ia în considerare, printre altele, următoarele elemente:

- a) politica de subscriere;
- b) procedurile de soluționare a daunelor;
- c) profilul de risc al deținătorilor de polițe;
- d) caracteristicile produsului, în special garanțiile;
- e) deciziile de management viitoare.

1.52. Societățile ar trebui să asigure convergența între grupele de riscuri omogene pe care le utilizează pentru a evalua rezervele tehnice brute de reasigurare și sumele recuperabile din reasigurare.

Recomandarea 20 - Calcularea la nivelul grupelor de contracte

1.53. Pentru a calcula rezervele tehnice și pentru a efectua proiecții ale fluxurilor de trezorerie, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aplice ipoteze stabilite la nivelul grupelor de riscuri omogene asupra contractelor individuale sau unor grupuri de contracte dacă acestea pot fi mai granulare decât grupele de riscuri omogene.

Recomandarea 21 - Separarea contractelor de asigurare sau de reasigurare multiple

1.54. În cazul în care un contract de asigurare sau de reasigurare acoperă riscuri din diferite linii de afaceri, separarea obligațiilor nu este necesară în cazul în care doar unul dintre riscurile care fac obiectul contractului este semnificativ. În acest caz, obligațiile referitoare la contract trebuie să fie segmentate în funcție de factorii generatori de risc majori.

Recomandarea 22 - Granularitatea segmentării

1.55. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze dacă granularitatea segmentării obligațiilor de asigurare sau de reasigurare reflectă în mod adecvat natura riscurilor. Această segmentare ar trebui să ia în considerare dreptul de participare la profit al deținătorilor de polițe, opțiunile și garanțiile încorporate în contracte și factorii generatori de risc relevanți aferenți obligațiilor.

Recomandarea 23 - Segmentarea în ceea ce privește rezerva de prime și rezerva de daune

1.56. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze atât natura riscurilor subiacente, care sunt evaluate împreună, cât și calitatea datelor în stabilirea grupelor de riscuri omogene pentru calcularea rezervei de prime și a rezervei de daune.

Secțiunea 3 Ipotezele

Recomandarea 24 - Convergența ipotezelor

1.57. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele utilizate la stabilirea rezervelor tehnice, fondurilor proprii și a cerinței de capital de solvabilitate sunt convergente.

Factorii de risc biometrici

Recomandarea 25 - Modelarea factorilor de risc biometrici

1.58. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze dacă o metodă deterministă sau stocastică este adecvată pentru a modela incertitudinea factorilor de risc biometrici.

1.59. Societățile ar trebui să ia în considerare durata obligațiilor atunci când evaluează dacă o metodă care omite modificările viitoare estimate ale factorilor de risc biometrici este adecvată, în special în evaluarea erorii introduse în rezultat prin intermediul metodei.

1.60. Societățile ar trebui să se asigure că metoda care are în vedere ipoteza că factorii de risc biometrici sunt independenți de orice altă variabilă este adecvată și că particularitățile factorilor de risc sunt luate în considerare. În acest scop, evaluarea nivelului de corelație ar trebui să se bazeze pe date istorice și raționamentul calificat, astfel cum este prevăzut în ghidul privind raționamentul calificat.

Recomandarea 26 - Cheltuielile de acoperire a riscului

1.61. Pentru societățile de asigurare și de reasigurare care utilizează un program de acoperire pentru a minimiza riscurile, cheltuielile aferente programului de acoperire ar trebui luate în considerare la evaluarea rezervelor tehnice. Evoluția estimată a acestor cheltuieli ar trebui să se reflecte în intrările și ieșirile de fluxuri de trezorerie proiectate, care sunt necesare pentru decontarea obligațiilor de asigurare și de reasigurare.

Recomandarea 27 - Disponibilitatea datelor de piață

1.62. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze disponibilitatea datelor de piață relevante, cu privire la cheltuieli, prin analiza reprezentativității datelor de piață în raport cu portofoliul de obligații de asigurare sau de reasigurare, precum și a credibilității și fiabilității datelor.

Recomandarea 28 - Cheltuielile luate în considerare prin termenii contractuali

1.63. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că acele cheltuieli care sunt stabilite prin contracte între societate și terți sunt luate în considerare în funcție de termenii contractului. În special, comisioanele care decurg din contractele de asigurare sunt luate în considerare pe baza clauzelor contractelor dintre societăți și persoanele din vânzări, iar cheltuielile din domeniul reasigurărilor sunt luate în considerare în funcție de contractele încheiate între societate și reasuratorii săi.

Alocarea cheltuielilor

Recomandarea 29 - Granularitatea alocării cheltuielilor

1.64. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile pe grupe de riscuri omogene, cel puțin pe linii de afaceri, în conformitate cu segmentarea obligațiilor utilizată la calcularea rezervelor tehnice.

Recomandarea 30 - Repartizarea cheltuielilor de regie

1.65. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile de regie într-un mod realist și obiectiv și ar trebui să își bazeze alocarea pe analize recente ale activității, pe identificarea factorilor generatori de cheltuieli adecvați și pe rate relevante de repartizare a cheltuielilor.

1.66. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și primului paragraf al acestui ghid, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, în scopul de a aloca cheltuielile de regie, să analizeze oportunitatea utilizării simplificării prezentate în anexa tehnică I, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) societatea desfășoară o activitate care include reînnoirea anuală a contractelor;
- b) reînnoirea trebuie recunoscută ca fiind o activitate nouă, în conformitate cu limitele contractului de asigurare;
- c) daunele apar uniform în timpul perioadei de acoperire.

Recomandarea 31 - Modificările abordării privind alocarea cheltuielilor de regie

1.67. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile de regie pentru activități existente și activități viitoare pe o bază consecventă în timp și ar trebui să schimbe baza de alocare doar dacă o nouă abordare reflectă mai bine situația actuală.

Proiecțiile cheltuielilor

Recomandarea 32 - Convergența cheltuielilor cu alte fluxuri de trezorerie

1.68. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile în proiecția fluxurilor de trezorerie astfel încât momentul înregistrării fluxurilor de trezorerie aferente cheltuielilor să fie în concordanță cu momentul înregistrării altor intrări sau ieșiri de fluxuri de trezorerie necesare pentru decontarea obligațiilor de asigurare și de reasigurare.

Recomandarea 33 - Modificările cheltuielilor

1.69. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele cu privire la evoluția cheltuielilor în timp, inclusiv cheltuielile viitoare care decurg din angajamentele asumate la sau înainte de data evaluării, sunt adecvate și să analizeze natura cheltuielilor. Societățile ar trebui să realizeze o ajustare pentru inflație, care este în concordanță cu estimările economice efectuate.

Recomandarea 34 - Simplificările referitoare la cheltuieli

1.70. La evaluarea naturii, amplitudinii și complexității riscurilor care stau la baza cheltuielilor luate în considerare la calcularea rezervelor tehnice, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare, printre altele, incertitudinea viitoarelor fluxuri de trezorerie aferente cheltuielilor și evenimentele care pot schimba cuantumul, frecvența și amploarea fluxurilor de trezorerie aferente cheltuielilor.

1.71. Societățile ar trebui, de asemenea, să țină seama de tipul de cheltuieli și de gradul de corelare între diferitele tipuri de cheltuieli.

1.72. Atunci când se utilizează o simplificare pentru proiectarea cheltuielilor, bazată pe un model care utilizează informații cu privire la sarcinile curente și anterioare de cheltuieli pentru a proiecta sarcinile de cheltuieli viitoare, inclusiv inflația, societățile ar trebui să analizeze cheltuielile curente și istorice, acordând atenție, printre altele, situațiilor în care se înregistrează cheltuieli și factorilor care influențează cheltuielile. Societățile ar trebui să includă în evaluarea proporționalității o analiză a modului în care cheltuielile sunt legate de dimensiunea și natura portofoliilor de asigurare. Societățile nu ar trebui să aplice simplificarea în cazul în care cheltuielile se modifică semnificativ sau este de așteptat ca acestea să nu acopere toate, ci numai o parte din cheltuielile necesare pentru a deconta obligațiile de asigurare și de reasigurare.

Tratamentul garanțiilor financiare și al opțiunilor contractuale

Recomandarea 35 - Primele suplimentare pentru opțiunile încorporate

1.73. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în mod explicit în considerare primele suplimentare percepute titularilor de polițe, legate de opțiunile încorporate.

Recomandarea 36 - Caracterul adecvat al ipotezelor

1.74. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele utilizate în evaluarea opțiunilor contractuale și garanțiilor financiare sunt în concordanță cu datele actuale de piață, practica actuală a pieței, acțiunile deținătorilor de polițe și de management, specifice pentru caracteristicile activității și societăților. Societățile ar trebui să analizeze, de asemenea, impactul condițiilor și tendințelor nefavorabile ale pieței și să stabilească un proces regulat pentru actualizarea și asigurarea faptului că aceste ipoteze sunt încă realiste, având în vedere informațiile suplimentare de la ultima calculare a rezervelor tehnice.

Recomandarea 37 - Ipotezele privind acțiunile deținătorilor de polițe

1.75. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele privind acțiunile deținătorilor de polițe sunt bazate pe dovezi statistice și empirice, în cazul în care acestea sunt disponibile. Societățile ar trebui să ia în considerare măsura în care deținătorii de polițe își exercită opțiunile contractuale într-un mod rațional din punct de vedere financiar, atunci când stabilesc ipotezele. În acest scop, societățile ar trebui să ia în considerare gradul de conștientizare al deținătorilor de polițe a valorii opțiunilor contractuale și posibilele reacții ale acestora la situația financiară în schimbare a societății.

Deciziile de management viitoare

Recomandarea 38 - Prevederi pentru deciziile de management viitoare

1.76. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să ofere o justificare adecvată în cazul în care deciziile de management viitoare sunt ignorate în funcție de gradul de semnificație.

Recomandarea 39 - Convergența deciziilor de management cu alte ipoteze

1.77. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare impactul deciziilor de management asumate asupra altor ipoteze în cadrul unui anumit scenariu de evaluare. Societățile ar trebui, în special, să analizeze efectele unei anumite decizii de management asupra acțiunilor deținătorilor de polițe sau asupra cheltuielilor aferente. Societățile ar trebui să țină seama de constrângerile legale sau de reglementare relevante pentru deciziile de management. Mai mult decât atât, pentru un anumit scenariu, care este în concordanță cu strategia de afaceri, societățile ar trebui să se asigure că deciziile de management viitoare asumate reflectă echilibrul dintre gradul de competitivitate și riscul de dinamică a rezilierilor.

Recomandarea 40 - Relația cu societatea cedentă

1.78. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare deciziile de management viitoare ale societății cedente ca acțiuni ale deținătorilor de polițe și să estimeze rezervele tehnice pe baza unor ipoteze rezonabile privind acțiunile cedentei.

Beneficiile discreționare viitoare

Recomandarea 41 - Prevederi pentru beneficiile discreționare viitoare

1.79. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare beneficiile discreționare viitoare estimate, indiferent dacă astfel de plăți sunt garantate prin contract sau nu. Societățile ar trebui să se asigure că la evaluarea valorii beneficiilor discreționare viitoare se ține cont de restricțiile legale și contractuale relevante, de clauzele de participare la profit existente, precum și de planurile de distribuire a profiturilor.

Recomandarea 42 - Ipotezele privind beneficiile discreționare viitoare

1.80. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele cu privire la distribuirea beneficiilor discreționare viitoare sunt derivate într-un mod obiectiv, realist și verificabil, care cuprinde principiile și practicile adoptate de societate pentru a oferi contracte de asigurare cu participare la profit. În cazul în care distribuirea beneficiilor discreționare viitoare este legată de situația financiară a societății, ipotezele ar trebui să reflecte interacțiunea dintre activele și obligațiile societății.

Recomandarea 43 - Ipotezele privind modelarea distribuirii beneficiilor discreționare viitoare

1.81. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să efectueze o analiză cuprinzătoare a experienței, practicilor și mecanismelor de distribuire anterioare, atunci când evaluează proporționalitatea metodei simplificate utilizate pentru determinarea beneficiilor discreționare viitoare.

Secțiunea 4

Metodologiile pentru calcularea rezervelor tehnice

Evaluarea proporționalității

Recomandarea 44 - Principiul general al proporționalității

1.82. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, în scopul de a avea o evaluare globală a riscurilor care stau la baza obligațiilor de asigurare și de reasigurare, să ia în considerare interdependența dintre natura, amploarea și complexitatea acestor riscuri.

1.83. Societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială este în măsură să explice care sunt metodele folosite pentru a calcula rezervele tehnice și motivul pentru care au fost selectate metodele respective.

Recomandarea 45 - Evaluarea naturii și a complexității riscurilor

1.84. La evaluarea naturii și a complexității riscurilor care stau la baza contractelor de asigurare în conformitate cu articolul 56 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare cel puțin următoarele caracteristici, acolo unde este cazul:

- (a) gradul de omogenitate a riscurilor;
- (b) varietatea diferitelor subriscuri sau componentelor de risc din care este compus riscul;
- (c) modul în care aceste subriscuri sunt interdependente;
- (d) nivelul de incertitudine, adică măsura în care fluxurile de trezorerie viitoare pot fi estimate;
- (e) natura materializării riscului în ceea ce privește frecvența și severitatea;
- (f) evoluția plăților aferente daunelor de a lungul timpului;
- (g) extinderea daunelor potențiale, inclusiv extremitățile distribuției daunelor;
- (h) tipul de activitate din care derivă riscurile, adică asigurări directe sau reasigurări;
- (i) gradul de dependență între diferitele tipuri de riscuri, inclusiv extremitățile distribuției riscurilor;
- (j) instrumentele de minimizare a riscurilor utilizate, după caz, precum și impactul acestora asupra profilului de risc.

Recomandarea 46 - Identificarea structurilor de riscuri complexe

1.85. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să identifice factorii care indică prezența riscurilor complexe. Acesta ar trebui să fie cazul cel puțin când:

- (a) fluxurile de trezorerie sunt extrem de dependente de evoluția circumstanțelor economice;
- (b) există interdependențe neliniare semnificative între mai mulți factori de incertitudine;
- (c) fluxurile de trezorerie sunt afectate în mod semnificativ de posibile decizii de management viitoare;
- (d) riscurile au un impact asimetric semnificativ asupra valorii fluxurilor de trezorerie, în special în cazul în care contractele includ opțiuni încorporate și garanții semnificative sau dacă există contracte complexe de reasigurare;
- (e) valoarea opțiunilor și a garanțiilor este afectată de acțiunile deținătorilor de polițe;
- (f) societatea utilizează un instrument de minimizare a riscurilor complexe;
- (g) o varietate de acoperiri de natură diferită nu sunt separate în contracte;
- (h) termenii contractelor sunt complecși, printre altele, în ceea ce privește criteriile de franșiză, participării, criteriile de includere și excludere ale acoperirii.

Recomandarea 47 - Evaluarea amplitudinii riscurilor

1.86. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să identifice și să utilizeze o interpretare a amplitudinii care este cea mai adecvată pentru circumstanțele specifice ale societății și pentru profilul de risc al portofoliului. Cu toate acestea, evaluarea "amplitudinii" ar trebui să conducă la o evaluare obiectivă și fiabilă.

1.87. Pentru a măsura amploarea riscurilor, societățile ar trebui să stabilească un sistem sau un nivel de referință specific societății, care să conducă la un indicator de evaluare relativ, mai degrabă decât la unul absolut. În acest scop, riscurile pot fi considerate într-un interval de la mic la mare în raport de valoarea de referință stabilită.

Recomandarea 48 - Nivelul de granularitate al evaluării gradului de semnificație

1.88. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să determine nivelul cel mai adecvat la care se efectuează evaluarea gradului de semnificație în scopul calculării rezervelor tehnice, care ar putea fi grupele individuale de riscuri omogene, liniile individuale de afaceri sau activitatea globală a asigurătorului.

1.89. Societățile ar trebui să ia în considerare atunci când se evaluează gradul de semnificație faptul că un risc care este nesemnificativ în ceea ce privește activitatea globală a asigurătorului, poate avea totuși un impact semnificativ în cadrul unui segment.

1.90. În plus, societățile nu ar trebui să analizeze rezervele tehnice izolat, dar efectele asupra fondurilor proprii și, prin urmare, asupra întregului bilanț de solvabilitate, precum și asupra cerinței de capital de solvabilitate ar trebui luate în considerare în această analiză.

Recomandarea 49 - Consecințele erorii semnificative identificate în evaluarea proporționalității

1.91. În cazul în care utilizarea metodei care conduce la un nivel semnificativ de eroare este inevitabilă pentru societatea de asigurare și reasigurare, aceasta ar trebui să documenteze și să analizeze implicațiile acestui lucru cu privire la fiabilitatea calculului rezervelor tehnice și poziția generală de solvabilitate. Societatea ar trebui, în special, să evalueze dacă nivelul semnificativ de eroare este abordat în mod adecvat la determinarea cerinței de capital de solvabilitate și, prin urmare, la stabilirea marjei de risc pentru rezervele tehnice.

Metodele aplicate la calcularea rezervelor tehnice în cursul anului

Recomandarea 50 - Calculul simplificat al rezervelor tehnice în cursul anului

1.92. Societățile de asigurare și de reasigurare pot folosi simplificări, de exemplu simplificarea descrisă în anexa tehnică VI, în conformitate cu evaluarea proporționalității, în calculele trimestriale ale rezervelor tehnice.

Recomandarea 51 - Calcularea celei mai bune estimări pentru rezervele tehnice trimestriale pentru asigurările de viață și generale

1.93. La calcularea trimestrială a celei mai bune estimări a rezervelor tehnice, societățile de asigurare și de reasigurare pot utiliza o metodă de actualizare, ținând seama de fluxurile de trezorerie înregistrate în cursul trimestrului și noile obligații care apar în timpul trimestrului. Societatea ar trebui să actualizeze și ipotezele aferente metodei menționate, atunci când analiza real vs. estimat arată că s-au produs modificări semnificative în cursul trimestrului.

Recomandarea 52 - Calcularea celei mai bune estimări pentru rezervele tehnice trimestriale pentru asigurările de viață

1.94. La calcularea actualizată trimestrială a celei mai bune estimări a rezervelor tehnice pentru asigurări de viață aferente contractelor index-linked și unit-linked, contractelor cu participare la profit sau contractelor cu garanții financiare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze analizele de sensibilitate prevăzute la articolul 272 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 pentru a evalua sensibilitatea celei mai bune estimări la parametrii financiari relevanți. Acestea ar trebui să documenteze alegerea setului de parametri financiari și adecvarea continuă a acestora la portofoliul de active, precum și relevanța și exactitatea analizei de sensibilitate.

Metodologiile pentru evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare

Recomandarea 53 - Decizia privind metodologia

1.95. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare se bazează pe metodologii actuariale și statistice adecvate, aplicabile și relevante, ținând seama de evoluțiile în acest domeniu.

1.96. Societățile ar trebui să se asigure că cel puțin următoarele aspecte sunt luate în considerare atunci când se decide asupra metodologiei de determinare a valorii opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare:

- natura, amploarea și complexitatea riscurilor acoperite și interdependența lor pe durata de viață a contractelor;
- posibilele perspective asupra naturii opțiunilor și garanțiilor și a principalilor factori de generare;
- examinarea aprofundată a necesității de a include aspecte complexe de calcul suplimentare și complicate;
- justificarea privind caracterul adecvat al metodei.

Recomandarea 54 - Metodologiile pentru evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare

1.97. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aplice evaluarea proporționalității prevăzută la articolul 56 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, atunci când aleg să utilizeze o formulă analitică apropiată sau a unei abordări stocastice pentru evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare incluse în contractele de asigurare.

1.98. Atunci când niciuna dintre metode nu poate fi aplicată, societățile pot utiliza în ultimă instanță o abordare ce constă în următoarele etape:

- a. analizarea caracteristicilor opțiunii sau ale garanției și a modului în care acestea ar afecta fluxurile de trezorerie;
- b. banalizarea valorii la care opțiunea sau garanția se estimează a fi profitabilă sau nu;
- c. determinarea costului opțiunii sau garanției, estimat a varia în timp;
- d. estimarea probabilității ca opțiunea sau garanția să devină mai mult sau mai puțin costisitoare în viitor.

Generatorii de scenarii economice (ESG)

Recomandarea 55 - Documentarea ESG

1.99. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie pregătite să pună la dispoziția autorităților de supraveghere la cerere, documente cu privire la:

modelele matematice pe care se bazează ESG și motivul pentru alegerea lor;

evaluarea calității datelor;

procesul de calibrare;

parametrii rezultați din procesul de calibrare (în special cei corespunzători factorilor generatori de volatilitate și corelație în cadrul riscului de piață).

Recomandarea 56 - Înțelegerea generală a ESG

1.100. În cazul în care realizarea ESG este externalizată, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că au o înțelegere adecvată a modelelor matematice pe care se bazează ESG și a procesului de calibrare, cu un accent special pe metodele și ipotezele utilizate și pe limitările ESG și ar trebui fie informate continuu cu privire la modificările semnificative.

Recomandarea 57 - Procesul de calibrare: datele de piață și alegerea instrumentelor financiare

1.101. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că procesul de calibrare a ESG utilizat pentru evaluarea realistă, se bazează pe datele din piețele financiare care sunt diversificate, lichide și transparente, astfel cum sunt definite la articolul 1 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și care reflectă condițiile de piață actuale. În cazul în care acest lucru nu este posibil, societățile ar trebui să utilizeze alte prețuri de piață, acordând atenție deviațiilor și asigurându-se că ajustările pentru acestea sunt realizate într-un mod deliberat, obiectiv și fiabil.

1.102. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze că alegerea instrumentelor financiare utilizate în procesul de calibrare este relevantă, având în vedere caracteristicile obligațiilor de asigurare sau de reasigurare (de exemplu, opțiuni încorporate și garanții financiare).

Recomandarea 58 - Teste (exactitate, stabilitate și convergența cu piața)

1.103. Atunci când societățile de asigurare sau de reasigurare folosesc ESG pentru modelarea stocastică a rezervelor tehnice, acestea ar trebui să fie în măsură să demonstreze autorităților de supraveghere competente exactitatea, stabilitatea și convergența cu piața a ESG. Ar trebui evaluată o măsură de exactitate a ESG (cel puțin o analiză de eroare Monte Carlo).

1.104. Pentru a demonstra stabilitatea ESG, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să testeze sensibilitatea evaluării unor obligații tipice la variația unor parametri în procesul de calibrare.

1.105. Pentru a demonstra convergența cu piața a ESG, cel puțin unele dintre următoarele teste ar trebui efectuate pe setul de scenarii generate de ESG și folosite în evaluare:

1.38. teste de calibrare: verificarea respectării cerințelor prevăzute la articolul 22 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

1.39. teste martingală: verificarea testului martingală pentru clasele de active (acțiuni, obligațiuni, bunuri imobiliare, curs de schimb etc.) utilizate în procesul de calibrare a ESG, precum și pentru unele strategii simple pentru portofoliul de investiții;

1.40. teste de corelare: compararea corelațiilor simulate cu corelațiile istorice.

1.106. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că testele de exactitate, stabilitate și convergență cu piața ale ESG sunt efectuate cu regularitate și cel puțin anual.

Recomandarea 59 - Generatoare de numere aleatorii și pseudoaleatorii

1.107. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că generatoarele de numere (pseudo)aleatorii utilizate de un ESG sunt testate în mod corespunzător.

Recomandarea 60 - Adecvarea continuă a ESG

1.108. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să dispună de proceduri adecvate pentru a se asigura că un ESG rămâne în permanență adecvat pentru calcularea rezervelor tehnice.

Calcularea marjei de risc

Recomandarea 61 - Metodele de calculare a marjei de risc

1.109. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze dacă o proiecție completă a tuturor cerințelor de capital de solvabilitate viitoare este necesară pentru a reflecta natura, amploarea și complexitatea riscurilor care stau la baza obligațiilor de asigurare și de reasigurare ale societății de referință într-un mod proporțional. În acest caz, societățile ar trebui să efectueze aceste calcule. În caz contrar, pot fi utilizate metode alternative pentru a calcula marja de risc, asigurându-se adecvarea metodei alese pentru a reflecta profilul de risc al societății.

1.110. În cazul în care metodologiile simplificate sunt utilizate pentru a calcula cea mai bună estimare, societățile ar trebui să evalueze impactul ulterior pe care utilizarea unor astfel de metodologii îl poate avea asupra metodelor disponibile pentru a calcula marja de risc, inclusiv utilizarea metodelor simplificate pentru proiectarea viitoare a SCR.

Recomandarea 62 - Ierarhia metodelor de calculare a marjei de risc

1.111. Atunci când se stabilește care este cel mai adecvat nivel al ierarhiei prezentate mai jos, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să asigure o complexitate a calculării care nu depășește ceea ce este necesar pentru a reflecta natura, amploarea și complexitatea riscurilor care stau la baza obligațiilor de asigurare și de reasigurare ale societății de referință, în mod proporțional.

1.112. Societățile ar trebui să aplice ierarhia metodelor consecvent cu cadrul stabilit la definirea principiului proporționalității și necesitatea de evaluare a riscurilor în mod corespunzător.

1.113. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să folosească următoarea ierarhie ca bază de luare a deciziilor cu privire la metodele utilizate pentru proiectarea viitoarelor cerințe de capital de solvabilitate:

- Metoda 1) Se aproximează riscurile sau subriscurile individuale în unele dintre sau în toate modulele și submodulele utilizate pentru calcularea cerințelor de capital de solvabilitate viitoare, așa cum este prevăzut la articolul 58 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

- Metoda 2) Se aproximează întreaga cerință de capital de solvabilitate, pentru fiecare an viitor menționat la articolul 58 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, printre altele, cu ajutorul raportului dintre cea mai bună estimare în acel an viitor și cea mai bună estimare la data evaluării.

Această metodă nu este adecvată atunci când valoarea celei mai bune estimări este negativă la data de evaluare sau la datele ulterioare.

Această metodă ia în considerare maturitatea și modul de decontare a obligațiilor, net de reasigurare. Prin urmare, ar trebui să se analizeze modul în care este calculată cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare. De asemenea, ar trebui să se analizeze dacă ipotezele cu privire la profilul de risc al societății pot fi considerate neschimbate în timp. Acest lucru include:

(a) pentru toate riscurile de subscriere, se analizează dacă subriscurile care compun riscul de subscriere sunt aceleași;

(b) pentru riscul de contrapartidă, se analizează dacă media calității creditului reasuratorilor și al vehiculelor investiționale (SPV) este aceeași;

(c) pentru riscul de piață, se analizează dacă riscul de piață semnificativ în raport cu cea mai bună estimare netă este același;

(d) pentru riscul operațional, se analizează dacă proporțiile de participare ale reasuratorilor și vehiculelor investiționale la obligații sunt aceleași;

(e) pentru ajustare, se analizează dacă capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile în raport cu cea mai bună estimare netă este aceeași.

În cazul în care unele dintre aceste ipoteze sau toate aceste ipoteze nu sunt valabile, societatea ar trebui să efectueze cel puțin o evaluare calitativă pentru a stabili cât de semnificativă este abaterea de la ipoteze. Dacă impactul abaterii nu este semnificativ în comparație cu marja de risc în ansamblu, atunci această metodă poate fi utilizată. În caz contrar, societatea ar trebui fie să ajusteze formula în mod corespunzător, fie să fie încurajată să utilizeze o metodă mai sofisticată.

- Metoda 3) Se aproximează suma actualizată a tuturor cerințelor de capital de solvabilitate viitoare într-un singur pas, fără a aproxima cerințele de capital de solvabilitate pentru fiecare an viitor separat, astfel cum este menționat la articolul 58 litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, printre altele, utilizând durata modificată a obligațiilor de asigurare ca factor de proporționalitate.

Atunci când se decide aplicarea unei metode bazate pe durata modificată a obligațiilor de asigurare, ar trebui să fie acordată atenție valorii duratei modificate, pentru a fi evitate rezultatele irelevante pentru marja de risc.

Această metodă ia în considerare maturitatea și modul de decontare a obligațiilor, net de reasigurare. Prin urmare, ar trebui să se analizeze modul în care a fost calculată cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare. De asemenea, ar trebui să se analizeze dacă ipotezele cu privire la profilul de risc al societății pot fi considerate neschimbate în timp. Acest lucru include:

(a) pentru SCR de bază, se analizează dacă proporția și componența riscurilor și subriscurilor nu se schimbă de-a lungul anilor;

(b) pentru riscul de contrapartidă, se analizează dacă media calității creditului reasiguratorilor și al vehiculelor investiționale (SPV) este aceeași;

(c) pentru riscul operațional și riscul de contrapartidă, se analizează dacă durata modificată este aceeași pentru obligațiile calculate net și brut de reasigurare;

(d) se analizează dacă riscul de piață semnificativ în raport cu cea mai bună estimare netă rămâne același de-a lungul anilor;

(e) pentru ajustare, se analizează dacă capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile în raport cu cea mai bună estimare netă rămâne aceeași de-a lungul anilor.

O societate care intenționează să utilizeze această metodă ar trebui să analizeze în ce măsură aceste ipoteze sunt valabile. În cazul în care unele dintre aceste ipoteze sau toate aceste ipoteze nu sunt valabile, societatea ar trebui să efectueze cel puțin o evaluare calitativă pentru a stabili cât de semnificativă este abaterea de la ipoteze. Dacă impactul abaterii nu este semnificativ în comparație cu marja de risc în ansamblu, atunci simplificarea poate fi utilizată.

În caz contrar, societatea ar trebui fie să ajusteze formula în mod corespunzător, fie să fie încurajată să utilizeze o metodă mai sofisticată.

- Metoda 4) Se aproximează marja de risc prin calcularea acesteia ca procent din cea mai bună estimare.

Conform acestei metode, marja de risc ar trebui să fie calculată ca procent din cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare la data de evaluare. Atunci când decide cu privire la procentul care urmează să fie utilizat pentru o anumită linie de afaceri, societatea ar trebui să ia în considerare faptul că acest procent este probabil să crească în cazul în care durata modificată a obligațiilor de asigurare sau o altă măsură a modului de decontare a acestor obligații crește.

Societățile ar trebui să acorde atenția cuvenită naturii foarte simpliste a acestei abordări; aceasta ar trebui să fie utilizată numai în cazul în care s-a demonstrat că niciuna dintre abordările mai sofisticate referitoare la marja de risc din ierarhia de mai sus nu poate fi aplicată.

Atunci când societățile se bazează pe această metodă la calcularea marjei de risc, acestea vor trebui să justifice și să documenteze raționamentul pentru procente folosite pentru fiecare linie de afaceri. Această justificare și raționamentul respectiv ar trebui să ia în considerare caracteristicile

specifice ale portofoliilor în curs de evaluare. Societățile nu ar trebui să utilizeze această metodă când se înregistrează valori negative ale celei mai bune estimări.

1.114. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și dispozițiilor articolului 58 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare pot folosi simplificările definite în anexa tehnică IV atunci când aplică ierarhia de metode.

Recomandarea 63 - Alocarea marjei de risc globale

1.115. În cazul în care este prea complicat să se calculeze cu exactitate contribuția liniilor individuale de afaceri la cerința generală de capital de solvabilitate pe durata de viață a întregului portofoliu, societăților de asigurare și de reasigurare ar trebui să li se permită să aplice metode simplificate pentru a alocă marja de risc globală pe liniile individuale de afaceri, care sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor implicate. Metodele aplicate trebuie să fie consecvente în timp.

Calcularea rezervelor tehnice ca întreg

Recomandarea 64 - Evidențierea incertitudinii

1.116. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să înțeleagă, pentru a replica în mod fiabil fluxurile viitoare de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare, având în vedere incertitudinea inerentă, că fluxurile de trezorerie ale instrumentelor financiare nu trebuie să furnizeze numai același quantum estimat ca al fluxurilor de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare, ci și aceeași structură a variabilității.

Recomandarea 65 - Replicarea fiabilă

1.117. Societățile de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să considere viitoarele fluxuri de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare ca fiind replicate în mod fiabil dacă:

(a) una sau mai multe caracteristici ale fluxurilor de trezorerie viitoare, printre altele valoarea estimată, volatilitatea sau alte caracteristici, depind de riscurile a căror structură specifică în cadrul societății nu poate fi regăsită la instrumentele tranzacționate în mod activ pe piețele financiare;

(b) informațiile actuale privind tranzacționarea și prețurile nu sunt în mod normal disponibile publicului, din cauza faptului că una sau mai multe caracteristici ale fluxurilor de trezorerie viitoare depind în mod cert de evoluția factorilor specifici societăților, cum ar fi cheltuielile sau costurile de achiziție; sau

(c) una sau mai multe caracteristici ale fluxurilor de trezorerie viitoare depind de evoluția unor factori externi societății, pentru care nu există instrumente financiare ale căror valori de piață fiabile să fie observabile.

Recomandarea 66 - Perturbările pe termen scurt

1.118. În cazul în care o piață activă și transparentă nu îndeplinește temporar una sau mai multe dintre condițiile pentru a fi considerată diversificată și lichidă și se estimează în mod rezonabil ca aceste condiții să fie din nou îndeplinite în următoarele trei luni, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze prețurile observate în acea perioadă, în sensul prezentului ghid.

1.119. Societățile ar trebui să evalueze dacă utilizarea acestor prețuri are drept rezultat o eroare semnificativă în evaluarea rezervelor tehnice.

Recomandarea 67 - Separarea obligațiilor evaluate ca întreg

1.120. În cazul în care în același contract există un număr de fluxuri de trezorerie viitoare care îndeplinesc toate condițiile pentru a calcula rezervele tehnice ca întreg și alte fluxuri de trezorerie viitoare care nu îndeplinesc unele dintre aceste condiții, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să separe cele două seturi de fluxuri de trezorerie.

Pentru primul set de fluxuri de trezorerie nu este necesară calcularea separată a celei mai bune estimări și a marjei de risc, dar societăților ar trebui să li se solicite să efectueze calcularea separată pentru al doilea set de fluxuri de trezorerie. În cazul în care separarea propusă nu este posibilă, în special atunci când există o interdependență semnificativă între cele două seturi de fluxuri de trezorerie, societăților ar trebui să li se solicite să efectueze separat calcularea celei mai bune estimări și a marjei de risc pentru întregul contract.

Primele viitoare

Recomandarea 68 - Fluxurile de trezorerie ale primelor viitoare versus primele de încasat

1.121. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să stabilească fluxurile de trezorerie ale primelor viitoare în cadrul limitelor contractuale la data evaluării și ar trebui să includă în calcularea celei mai bune estimări a obligațiilor acele fluxuri de trezorerie viitoare ale primelor care sunt scadente după data de evaluare.

1.122. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să trateze în bilanț primele care sunt scadente până la data de evaluare ca prime de încasat până la primirea sumelor.

Calcularea rezervei de daune

Recomandarea 69 - Metodele pentru calcularea rezervei de daune avizate

1.123. Societățile de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să includă rezerva de daune neavizate (IBNR) și nu ar trebui să includă cheltuielile nealocate aferente soluționării daunelor (ULAE) în calcularea rezervei de daune avizate care reprezintă componenta rezervei de daune pentru evenimentele generatoare de daune, notificate asigurătorului.

1.124. Există două metode posibile de estimare a rezervei de daune avizate:

1. luarea în considerare a numărului de daune avizate și costul mediu al acestora;
2. estimarea de la caz la caz.

Recomandarea 70 - Metodele de calculare a rezervei de daune neavizate

1.125. În cazul în care tehnicile actuariale (de exemplu metoda triunghiul daunelor) sunt utilizate pentru a estima rezerva de daune neavizate (IBNR), societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să acorde o atenție deosebită faptului dacă ipotezele care stau la baza tehnicilor sunt valide sau dacă sunt necesare ajustări ale structurii evoluției daunelor, pentru a reflecta în mod corespunzător evoluția viitoare probabilă.

Recomandarea 71 - Metodele de evaluare a cheltuielilor aferente soluționării daunelor - cheltuielile nealocate aferente soluționării daunelor (ULAE)

1.126. Atunci când societățile de asigurare și de reasigurare aplică o metodă simplificată pentru rezerva cheltuielilor aferente soluționării daunelor, bazată pe un procent estimat din rezerva de daune, conform anexei tehnice II, acest lucru ar trebui luat în considerare numai atunci când cheltuielile se poate estima în mod rezonabil că sunt proporționale cu rezervele ca întreg, în cazul în care acest procent este stabil în timp și în cazul în care cheltuielile se distribuie uniform pe durata de viață a portofoliului de daune ca întreg.

Calcularea rezervei de prime

Recomandarea 72 - Acoperirea

1.127. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că rezerva de prime la data evaluării include evaluarea tuturor obligațiilor recunoscute în cadrul limitelor contractelor de asigurare sau de reasigurare, pentru expunerile la evenimentele generatoare de daune viitoare, în cazul în care:

(a) acoperirea a început înainte de data evaluării;

(b) acoperirea nu începe înainte de data evaluării, dar societatea de asigurare sau de reasigurare este contrapartida contractului de asigurare sau de reasigurare care furnizează acoperirea.

1.128. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și dispozițiilor articolului 36 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile pot aplica simplificarea descrisă în anexa tehnică III.

Recomandarea 73 - Analizarea proiecțiilor costurilor aferente daunelor

1.129. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că la evaluarea fluxurilor de trezorerie aferente daunelor incluse în rezerva de prime se ia în considerare adecvat incidența daunelor viitoare și costurile aferente, inclusiv probabilitatea de înregistrare a unor daune latente sau a unor daune cu frecvență scăzută și severitate ridicată.

Recomandarea 74 - Incertitudinea acțiunilor deținătorilor de polițe

1.130. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că la evaluarea rezervei de prime se ține cont de posibilitatea ca deținătorii de polițe să își exercite opțiunile de a extinde sau reînnoi un contract sau de a anula sau termina contractul înainte de sfârșitul perioadei acoperite.

Recomandarea 75 - Rezerva de prime negativă

1.131. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că, în cazul în care valoarea actualizată a intrărilor viitoare de fluxuri de trezorerie depășește valoarea actualizată a ieșirilor viitoare de fluxuri de trezorerie, rezerva de prime, exclusiv marja de risc, este negativă.

Calcularea profiturilor estimate din primele viitoare (EPIFP)

Recomandarea 76 - Separarea obligațiilor de asigurare

1.132. În vederea efectuării calculării prevăzute la articolul 260 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să separe obligațiile de asigurare în cele atribuibile primelor deja încasate și cele atribuibile primelor aferente portofoliului activ, care sunt de încasat în viitor.

Recomandarea 77 - Ipotezele folosite pentru calcularea EPIFP

1.133. În scopul calculării rezervelor tehnice fără marjă de risc, în ipoteza că primele legate de contractele de asigurare și de reasigurare în vigoare estimate a fi încasate în viitor nu sunt încasate, societățile ar trebui să aplice aceeași metodă actuarială utilizată la calcularea rezervelor tehnice fără marja de risc în conformitate cu articolul 77 din Directiva Solvabilitate II, cu următoarele ipoteze modificate:

(a) contractele ar trebui să fie tratate ca și cum acestea continuă să fie în vigoare, mai degrabă decât să fie considerate ca fiind răscumpărate;

(b) indiferent de condițiile legale sau contractuale aplicabile contractului, calcularea nu ar trebui să includă penalități, reduceri sau alte tipuri de ajustări ale valorii actuariale teoretice a rezervelor tehnice fără marjă de risc, calculată ca și cum contractul ar continua să fie în vigoare;

(c) celelalte ipoteze ar trebui să rămână neschimbate.

Metodologiile pentru calcularea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale

Recomandarea 78 - Gradul de alocare pentru programele de reasigurare viitoare

1.134. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să recunoască fluxurile de trezorerie viitoare aferente programelor noi de reasigurare, care acoperă obligațiile deja recunoscute în bilanț, în măsura în care acestea înlocuiesc programele de reasigurare care expiră și se poate demonstra că îndeplinesc condițiile menționate mai jos:

1.45. societatea de asigurare sau de reasigurare are adoptată o politică scrisă privind înlocuirea programului de reasigurare;

1.46. înlocuirea programului de reasigurare nu se realizează cu o frecvență mai mare de trei luni;

1.47. înlocuirea programului de reasigurare nu este condiționată de evenimente viitoare care nu pot fi controlate de societatea de asigurare sau de reasigurare. În cazul în care înlocuirea programului de reasigurare este condiționată de evenimente viitoare aflate sub controlul societății de asigurare sau de reasigurare, atunci condițiile ar trebui să fie clar documentate în politica scrisă menționată la litera (a);

1.48. înlocuirea programului de reasigurare ar trebui să fie realistă și în conformitate cu practicile de afaceri și strategia de afaceri curente ale societății de asigurare sau de reasigurare. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să poată verifica dacă înlocuirea este realistă prin compararea înlocuirii asumate cu înlocuirii realizate anterior de către societatea de asigurare sau de reasigurare;

1.49. riscul ca programul de reasigurare să nu poată fi înlocuit din cauza restricțiilor de capacitate este nesemnificativ;

(f) se realizează o estimare adecvată a primei de reasigurare viitoare care urmează a fi plătită, care reflectă riscul de creștere al costului de înlocuire a programelor de reasigurare existente;

(g) înlocuirea programului de reasigurare nu este contrară cerințelor care se aplică acțiunilor de management viitoare prevăzute la articolul 236 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 79 - Calculul simplificat al sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale rezerva de prime

1.135. Pentru a estima valoarea sumelor recuperabile din reasigurare din rezerva de prime de reasigurare brută, în cazul în care se aplică un calcul simplificat, societățile de asigurare și de

reasigurare ar trebui să aplice un factor de conversie de la brut la net separat fluxurilor de trezorerie de ieșire și societățile ar trebui să aplice un factor de conversie de la brut la net diferit pentru fluxurile de trezorerie de intrare. Societățile ar trebui să determine factorul de conversie de la brut la net pentru fluxurile de trezorerie de ieșire pe baza examinării daunelor trecute, cu luarea în considerare a programului de reasigurare aplicabil viitor. Factorul de conversie de la brut la net pentru fluxurile de trezorerie de intrare ar trebui să se bazeze pe primele brute și primele de reasigurare relative care urmează să fie încasate și plătite.

1.136. Societățile pot aplica simplificările prezentate în anexa tehnică V, fără a aduce atingere dispozițiilor din primul paragraf al acestui ghid și evaluării proporționalității.

Recomandarea 80 - Calculul simplificat al sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale rezerva de daune

1.137. În ceea ce privește rezerva de daune pentru sumele recuperabile din reasigurare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze tehnici de conversie de la brut la net separate, fie pentru fiecare an de eveniment, fie pentru fiecare an de subscriere incomplet pentru o anumită linie de afaceri sau grupă de riscuri omogene, după cum este cazul.

Recomandarea 81 - Calculul simplificat al ajustării riscului de contrapartidă

1.138. În cazul calculului simplificat al ajustării pentru riscul de contrapartidă, stipulat în articolul 61 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, care se bazează pe ipoteza că probabilitatea de neîncasare a creanțelor de la contrapartide rămâne constantă de-a lungul timpului, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să analizeze dacă această ipoteză este realistă, ținând seama de nivelul de calitate a creditului contrapartidei și de durata modificată a sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehicule investiționale.

Principiile generale în ceea ce privește metodologiile pentru calcularea rezervelor tehnice

Recomandarea 82 - Perioada de proiecție

1.139. Atunci când evaluează dacă perioada de proiecție și momentul plății fluxurilor de trezorerie către deținătorii de polițe sunt proporționale în cursul anului, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia cel puțin în considerare următoarele caracteristici:

- (a) gradul de omogenitate al fluxurilor de trezorerie;
- (b) nivelul de incertitudine, adică măsura în care fluxurile de trezorerie viitoare pot fi estimate;
- (c) natura fluxurilor de trezorerie.

Secțiunea 5

Validarea

Recomandarea 83 - Proporționalitatea validării rezervelor tehnice

1.140. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să se asigure că procesul de validare este proporțional, având în vedere importanța impactului ipotezelor, aproximărilor și metodologiilor asupra evaluării rezervelor tehnice, atât separat, cât și în combinație.

Recomandarea 84 - Selectarea metodelor și proceselor de validare

1.141. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să analizeze care sunt metodele și procesele de validare cele mai adecvate, în funcție de caracteristicile obligațiilor și utilizarea estimată a metodelor sau proceselor respective.

Recomandarea 85 - Metodele calitative și cantitative

1.142. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să se asigure că procesul de validare se aplică atât aspectelor cantitative, cât și celor calitative și nu se rezumă la compararea estimărilor cu rezultatele. Acesta ar trebui să includă aspecte calitative, cum ar fi evaluarea mecanismelor de control, documentarea, interpretarea și comunicarea rezultatelor.

Recomandarea 86 - Procesul de validare periodică și dinamică

1.143. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să deruleze un proces de validare periodică și dinamică în care să optimizeze periodic metodele de validare

pentru a încorpora experiența dobândită din desfășurarea validărilor anterioare și ca răspuns la modificarea condițiilor de piață și de funcționare.

Recomandarea 87 - Compararea cu datele anterioare - abaterile

1.144. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială:

(a) identifică abaterea totală între datele privind daunele estimate și cele reale;

(b) analizează abaterea totală în funcție de sursele principale ale acesteia și motivele abaterii;

(c) dacă abaterea nu pare a fi temporară, face recomandări cu privire la modificările aduse modelului sau la ipotezele utilizate.

1.145. Societățile ar trebui să se asigure că datele și tendințele relevante ale pieței sunt luate în considerare în cadrul comparării cu datele anterioare.

Recomandarea 88 - Compararea cu datele din piață pentru contractele cu opțiuni și garanții

1.146. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze dacă există o gamă de instrumente de piață disponibile pentru a replica acele contracte care includ opțiuni și garanții. În cazul în care este disponibil, prețul unor astfel de portofolii ar trebui să fie apoi comparat cu valoarea rezervelor tehnice, calculate ca suma dintre cea mai bună estimare (calculată folosind proiecțiile fluxurilor de trezorerie) și marja de risc.

Norme de conformare și de raportare

1.147. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.148. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.149. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.150. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.151. Prezentul ghid face obiectul unei revizui de către EIOPA.

Anexa tehnică I

Simplificarea pentru atribuirea cheltuielilor de regie

Cheltuielile de regie recurente sunt definite în modul următor:

$$ROA_t = RO_{last} \cdot \left(\frac{RO_{next}}{RO_{last}} \right)^{t/12} \cdot \frac{s + 13 - t}{12(s + 12)}$$

unde:

s = durata preconizată în luni pentru a deconta integral obligațiile care decurg din contractul de asigurare, de la începutul perioadei de asigurare

t = 1, . . . , 12 luna perioadei de proiecție

RO_{last} = cheltuieli de regie recurente observate în ultimele 12 luni

RO_{next} = cheltuieli de regie recurente anticipate pentru următoarele 12 luni

ROA_t = cheltuieli de regie recurente atribuite lunii t

Anexa tehnică II

Simplificarea pentru cheltuielile cu soluționarea daunelor

Simplificarea pentru rezerva pentru cheltuielile cu soluționarea daunelor pe baza estimării ca procent din rezerva de daune:

Această simplificare se bazează pe următoarea formulă, aplicată pentru fiecare linie de afaceri:

$$\text{Rezerva pentru ULAE} = R \times [\text{IBNR} + a \times \text{PCO_raportată}]$$

unde:

R = Media simplă sau ponderată a R_i pe o perioadă suficientă de timp

R_i = Cheltuieli de soluționare a daunelor plătite / (daune brute + regrese).

IBNR = rezerva pentru IBNR

PCO_raportată = rezerva de reasigurare brută pentru daune avizate

a = procentul din rezerva de daune

Anexa tehnică III

Simplificarea pentru rezerva de prime

Simplificarea pentru a obține cea mai bună estimare pentru rezerva de prime, bazată pe o estimare a ratei combinate în linia de afaceri în cauză:

Este nevoie de următorii parametri de intrare:

(a) estimarea ratei combinate (CR) pentru linia de afaceri în timpul perioadei de lichidare a rezervei de prime;

(b) valoarea actualizată a primelor viitoare pentru obligațiile aferente (în măsura în care primele viitoare se încadrează în limitele contractuale);

(c) măsura de volum pentru prime necâștigate; se referă la activități începute la data evaluării și reprezintă primele pentru aceste activități începute, mai puțin primele care sunt deja câștigate pentru aceste contracte (determinat pe bază pro rata temporis).

Cea mai bună estimare este derivată din parametrii de intrare, după cum urmează:

$$\text{BE} = \text{CR} \cdot \text{VM} + (\text{CR}-1) \cdot \text{PVFP} + \text{AER} \cdot \text{PVFP}$$

unde:

BE = cea mai bună estimare a rezervei de prime

CR = estimarea ratei combinate pentru linia de afaceri pe bază brută de costuri de achiziție și anume, $\text{CR} = (\text{daune} + \text{cheltuieli aferente daunelor}) / (\text{prime câștigate, brut de cheltuielile de achiziție})$

VM = măsura de volum pentru prime necâștigate. Aceasta se referă la activități începute la data evaluării și reprezintă primele pentru acestea, mai puțin primele deja câștigate pentru aceste contracte. Această măsură ar trebui să fie calculată brut de cheltuielile de achiziție.

PVFP = valoarea actualizată a primelor viitoare (actualizate folosind structura temporală a ratei dobânzilor fără risc) furnizată, brut de comisioane.

AER = estimarea ratei cheltuielilor de achiziție pentru linia de afaceri.

Rata combinată pentru un an de eveniment (= an de producere) este definită ca raportul dintre cheltuieli și daunele produse pe o anumită linie de afaceri sau grupă omogenă de riscuri supra primele câștigate. Primele câștigate ar trebui să excludă ajustarea anului anterior. Cheltuielile ar trebui să fie cele atribuibile primelor câștigate, altele decât cheltuielile aferente daunelor. Daunele

produse ar trebui să excludă rezultatul de închidere, adică ar trebui să fie totalul pentru daunele produse în anul y al daunelor plătite (inclusiv cheltuielile aferente daunelor) în cursul anului și rezervele constituite la sfârșitul anului.

Alternativ, în cazul în care este mai practic, rata combinată pentru un an de eveniment poate fi considerată ca fiind suma dintre rata cheltuielilor și rata daunelor. Rata cheltuielilor este raportul dintre cheltuieli (altele decât cheltuielile aferente daunelor) și primele subscrise, iar cheltuielile sunt cele atribuibile primelor subscrise. Rata daunelor pentru un an de eveniment, pentru o anumită linie de afaceri sau grupă de riscuri omogenă, ar trebui determinată ca rata dintre dauna finală pentru daunele produse supra primele câștigate.

Anexa tehnică IV

Ierarhia simplificărilor pentru marja de risc

În ceea ce privește nivelul (1) al ierarhiei:

Riscul de subscriere pentru asigurările de viață

Simplificările permise la calcularea SCR pentru riscurile de mortalitate, longevitate și invaliditate, riscul de cheltuieli, riscul de revizuire și riscul de catastrofă se aplică la calcularea marjei de risc.

Riscul de subscriere pentru asigurările de sănătate

Simplificările permise la calcularea SCR pentru riscurile de mortalitate pentru asigurările de sănătate, longevitate pentru asigurările de sănătate, cheltuieli medicale de invaliditate morbiditate, protecția venitului în caz de invaliditate morbiditate, cheltuieli de sănătate și de reziliere în asigurarea de sănătate pe baze tehnice similare asigurării de viață se aplică la calcularea marjei de risc.

Riscul de subscriere pentru asigurările generale

La calcularea viitoarelor SCR pentru riscul de prime și rezerve ar putea fi utilizate simplificări dacă reînnoirile și activitățile viitoare nu sunt luate în considerare:

- Atunci când volumul primelor în anul t este mic în comparație cu volumul rezervei, volumul primei pentru anul t poate fi considerat 0. Un exemplu poate fi o activitate care nu cuprinde contracte multianuale, în cazul în care volumul de prime poate fi considerat 0 pentru toți anii viitori t unde $t \geq 1$.
- Dacă volumul primelor este zero, atunci cerința de capital pentru subscrierea pentru asigurări generale poate fi aproximată prin formula:

$$3 \cdot \sigma_{(\text{res, mod})} \cdot \text{PCO}_{\text{Net}}(t),$$

unde

$\sigma_{(\text{res, mod})}$ reprezintă abaterea standard agregată pentru riscul de rezerve și $\text{PCO}_{\text{Net}}(t)$ cea mai bună estimare a rezervei de daune, net de reasigurare în anul t .

Abaterea standard agregată pentru riscul de rezerve $\sigma_{(\text{res, mod})}$ ar putea fi calculată folosind pașii de agregare, așa cum este descris în articolul 117 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, considerând toate sumele aferente riscului de prime ca fiind egale cu zero.

Ca o simplificare suplimentară, se poate considera că estimarea specifică societății a abaterii standard pentru riscul de prime și riscul de rezerve rămâne neschimbată de-a lungul anilor.

De asemenea, cerința pentru riscul de subscriere pentru riscul de catastrofă este luată în considerare numai în ceea ce privește contractele de asigurare care există la $t = 0$.

Riscul de contrapartidă

Cerința de capital pentru riscul de contrapartidă cu privire la cedările în reasigurare poate fi calculată direct din definiția pentru fiecare segment și fiecare an. În cazul în care expunerea la probabilitatea de neplată din partea reasigurătorilor nu variază considerabil de-a lungul anilor de

evoluție, cerința de capital pentru acest risc poate fi aproximată prin aplicarea părții aferente reasigurătorilor din cea mai bună estimare la nivelul cerinței care se observă în anul 0.

Conform formulei standard, riscul de contrapartidă pentru cedările în reasigurare este evaluat pentru întregul portofoliu și nu pe segmente separate. În cazul în care riscul de contrapartidă pentru un segment este considerat a fi similar cu riscul de contrapartidă total sau în cazul în care riscul de contrapartidă pentru un segment este de importanță neglijabilă, atunci cerința de capital pentru acest risc poate fi stabilită prin aplicarea părții aferente reasigurătorilor din cea mai bună estimare la nivelul cerinței totale de capital pentru riscul de contrapartidă aferent reasigurătorilor în anul 0.

În ceea ce privește nivelul (2) al ierarhiei:

Prin utilizarea unui exemplu reprezentativ al unei metode proporționale, stabilirea SCR pentru societatea de referință pentru anul t ar putea fi realizată în felul următor:

$$SCR_{RU}(t) = SCR_{RU}(0) \cdot BE_{Net}(t)/BE_{Net}(0) \quad t = 1, 2, 3, \dots$$

unde:

$SCR_{RU}(t)$ = SCR calculat la momentul $t \geq 0$ pentru portofoliul obligațiilor de (re)asigurare al societății de referință;

$BE_{net}(t)$ = cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurarea evaluată la momentul $t \geq 0$ pentru portofoliul obligațiilor de re(asigurare) al societății.

Simplificarea descrisă mai sus poate fi aplicată, de asemenea, la un nivel mai granular, adică pentru modulele și/sau submodulele individuale. Cu toate acestea, se remarcă faptul că numărul calculărilor efectuate este, în general, proporțional cu numărul de module și/sau submodule pentru care se aplică această simplificare. Mai mult decât atât, este necesar să se analizeze dacă o calculare mai granulară, așa cum este menționat mai sus, conduce la o estimare mai exactă a viitoarelor SCR utilizate la calcularea marjei de risc.

În ceea ce privește nivelul (3) al ierarhiei:

În ceea ce privește asigurările de viață, metoda bazată pe durată implică faptul că marja de risc CoCM ar putea fi calculată potrivit următoarei formule:

$$CoCM = CoC \cdot Dur_{mod}(0) \cdot SCR_{RU}(0)/(1+r_1)$$

unde:

$SCR_{RU}(0)$ = SCR calculată la momentul $t=0$ pentru portofoliul obligațiilor de (re)asigurare ale societății de referință;

$Dur_{mod}(0)$ = durata modificată a obligațiilor de (re)asigurare ale societății de referință, net de reasigurare la $t=0$;

CoC = rata costului capitalului.

Acolo unde $SCR_{RU}(0)$ include subriscurile semnificative care nu vor exista pe toată durata portofoliului (de exemplu, riscul de prime pentru asigurări generale pentru contractele neexpirate sau riscul de piață semnificativ), calcularea poate fi optimizată prin:

- excluderea acestor subriscuri din $SCR_{RU}(0)$ din calcularea de mai sus;
- calcularea contribuției acestor subriscuri la marja de risc în mod separat;
- agregarea rezultatelor (în cazul în care este posibil, permițând diversificarea).

În ceea ce privește nivelul (4) al ierarhiei:

Conform acestei simplificări, marja de risc CoCM se calculează ca procent din cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare la $t = 0$, adică

$$CoCM = \alpha_{lob} \cdot BE_{Net}(0)$$

unde:

$BE_{Net}(0)$ = cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare, după cum este evaluată la momentul $t = 0$ pentru portofoliul obligațiilor de (re)asigurare ale societății pentru linia de afaceri respectivă;

α_{lob} = un procent fix pentru linia de afaceri respectivă.

Anexa tehnică V

Calcularea simplificată a sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale

În ceea ce privește rezervele de prime:

Simplificările prin conversie de la brut la net menționate mai jos la 2) în ceea ce privește rezerva de daune, ar putea fi, de asemenea, utilizate pentru calcularea sumelor recuperabile pentru rezerva de prime, adică rezerva de daune (acoperite, dar nu produse) aferente anului curent de eveniment (unde $i = n+1$), folosind partea proporțională (anticipată) a acoperirii de reasigurare pentru acest an. Aceasta este o metodă conservatoare pentru societatea de (re)asigurare cedentă, deoarece impactul reasigurării non proporționale pentru anul curent de eveniment (activitate) nu este luat în considerare.

În ceea ce privește rezerva de daune:

1.32. Simplificarea prin conversie de la brut la net pentru RBNS ("rezerve pentru daune individuale")

Această simplificare folosește un raport "rezervă netă supra rezervă brută" pentru un portofoliu A, pentru a estima rezerva netă a unui alt portofoliu B (NPB), pe baza rezervei brute observabile a portofoliului B (GPB). Cu alte cuvinte, simplificarea prin conversie de la brut la net (GN) este dată ca:

$$GN = NPA/GPA$$

unde NPA și GPA reprezintă rezerva netă și respectiv brută ale portofoliului A. Această simplificare se aplică apoi pentru a calcula rezerva netă pentru portofoliul B, după cum urmează:

$$BPN = GN \times GPB$$

Următoarele criterii trebuie îndeplinite pentru a aplica această simplificare:

- Portofoliul de referință (A) este similar cu portofoliul (B) pentru care este utilizată simplificarea, conform principiul prevalenței economicului asupra juridicului.
- Raportul (GN) este stabilit prin intermediul datelor credibile și sustenabile. Acest lucru necesită un set de date de cel puțin doi ani.

Cedările în reasigurare variază în funcție de dimensiunea, stabilitatea financiară și aversiunea la risc a unei societăți, astfel încât este necesară o atenție deosebită atunci când se aplică un raport "net supra brut" de la un alt portofoliu de referință. Prin urmare, o astfel de metodă poate fi utilizată numai în cazurile în care se cunoaște că portofoliul de referință are o natură foarte asemănătoare propriului portofoliu. Chiar dacă acesta este cazul, procentul de cedare pentru reasigurarea non proporțională depinde totuși în mare măsură de producerea efectivă a daunei maxime și, prin urmare, este foarte volatil.

1.55. Simplificarea prin conversie de la brut la net bazată pe daunele plătite cumulate (fluxurile de trezorerie cumulate)

Această simplificare determină o estimare a rezervei nete de daune utilizând rezerva brută de daune, în combinație cu o estimare a impactului acoperirii din reasigurare pe fiecare an de eveniment.

În ceea ce privește justificarea pentru utilizarea acestei simplificări, se observă că pentru anii de eveniment trecuți, structura de reasigurare pentru fiecare an este cunoscută și nu se va schimba (probabil) retroactiv. În consecință, poate fi utilizată o comparație a fluxurilor de trezorerie trecute cumulate nete supra brute pe linie de afaceri diferențiate pe an de eveniment pentru a obține o estimare a impactului reasigurării proporționale și non proporționale pe fiecare an de eveniment (de exemplu, simplificarea prin conversie de la brut la net pe fiecare an de eveniment).

Pentru fiecare linie de afaceri, simplificările prin conversie de la brut la net pentru anii de eveniment incompleți (G_{Ni}), sunt prevăzute după cum urmează:

$$G_{Ni} = ANET_{i,n-i} / Agross_{i,n-i},$$

unde Agross_{i,n-i} și ANET_{i,n-i} reprezintă daunele cumulate plătite, brut și net de reasigurare, și n este cel mai recent an de eveniment cu valori observate pentru aceste fluxuri de trezorerie.

Aceste simplificări sunt apoi utilizate pentru a calcula rezerva de daune netă pe fiecare an de eveniment, care este:

$$PCONet_{i} = G_{Ni} \times PCOGross_{i}$$

unde PCOGross_i și PCONet_i reprezintă rezerva de daune brută și netă pe fiecare an de eveniment i.

Pentru a aplica această simplificare, daunele plătite cumulate, brute și nete, (fluxuri de trezorerie brute și nete) pe an de eveniment trebuie să fie disponibile pentru fiecare linie de afaceri.

Pentru anii de eveniment recenți și mai ales ultimul an de eveniment (în cazul în care i=n), simplificarea prevăzută ar putea fi puțin prea mare din cauza faptului că daunele IBNR pot constitui o mare parte a rezervei de daune. Prin urmare, simplificarea respectivă este probabil să conducă la o supraestimare a rezervei nete în aceste cazuri.

Anexa tehnică VI

Calculul simplificat în cursul anului pentru marja de risc

Marja de risc la un moment dat în cursul anului viitor (adică CoCM_{lob}(t)) ar putea fi calculată după cum urmează:

$$CoCM(t) = CoCM(0) \cdot BE_{Net}(t) / BE_{Net}(0), 0 < t < 1$$

unde:

CoCM(0) = marja de risc calculată la momentul t=0 pentru portofoliul de obligații de (re)asigurare ale societății de referință;

BE_{Net}(t) = cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurarea evaluată la momentul t ≥ 0 pentru portofoliul obligații de (re)asigurare ale societății de referință.

ANEXA Nr. 3

EIOPA_BoS_14/167 RO

Ghid privind fondurile proprii auxiliare

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit, în continuare, "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite prezentul Ghid privind fondurile proprii auxiliare.

1.2. Ghidul se referă la articolele 89, 90, 93, 96, 226 și 235 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită, în continuare, "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 62, 67, 74, 75, 78 și 79 din Regulamentul Delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 35/2015i).

1.3. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Fondurile proprii auxiliare sunt condiționate de faptul că nu au fost plătite și nu sunt recunoscute în bilanț. Necesitatea obținerii aprobării din partea autorității de supraveghere a acestor elemente recunoaște acest caracter contingent. În cazul în care, la un moment nedeterminat în viitor, fondurile proprii auxiliare sunt apelate, ele încetează să mai fie contingente și devin elemente ale fondurilor proprii de bază reprezentate de activele din bilanț.

1.5. Articolul 89 din Directiva Solvabilitate II prevede că fondurile proprii auxiliare pot cuprinde angajamentele legale obligatorii existente față de societăți. Acest lucru ar putea cuprinde mai multe acorduri care nu se încadrează în categoriile de elemente specifice fondurilor proprii auxiliare, prevăzute în Directiva Solvabilitate II, atât timp cât acestea pot fi apelate pentru a acoperi pierderile.

1.6. Acest ghid descrie considerațiile legate de procesul de aprobare al autorității de supraveghere pentru elementele auxiliare ale fondurilor proprii, clasificarea elementelor fondurilor proprii auxiliare și respectarea continuă a criteriilor de aprobare.

1.7. Procesul de aprobare a fondurilor proprii auxiliare are în vedere comunicarea permanentă între autoritățile de supraveghere și societăți, inclusiv anterior depunerii de către o societate a unei solicitări oficiale pentru aprobarea unui element al fondurilor proprii auxiliare. Dacă un element al fondurilor proprii auxiliare devine prin apelare un element care nu se află pe liste și, prin urmare, este nevoie de două aprobări ale autorității de supraveghere, comunicarea respectivă ar trebui să includă abordarea procedurală de urmat în ceea ce privește necesitatea de a avea două aprobări.

1.20. Articolul 226 din Directiva Solvabilitate II permite unui grup să solicite aprobarea unui element al fondurilor proprii auxiliare ale unui holding de asigurare intermediar sau ale unui holding financiar mixt intermediar. În astfel de cazuri, acest ghid se aplică ca și cum holdingul de asigurare intermediar sau holdingul financiar mixt intermediar ar fi o societate de asigurare sau de reasigurare. Acest lucru este valabil în cazul în care un grup este condus de un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, în conformitate cu articolul 235 din Directiva Solvabilitate II.

1.21. În sensul prezentului ghid au fost elaborate următoarele definiții:

a. "Instrument de capital" înseamnă un instrument care, dacă este apelat, generează un activ, de multe ori sub formă de numerar, creând în același timp interese corespunzătoare în societatea de asigurare sau de reasigurare în cazul acțiunilor sau datorii subordonate corespunzătoare ale societății;

b. "Element neinclus pe liste" înseamnă un element al fondurilor proprii care nu este inclus pe listele prevăzute la articolele 69, 72 și 76 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.22. Dacă nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au înțelesul consacrat în actele normative menționate în introducere.

1.23. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Aprobarea elementelor fondurilor proprii auxiliare care, odată apelate, iau forma unui element care nu se află pe liste

1.12. Dacă un element al fondurilor proprii auxiliare odată apelat ia forma unui element care nu se află pe liste, societățile ar trebui să solicite aprobarea clasificării acestui element, astfel cum se

prevede la articolul 79 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, înainte de trimiterea unei cereri de aprobare pentru elementul fondurilor proprii auxiliare.

Recomandarea 2 - Încheierea contractului pentru un element al fondurilor proprii auxiliare

1.13. Dacă aprobarea autorității de supraveghere a fost acordată cu condiția încheierii contractului în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din proiectul EIOPA pentru standardele tehnice de punere în aplicare, în ceea ce privește procedurile de urmat pentru acordarea aprobării autorității de supraveghere pentru utilizarea elementelor fondurilor proprii auxiliare, societatea ar trebui să încheie în mod oficial contractul nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data la care s-a acordat aprobarea, cu excepția cazului în care societatea a convenit în prealabil, în scris, cu autoritatea de supraveghere o perioadă mai lungă de timp.

Recomandarea 3 - Plătibile la cerere

1.14. Pentru ca elementele descrise la literele (a), (b), (c), (d), (f) și (i) din articolul 74 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 să fie plătibile la cerere, societățile ar trebui să se asigure că plata:

- (a) nu este condiționată de apariția unui eveniment sau de îndeplinirea unor criterii;
- (b) nu face obiectul acordului contrapartidei sau al altor terțe părți;
- (c) nu face obiectul unui acord, aranjament sau stimulent care înseamnă că societății nu îi este permisă apelarea sau există probabilitatea de a nu apela elementul;
- (d) nu face obiectul altor acorduri sau combinații de acorduri care au același efect ca cel menționat la literele (a)-(c).

1.15 În ceea ce privește evaluarea viitoarelor solicitări de către o asociație mutuală sau de tip mutual cu contribuții variabile în sensul articolului 90 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile de supraveghere ar trebui să examineze dacă există impedimente pentru ca solicitările respective să acopere pierderile atunci când apar, precum și pentru ca sumele să fie recuperate în timp util.

Recomandarea 4 - Clasificarea elementelor fondurilor proprii auxiliare

1.16. Autoritatea de supraveghere nu ar trebui să stabilească clasificarea unui element al fondurilor proprii auxiliare numai pe baza formei în care elementul este prezentat sau descris. Evaluarea autorității de supraveghere și clasificarea elementului fondurilor proprii auxiliare ar trebui să depindă de substanța economică a elementului și de măsura în care acesta ar satisface caracteristicile și particularitățile prevăzute la articolele 93-96 din Directiva Solvabilitate II și articolele 74, 75 și 78 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.17. În cazul în care elementele fondurilor proprii auxiliare devin instrumente de capital apelabile, societățile ar trebui să clasifice elementul fondurilor proprii auxiliare prin evaluarea particularităților acestui instrument de capital și să stabilească rangul căruia îi aparține instrumentul de capital, dacă ar fi apelat.

1.18. Societățile ar trebui să se asigure că, în cazul în care apelarea unui element al fondurilor proprii auxiliare are ca rezultat primirea de numerar sau alte active, acel element al fondurilor proprii de bază este tratat doar ca o contribuție dacă nu generează un instrument de capital corespunzător sau o obligație, de natură contingentă sau nu, pentru societate.

1.19. Societățile ar trebui să trateze elementele drept contribuții:

- (k) atunci când iau forma unui cadou necondiționat sau a unei donații de fonduri proprii;
- (l) indiferent dacă acestea sunt de la o societate mamă sau de la terți sau sub formă de contribuții suplimentare din partea membrilor societăților mutuale sau de tip mutual;
- (m) indiferent de tratamentul elementului din punct de vedere contabil, încadrat la profit sau pierdere ori direct la rezerve.

1.20. Având în vedere că tratamentul contribuțiilor în bilanț care îndeplinesc caracteristicile și particularitățile necesare utilizate pentru clasificarea fondurilor proprii pe ranguri reprezintă o majorare a activelor societății cu o creștere corespunzătoare în rezerva de reconciliere și din moment ce contribuția nu generează un instrument de capital, o obligație sau alt element al fondurilor proprii de bază, societățile ar trebui să clasifice elementul ca fonduri proprii auxiliare de rangul 2.

1.21. Societățile ar trebui să clasifice acordurile contractuale care, atunci când sunt apelate, îndeplinesc obligațiile societății de despăgubire a terților în același mod ca și contribuțiile, dacă:

- (a) generează un activ pentru un creditor terță parte al societății;
- (b) nu creează obligații corespunzătoare pentru societate.

1.22. Societățile ar trebui să trateze contractele de compensare, care obligă o terță parte cu răspundere pentru despăgubiri să plătească sume către creditorul societății, fără a obliga societatea să ramburseze aceste sume terței părți, ca elemente ale fondurilor proprii auxiliare, sub rezerva aprobării de către autoritatea de supraveghere.

1.23. Autoritățile de supraveghere ar trebui să clasifice elementele fondurilor proprii auxiliare, care la apelare nu devin instrumente de capital, drept contribuții sau angajamente, dar care îndeplinesc criteriile obligațiilor unei societăți, luând în considerare particularitățile pe care elementul fondurilor proprii le deține la apelare.

Recomandarea 5 - Respectarea continuă a criteriilor

1.24. Societățile ar trebui să informeze autoritatea de supraveghere cât mai curând posibil, dacă are motive să creadă că o modificare semnificativă în capacitatea unui element al fondurilor proprii auxiliare de a acoperi pierderile este iminentă sau probabilă.

Recomandarea 6 - Evaluarea îndeplinirii continue a criteriilor

1.25. Atunci când se analizează dacă valoarea atribuită unui element al fondurilor proprii auxiliare continuă să reflecte capacitatea sa de a acoperi pierderile, autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare utilizarea informațiilor obținute din alte surse, suplimentar față de informațiile primite de la societăți, în conformitate cu articolul 62 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, incluzând, fără limitare:

- (a) informațiile obținute prin controale la sediu;
- (b) informațiile primite sau obținute ad hoc, ca parte a procesului de supraveghere;
- (c) informațiile furnizate de alte autorități de supraveghere în cadrul colegiului supraveghetorilor, după caz.

Reguli de conformare și de raportare

1.26. Acest document conține recomandări emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile pentru a respecta ghidul și recomandările.

1.27. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte acest ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.28. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele neconformității, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.29. În lipsa unui răspuns până la împlinirea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă cerințele de raportare și se vor raporta ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.30. Prezentul ghid face obiectul unei revizui de către EIOPA.

ANEXA Nr. 4

EIOPA-BoS-14/168 RO

Ghid privind clasificarea fondurilor proprii

Introducere

1.1. Acest ghid este redactat în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit, în continuare, "Regulamentul EIOPA").

1.2. Ghidul se referă la articolele 93 - 95 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare

și de reasigurare (denumită, în continuare, "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 69 - 73, 76, 77, 79 și 82 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit, în continuare, "Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35").

1.3. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Scopul acestui ghid este de a oferi îndrumări cu privire la modul în care ar trebui utilizate listele elementelor de fonduri proprii și caracteristicile care determină clasificarea pe fiecare rang. Ghidul stabilește, de asemenea, procedurile referitoare la clasificarea fondurilor proprii, inclusiv aprobarea prealabilă de către autoritățile de supraveghere a elementelor care nu se află în listele elementelor de fonduri proprii.

1.5. Societățile au diferite elemente de capital în situațiile lor financiare. Cele mai multe dintre acestea corespund listelor definite ale elementelor de fonduri proprii de bază din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, care nu necesită aprobarea autorității de supraveghere. Unele, inclusiv rezultatul reportat, sunt incluse în rezerva de reconciliere, care este un element individual de fonduri proprii. Alte elemente care nu sunt în liste este necesar să fie aprobate ca elemente de fonduri proprii de bază sau auxiliare. Toate elementele ar trebui evaluate în raport cu particularitățile care determină clasificarea, pentru a evalua dacă pot fi considerate fonduri proprii disponibile și pentru a stabili rangul corespunzător al acestora.

1.6. Termenii acordului contractual care reglementează elementul de fonduri proprii ar trebui să respecte substanța, nu doar forma specificată în Directiva Solvabilitate II și să fie clari și lipsiți de ambiguitate.

1.7. Capitalul social ordinar vărsat, inclusiv contul de prime de emisiune aferent și fondurile inițiale vărsate, contribuțiile membrilor sau elementul de fonduri proprii de bază echivalent pentru societățile mutuale și de tip mutual ar trebui să constituie fonduri proprii de cea mai bună calitate, care pot fi apelate pentru acoperirea pierderilor în perspectiva continuității activității. Calitatea unor astfel de fonduri proprii nu ar trebui să fie prejudiciată.

1.8. Interpretarea contului de prime de emisiune ar trebui să se bazeze pe substanța economică, deoarece în legislația națională poate fi folosită o terminologie diferită. Contul de prime de emisiune ar trebui, prin urmare, să fie înțeles ca un cont sau rezervă separată, către care primele de emisiune, reprezentând diferența dintre valoarea primită și valoarea nominală a acțiunii din momentul emiterii sau valoarea primită la emiterie și valoarea recunoscută în capitalul social, sunt transferate în conformitate cu legislația națională.

1.9. Ghidul clarifică faptul că, pentru ca societățile să-și păstreze mereu o flexibilitate totală în atragerea de elemente noi de fonduri proprii, nu ar trebui ca acordurile contractuale referitoare la conturile subordonate ale membrilor societății mutuale vărsate, acțiunile preferențiale vărsate, inclusiv contul de prime de emisiune aferent și datoriile subordonate vărsate să prevină sau să împiedice atragerea de fonduri proprii noi.

1.10. Elementele de fonduri proprii ar trebui să aibă o maturitate suficientă, în funcție de rangul în care sunt clasificate. Ghidul stabilește că această cerință nu ar trebui să fie prejudiciată de opțiuni de cumpărare înainte de trecerea unei perioade de cinci ani pentru elementele de toate rangurile, astfel cum sunt definite la articolul 94 din Directiva Solvabilitate II, indiferent dacă acestea se referă la modificări care se află sub sau în afara controlului societății. În timp ce operațiunea de report sau de achiziționare de titluri de valoare proprii cu privire la elemente de fonduri proprii este permisă la opțiunea societății în ziua cumpărării sau după prima dată posibilă de cumpărare, societatea nu ar trebui să creeze vreo așteptare la emiterie că elementul va fi răscumpărat, rambursat sau anulat înainte de scadența contractuală a elementului. Din moment ce o rambursare sau răscumpărare poate avea un impact semnificativ asupra poziției de solvabilitate a societății pe termen scurt și mediu, rambursarea sau răscumpărarea face întotdeauna obiectul aprobării autorităților de supraveghere. Aceasta nu aduce atingere tratamentului tranzacțiilor care nu sunt considerate a fi de rambursare sau răscumpărare, așa cum este descris în articolul 71 alineatul (2), 73 alineatul (2) și 77 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.11. Pentru a evita deteriorarea poziției de solvabilitate a societăților, este necesar ca elementele de fonduri proprii să asigure faptul că societățile vor putea să mențină fonduri proprii atunci când există neconformitate cu cerința de capital de solvabilitate (denumită, în continuare, "SCR") sau în cazul în care rambursarea sau răscumpărarea ar duce la o astfel de neconformitate. Ghidul prevede că acest lucru ar trebui să fie independent de obligațiile contractuale sau notificările de rambursare și răscumpărare.

1.12. Deoarece distribuirile nu se pot face în cazul în care ar deteriora și mai mult poziția de solvabilitate a societății, ghidul prevede faptul că mecanismele alternative de compensare prin cupoane ar trebui să fie permise în mod limitat, astfel încât să nu fie prejudiciată anularea distribuirilor și să nu existe nicio diminuare a fondurilor proprii ale societății.

1.13. Acordurile destinate să blocheze plățile sau să solicite plăți pentru alte elemente prejudiciale flexibilitatea totală. Ghidul specifică în mod clar faptul că utilizarea opțiunii de blocare a plății dividendelor, plafoanele sau restricționările nivelului sau ale valorii distribuirilor pentru elementul prevăzut la articolul 69 litera (a) punctul (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în ceea ce privește elementele de fonduri proprii, indiferent de rang, care ar împiedica plata pentru elementele de rangul 1, sunt interzise deoarece acestea ar putea descuraja noii furnizori de fonduri proprii și, prin urmare, ar reprezenta un impediment pentru recapitalizare.

1.14. Pentru ca mecanismele de acoperire a pierderilor aferente principalului să poată să își atingă scopul la declanșare, termenii acordului contractual ar trebui să fie clar definiți și cerți din punct de vedere legal și să poată fi aplicați fără întârziere. Ghidul explică faptul că în timp ce o majorare a valorii contabile viitoare este în general permisă, acest mecanism nu ar trebui să prejudicieze capacitatea de acoperire a pierderilor și ar trebui să fie permis numai pe baza profiturilor generate după restabilirea conformității cu SCR.

1.15. În timp ce capitalul social ordinar apelat dar nevărsat poate fi clasificat drept fonduri proprii de bază de rangul 2, cu condiția ca acele particularități care determină clasificarea în rangul 2 să fie îndeplinite, ghidul prevede că acest capital ar trebui să fie considerat drept fonduri proprii numai pentru o perioadă limitată de timp. Acest lucru are scopul de a evita apelarea capitalului exclusiv pentru a îndeplini cerințele de clasificare a fondurilor proprii, fără intenția de a vărsa elementul în timp util.

1.16. Acest ghid prevede, de asemenea, recomandări în caz de nerespectare a SCR. Nerespectarea SCR apare atunci când valoarea fondurilor proprii eligibile pentru a acoperi SCR este mai mică decât valoarea SCR. Acest lucru nu trebuie confundat cu neîndeplinirea într-o măsură semnificativă a SCR, după cum este definită la articolul 71 alineatul (8) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în special în ceea ce privește mecanismul de acoperire a pierderilor aferent principalului. Nerespectarea cerinței de capital minim (denumită, în continuare, "MCR") apare atunci când valoarea fondurilor proprii eligibile pentru a acoperi MCR este mai mică decât valoarea MCR.

1.17. În sensul prezentului ghid a fost elaborată următoarea definiție: "Element neinclus în liste" înseamnă un element de fonduri proprii care nu este inclus în listele prevăzute la articolele 69, 72 și 76 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.18. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.19. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Secțiunea 1

Elementele de rangul 1

Recomandarea 1 - Capitalul social ordinar vărsat și acțiunile preferențiale de rangul 1

1.20. În sensul articolului 69 litera (a) punctul (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să identifice capitalul social ordinar vărsat prin următoarele proprietăți:

(a) acțiunile sunt emise direct de societate cu aprobarea prealabilă a acționarilor sau, în cazul în care legislația națională permite, de către organul său administrativ, de conducere sau de control (denumit, în continuare, "AMSB");

(b) acțiunile îi conferă proprietarului o creanță asupra activelor reziduale ale societății în cazul procedurilor de lichidare, care este proporțională cu valoarea elementelor emise și nu este nici fixă, nici nu face obiectul unor limitări.

1.21. În cazul în care o societate are mai mult de o clasă de acțiuni, aceasta ar trebui:

(a) în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (a) punctul (i) și alineatul (3) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, să identifice diferențele dintre clase care determină clasificarea unei clase la un nivel superior altei clase sau care creează o ordine de preferință în ceea ce privește distribuirile și să considere drept capital social ordinar de rangul 1 numai clasa care este clasificată la un nivel inferior tuturor celorlalte creanțe și nu are drepturi preferențiale;

(b) să considere drept potențiale acțiuni preferențiale clasele de acțiuni clasificate la un nivel superior clasei celei mai subordonate sau care au alte particularități preferențiale care le împiedică să fie clasificate drept capital social ordinar de rangul 1, în conformitate cu litera (a), și să clasifice astfel de elemente în rangul corespunzător, în funcție de particularitățile lor.

Recomandarea 2 - Rezerva de reconciliere

1.22. În sensul articolului 70 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să includă acțiunile proprii deținute atât direct, cât și indirect.

1.23. În sensul articolului 70 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35:

(a) societățile ar trebui să considere dividendele sau distribuirile ca fiind previzibile cel mai târziu atunci când acestea sunt declarate sau aprobate de AMSB sau de alte persoane care conduc efectiv societatea, indiferent de cerința de aprobare de către adunarea generală anuală;

(b) în cazul în care o societate participativă deține o participație într-o altă societate, care are un dividend previzibil, societatea participativă nu ar trebui să facă nicio reducere a rezervei de reconciliere pentru acel dividend previzibil;

(c) societățile ar trebui să includă în valoarea costurilor previzibile care urmează să fie luate în considerare:

(i) valoarea impozitelor care sunt previzibile și care nu sunt deja recunoscute ca obligații în bilanțul Solvabilitate II;

(ii) valoarea obligațiilor sau circumstanțelor care apar în timpul perioadei de raportare aferente, care sunt susceptibile de a reduce profiturile societății și pentru care autoritatea de supraveghere nu este convinsă că au fost cuprinse în mod corespunzător în evaluarea activelor și obligațiilor în conformitate cu Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 3 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 1 a elementelor menționate la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii) și (iv) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35

1.24. În cazul unui element menționat la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii) și (iv) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să considere ca particularități care pot determina insolvența sau accelera procesul de intrare în insolvență a societății și următoarele:

(a) deținătorul elementului de fonduri proprii este în măsură să solicite lichidarea emitentului, în cazul în care distribuirile nu sunt efectuate;

(b) elementul este tratat ca o obligație în cazul în care stabilirea faptului că obligațiile unei societăți depășesc activele reprezintă un test de insolvență în temeiul legislației naționale aplicabile;

(c) deținătorului elementului de fonduri proprii, ca urmare a anulării sau neefectuării unei distribuiți, îi poate fi acordată prerogativa de a determina plata integrală sau parțială a sumei investite ori de a cere sancțiuni sau alte compensații care ar putea duce la o diminuare a fondurilor proprii.

Recomandarea 4 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 1 a elementelor menționate la articolul 69 litera (a) punctele (i) și (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35

1.25. În cazul unui element menționat la articolul 69 litera (a) punctele (i) și (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în scopul observării particularităților de la articolul 71 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (flexibilitate totală), societățile ar trebui:

(a) să considere că elementele care pot fi distribuite cuprind și rezultatul reportat, inclusiv profitul pentru anul încheiat anterior anului de distribuire, precum și rezervele care pot fi distribuite, astfel cum sunt definite de legislația națională sau de statutul societății, după deducerea din rezultatul reportat a pierderii nete interimare pentru anul financiar curent;

(b) să stabilească valoarea elementelor care pot fi distribuite pe baza conturilor individuale ale societății și nu pe baza conturilor consolidate;

(c) să reflecte în stabilirea elementelor care pot fi distribuite restricțiile impuse prin legislația națională cu privire la conturile consolidate;

(d) să se asigure că termenii acordurilor contractuale aplicabile elementului de fonduri proprii sau altui element de fonduri proprii nu plafonează sau restricționează nivelul sau valoarea distribuirii care urmează să fie făcută pentru elementul prevăzut la articolul 69 litera (a) punctul (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, inclusiv plafonarea sau limitarea distribuirii la zero;

(e) să se asigure că termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii nu impun efectuarea unei distribuirii în cazul în care este efectuată o distribuire pentru alt element de fonduri proprii emis de societate.

1.26. Societatea ar trebui să identifice temeiul juridic pentru anularea distribuirilor în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (l) punctul (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, înainte de clasificarea unui element în rangul 1.

Recomandarea 5 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 1 a elementelor menționate la articolul 69 litera (a) punctele (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35

1.27. În cazul unui element menționat la articolul 69 litera (a) punctele (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să considere ca particularități care pot determina insolvența sau accelera procesul de intrare în insolvență a societății și următoarele:

(a) deținătorul elementului de fonduri proprii este în măsură să solicite lichidarea emitentului în cazul în care distribuirile nu sunt efectuate;

(b) elementul este tratat ca o obligație în cazul în care stabilirea faptului că obligațiile unei societăți depășesc activele reprezintă un test de insolvență în temeiul legislației naționale aplicabile;

(c) termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii specifică circumstanțe sau condiții care, dacă ar fi îndeplinite, ar impune inițierea procedurii de insolvență sau a altor proceduri care ar afecta existența societății și a activității acesteia pe o bază continuă;

(d) deținătorul titlului de valoare care se referă la un element de fonduri proprii, ca urmare a anulării sau neefectuării unei distribuirii, îi poate fi acordată prerogativa de a determina plata integrală sau parțială a sumei investite sau de a cere sancțiuni sau alte compensații care ar putea duce la o diminuare a fondurilor proprii.

1.28. În scopul observării particularităților de la articolul 71 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul Delegat al Comisiei 2015/35 (acoperirea pierderilor atunci când nu sunt îndeplinite cerințele de capital, fără a împiedica recapitalizarea), societățile ar trebui să se asigure că termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii sau termenii acordurilor conexe:

(a) nu împiedică faptul ca un element nou sau majorat de fonduri proprii emis de societate să fie clasificat la un nivel superior sau la același nivel de subordonare ca acel element;

(b) nu solicită ca elementele noi de fonduri proprii atrase de societate să fie mai mult subordonate acelui element în condiții nefavorabile sau în alte circumstanțe în care pot fi necesare fonduri proprii suplimentare;

(c) nu sunt termeni care previn distribuirile pentru alte elemente de fonduri proprii;

(d) nu solicită ca elementul să fie convertit automat într-un element care este clasificat ca unul superior din punctul de vedere al subordonării, în condiții nefavorabile sau în alte circumstanțe în

care pot fi necesare fonduri proprii sau ca urmare a modificărilor structurale, inclusiv ca urmare a unei fuziuni sau achiziții.

1.29. În scopul observării particularităților de la articolul 71 alineatul (1) litera (f) punctul (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (rambursare sau răscumpărare înainte de 5 ani), societățile ar trebui să se asigure că elementul nu include o clauză contractuală care prevede o opțiune de cumpărare mai devreme de 5 ani de la data emiterii, inclusiv opțiuni de cumpărare întemeiate pe modificări neprevăzute care sunt în afara controlului societății.

1.30. Sub rezerva satisfacerii tuturor particularităților relevante pentru efectuarea clasificării și a aprobării prealabile din partea autorității de supraveghere, autoritățile de supraveghere ar trebui să considere acordurile întemeiate pe modificări neprevăzute, care sunt în afara controlului societății și care ar determina tranzacții sau acorduri care nu sunt considerate a fi rambursare sau răscumpărare, ca fiind permise în conformitate cu articolul 71 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.31. În scopul observării particularităților de la articolul 71 alineatul (1) litera (m) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (suspendarea anulării distribuirilor), societățile ar trebui să se asigure că:

(a) mecanismele alternative de compensare prin cupoane sunt incluse în termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii, numai în cazul în care mecanismul substituie plățile în numerar ale distribuirii cu furnizarea de distribuiri decontate prin emisiune de capital social ordinar;

(b) mecanismele alternative de compensare prin cupoane ating același grad de acoperire a pierderii ca anularea distribuirii și nu se produce o diminuare a fondurilor proprii;

(c) distribuiri printr-un mecanism alternativ de compensare prin cupoane se produc de îndată ce autoritatea de supraveghere suspendă în mod excepțional anularea distribuirilor care folosesc capitalul social ordinar neemis, ce a fost deja aprobat sau autorizat în temeiul legislației naționale sau conform statutului societății;

(d) mecanismele alternative de compensare prin cupoane nu permit societății să utilizeze acțiuni proprii deținute ca urmare a unei operațiuni de report;

(e) termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii:

(i) prevăd că utilizarea mecanismelor alternative de compensare prin cupoane face obiectul unei suspendări excepționale din partea autorității de supraveghere în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (m) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, de fiecare dată când este necesară anularea distribuirii;

(ii) nu obligă societatea să utilizeze mecanisme alternative de compensare prin cupoane.

1.32. În scopul observării particularităților de la articolul 71 alineatul (4) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (flexibilitatea totală în ceea ce privește distribuiri), societățile ar trebui să se asigure că termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii:

(a) nu prevăd efectuarea de distribuiri pentru element în cazul în care se fac distribuiri pentru alte elemente de fonduri proprii emise de societate;

(b) nu prevăd ca plata distribuirilor pentru alte elemente de fonduri proprii ale societății să fie anulată sau restricționată, în cazul în care nu sunt efectuate distribuiri pentru acel element;

(c) nu asociază plata distribuirilor cu alte evenimente sau tranzacții care au același efect economic ca cel prevăzut la literele (a) sau (b).

1.33. În scopul observării particularităților prevăzute la articolul 71 alineatul (1) litera (e), alineatele (5), (6) și (8) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (mecanismele de acoperire a pierderilor aferente principalului), societățile ar trebui să se asigure că:

(a) mecanismul de acoperire a pierderilor, inclusiv evenimentul de activare a acestuia, este clar definit în termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii și este cert din punct de vedere juridic;

(b) mecanismul de acoperire a pierderilor poate fi aplicat odată cu evenimentul de activare, fără întârziere și indiferent de obligația de a notifica deținătorii elementului;

(c) mecanismele de reducere a valorii contabile care nu permit majorarea viitoare a valorii contabile ar trebui să prevadă că sumele reduse contabil în conformitate cu articolul 71 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 nu pot fi restabilite;

(d) mecanismele de reducere a valorii contabile care permit o majorare viitoare a valorii nominale sau a principalului preved că:

(i) majorarea valorii contabile este permisă numai după ce societatea respectă din nou SCR;

(ii) majorarea valorii contabile nu este activată prin referire la elementele de fonduri proprii emise sau majorate în scopul de a respecta din nou SCR;

(iii) majorarea valorii contabile se realizează numai pe baza profiturilor care contribuie la elementele care pot fi distribuite, ulterior respectării din nou a SCR, într-un mod care să nu afecteze capacitatea de acoperire a pierderii prevăzute de articolul 71 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(e) mecanismele de convertire prevăd că:

(i) baza pentru convertirea titlului de valoare aferent unui element de fonduri proprii în capital social ordinar, în caz de nerespectare într-o măsură semnificativă a SCR, este specificată în mod clar în termenii acordului contractual aplicabil titlului de valoare;

(ii) termenii de convertire nu compensează integral valoarea nominală a unei dețineri prin faptul că permit o rată de conversie nelimitată în cazul scăderii prețului acțiunilor;

(iii) în vederea specificării intervalului în care instrumentele pot fi convertite, numărul maxim de acțiuni pe care deținătorul titlului de valoare le poate primi este sigur în momentul emiterii titlului, sub rezerva doar a ajustărilor pentru a reflecta divizările acțiunilor care apar ulterior emiterii acestor instrumente;

(iv) convertirea conduce la o situație în care pierderile sunt acoperite conform principiului continuității activității, iar elementele de fonduri proprii care apar ca urmare a convertirii nu afectează recapitalizarea;

1.34. În cazul în care societățile au elemente de fonduri proprii cu mecanisme de convertire, acestea ar trebui să se asigure că au fost deja autorizate acțiuni suficiente în conformitate cu legislația națională sau statutul societății, astfel încât acțiunile să fie disponibile pentru emiterie atunci când este necesar.

Recomandarea 6 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 1 a elementelor menționate la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 - disponibilitatea imediată de acoperire a pierderilor

1.35. În cazul unui element menționat la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să considere un element ca fiind disponibil imediat pentru a acoperi pierderile numai dacă elementul este vărsat și nu există condiții sau contingente în ceea ce privește capacitatea acestuia de a acoperi pierderile.

Recomandarea 7 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 1 a elementelor menționate la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 - rambursarea sau răscumpărarea la alegerea societății

1.36. În cazul unui element menționat la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în scopul observării particularităților prevăzute la articolul 71 alineatul (1) literele (h) și (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui:

(a) să se asigure că termenii acordului legal sau contractual aplicabil elementului sau alte acorduri conexe nu prevăd stimulente de răscumpărare, după cum este prevăzut în recomandarea 19;

(b) să nu creeze la emiterie nicio așteptare că elementul va fi răscumpărat sau anulat, iar termenii legali sau contractuali aplicabili elementului de fonduri proprii nu ar trebui să conțină prevederi care ar putea conduce la o astfel de așteptare.

1.37. Societățile ar trebui să trateze elementul ca rambursat sau răscumpărat de la data notificării deținătorilor elementului sau, în cazul în care nu este necesară o notificare, de la data aprobării de

către autoritatea de supraveghere, precum și să excludă elementul din fondurile proprii de la acea dată.

1.38. În cazul unui element menționat la articolul 69 litera (a) punctele (iii), (v) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în scopul observării particularităților prevăzute la articolul 71 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (suspendarea rambursării sau răscumpărării), societățile ar trebui să se asigure că termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii cuprind clauze privind suspendarea rambursării sau răscumpărării elementului în orice moment, inclusiv atunci când o notificare de rambursare sau răscumpărare este transmisă pentru alt motiv decât în urma unei derogări excepționale, așa cum este prevăzut în recomandarea 15, în caz de nerespectare a SCR sau în cazul în care rambursarea sau răscumpărarea ar conduce la nerespectarea acesteia.

1.39. Pentru societățile care suspendă rambursarea sau răscumpărarea, în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul Delegat al Comisiei 2015/35, acțiunile ulterioare ale societăților ar trebui să fie prevăzute în planul de redresare menționat la articolul 138 din Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea 8 - Oportunitățile contractuale de răscumpărare și marja corespunzătoare

1.40. În cazul unei cereri de aprobare de către autoritatea de supraveghere a unei rambursări sau răscumpărări în cadrul unei perioade cuprinse între 5 și 10 ani de la data emiterii, în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să demonstreze modul în care SCR este depășită printr-o marjă adecvată în urma rambursării sau răscumpărării pentru perioada planului de management al capitalului pe termen mediu sau, în cazul în care este vorba despre un termen mai lung, pentru perioada cuprinsă între data de răscumpărare sau rambursare și 10 ani de la data emiterii.

1.41. Pentru a stabili dacă o marjă este corespunzătoare, autoritatea de supraveghere ar trebui să ia în considerare:

(a) poziția de solvabilitate curentă și cea estimată a societății în funcție de rambursarea sau răscumpărarea propusă, precum și alte răscumpărări și rambursări sau emisiuni propuse;

(b) planul societății de management al capitalului pe termen mediu și autoevaluarea riscurilor și a solvabilității (denumită, în continuare, "ORSA");

(c) volatilitatea fondurilor proprii și a SCR a societății, având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității societății;

(d) măsura în care societatea are acces la surse externe de fonduri proprii și impactul condițiilor de piață asupra capacității societății de a atrage fonduri proprii.

Secțiunea 2

Elementele de rangul 2

Recomandarea 9 - Lista elementelor de fonduri proprii de rangul 2

1.42. În cazul elementelor menționate la articolul 72 litera (a) punctele (i), (ii) și (iv) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să se asigure că:

(a) perioada de timp între apelarea transmisă acționarilor sau membrilor să plătească și vărsarea elementului nu este mai mare de trei luni. În acest timp, societățile ar trebui să considere fondurile proprii ca fiind apelate dar nevărsate și ar trebui să le clasifice ca fonduri proprii de bază de rangul 2, dacă sunt îndeplinite toate celelalte criterii relevante;

(b) pentru elementele care sunt apelate, dar nevărsate, acționarul sau membrul care deține elementul este obligat în continuare să verse suma de plătit în cazul în care societatea devine insolventă sau intră în procedurile de lichidare și că suma este disponibilă pentru a acoperi pierderile.

Recomandarea 10 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 2

1.43. În cazul elementelor menționate la articolul 72 litera (a) punctele (i) și (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, pentru societățile care efectuează clasificarea în conformitate cu

articolul 73 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, se aplică, mutatis mutandis, punctul 1.24 din recomandarea 3.

1.44. În cazul elementelor menționate la articolul 72 litera (a) punctele (iii), (iv) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, pentru societățile care efectuează clasificarea în conformitate cu articolul 73 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, se aplică, mutatis mutandis, punctul 1.27 din recomandarea 5.

1.45. În scopul observării particularităților de la articolul 73 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (rambursarea sau răscumpărarea înainte de 5 ani), societățile ar trebui să se asigure că acordul contractual aplicabil elementului de fonduri proprii nu include o clauză care prevede o opțiune de cumpărare mai devreme de 5 ani de la data emiterii, inclusiv opțiuni de cumpărare întemeiate pe modificări neprevăzute care sunt în afara controlului societății.

1.46. Sub rezerva satisfacerii tuturor particularităților relevante pentru efectuarea clasificării și a aprobării prealabile de către autoritatea de supraveghere, autoritățile de supraveghere ar trebui să considere acordurile care se întemeiază pe modificări neprevăzute care sunt în afara controlului societății și care ar determina tranzacții sau acorduri care nu sunt considerate a fi de rambursare sau răscumpărare, ca fiind permise în conformitate cu articolul 73 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.47. În scopul observării particularităților de la articolul 73 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (stimulente limitate de a răscumpăra), societățile ar trebui să includă în termenii contractuali ai acordului aplicabil elementului de fonduri proprii sau în alte acorduri conexe numai stimulente limitate de a răscumpăra, astfel cum este prevăzut în recomandarea 19.

1.48. Societățile ar trebui să trateze elementele de fonduri proprii de bază de rangul 2 ca rambursate sau răscumpărate de la data notificării deținătorilor elementului sau, în cazul în care nu este necesară o notificare, de la data aprobării de către autoritatea de supraveghere, precum și să excludă elementul din fondurile proprii de la acea dată.

1.49. Societățile ar trebui să se asigure că termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii:

(a) în scopul observării particularităților de la articolul 73 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (suspendarea rambursării sau răscumpărării), cuprind clauze privind suspendarea rambursării sau răscumpărării elementului în orice moment, inclusiv atunci când o notificare de rambursare sau răscumpărare este transmisă sau la scadența finală a instrumentului pentru alt motiv decât în urma unei derogări excepționale, așa cum este descris în recomandarea 15, în caz de nerespectare a SCR sau în cazul în care rambursarea sau răscumpărarea ar duce la nerespectarea acesteia;

(b) în scopul observării particularităților de la articolul 73 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (amânarea distribuțiilor), cuprind clauze privind amânarea distribuțiilor în orice moment în cazul nerespectării SCR sau în cazul în care distribuția ar conduce la nerespectarea acesteia.

1.50. Pentru societățile care au suspendat rambursarea sau răscumpărarea în conformitate cu articolul 73 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul Delegat al Comisiei 2015/35, acțiunile ulterioare ale societăților ar trebui să fie prevăzute în planul de redresare menționat la articolul 138 din Directiva Solvabilitate II.

Secțiunea 3

Elementele de rangul 3

Recomandarea 11 - Particularitățile care determină clasificarea în rangul 3

1.51. Pentru societățile care efectuează clasificarea în conformitate cu articolul 77 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, punctul 1.27 din recomandarea 5 se aplică, mutatis mutandis, elementelor de fonduri proprii de bază de rangul 3.

1.52. În scopul observării particularităților de la articolul 77 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (rambursarea sau răscumpărarea înainte de 5 ani), societățile ar trebui să se asigure că acordul contractual aplicabil elementului nu include o clauză care prevede o opțiune de cumpărare mai devreme de data preconizată a scadenței, inclusiv opțiuni de cumpărare întemeiate pe modificări neprevăzute care sunt în afara controlului societății.

1.53. Sub rezerva satisfacerii tuturor particularităților relevante pentru efectuarea clasificării și a aprobării prealabile din partea autorității de supraveghere, autoritățile de supraveghere ar trebui să considere acordurile întemeiate pe modificări neprevăzute care sunt în afara controlului societății și care ar determina tranzacții sau acorduri care nu sunt considerate a fi de rambursare sau răscumpărare, ca fiind permise, în conformitate cu articolul 77 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.54. În scopul observării particularităților de la articolul 77 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 (stimulente limitate de a răscumpăra), societățile ar trebui să includă în termenii contractuali ai acordului aplicabil elementului de fonduri proprii sau în acorduri conexe numai stimulente limitate de răscumpărare, astfel cum este prevăzut în recomandarea 19.

1.55. Societățile ar trebui să trateze elementele de fonduri proprii de bază de rangul 3 ca rambursate sau răscumpărate de la data notificării deținătorilor elementului sau, în cazul în care nu este necesară o notificare, de la data aprobării de către autoritatea de supraveghere, precum și să excludă elementul din fondurile proprii de la acea dată.

1.56. În cazul unui element menționat la articolul 76 litera (a) punctele (i), (ii) și litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să se asigure că termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii:

(a) în scopul observării particularităților de la articolul 77 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, cuprind clauze privind suspendarea rambursării sau răscumpărării elementului în orice moment, inclusiv atunci când o notificare de rambursare sau răscumpărare este transmisă sau la data finală de scadență a instrumentului pentru alt motiv decât în urma unei derogări excepționale, așa cum este descris în recomandarea 15, în caz de nerespectare a SCR sau în cazul în care rambursarea sau răscumpărarea ar conduce la nerespectarea acesteia.

(b) în scopul observării particularităților de la articolul 77 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, cuprind clauze privind amânarea distribuțiilor în orice moment în caz de nerespectare a SCR sau în cazul în care distribuirea ar conduce la nerespectarea SCR.

1.57. Pentru societățile care au suspendat rambursarea sau răscumpărarea în conformitate cu articolul 77 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, acțiunile ulterioare ale societăților ar trebui să fie prevăzute în planul de redresare menționat la articolul 138 din Directiva Solvabilitate II.

Secțiunea 4

Toate elementele de fonduri proprii de bază

Recomandarea 12 - Rambursarea sau răscumpărarea

1.58. În scopul observării particularităților de la articolul 71, articolul 73 și articolul 77 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să considere că rambursarea sau răscumpărarea includ rambursarea, răscumpărarea, operațiuni de report, achiziționarea de titluri de valoare proprii sau alte acorduri care au același efect economic. Aceasta include achiziționarea de titluri de valoare proprii, operațiunile de licitație, operațiunile de report și rambursarea principalului la maturitate pentru elementele la termen, precum și rambursarea sau răscumpărarea în urma exercitării de către emitent a unei opțiuni de cumpărare. Aceasta nu aduce atingere tratamentului tranzacțiilor care nu sunt considerate a fi de rambursare sau răscumpărare, așa cum este descris în articolul 71 alineatul (2), articolul 73 alineatul (2) și articolul 77 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 13 - Grevările de sarcini

1.59. În scopul observării particularităților de la articolul 71 alineatul (1) litera (o), articolul 73 alineatul (1) litera (i) și articolul 77 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui:

(a) să evalueze dacă un element de fonduri proprii este grevat în funcție de efectul economic al grevării și de natura elementului, aplicând principiul prevalenței economice asupra juridicului;

(b) să considere grevările de sarcini ca incluzând, fără a se limita la:

(i) drepturile de compensare;

(ii) restricțiile;

(iii) costurile sau garanțiile;

(iv) deținerea de elemente de fonduri proprii ale societății;

(v) efectul unei tranzacții sau al unor tranzacții asociate, care au același efect ca în situațiile de la punctele (i) - (iv);

(vi) efectul unei tranzacții sau al unor tranzacții asociate care afectează capacitatea unui element de a avea particularități care determină clasificarea acestuia ca element de fonduri proprii;

(c) să considere că grevarea care rezultă dintr-o tranzacție sau mai multe tranzacții echivalente cu deținerea de acțiuni proprii include cazul în care societatea deține propriile elemente de fonduri proprii de rangul 1, 2 sau 3.

1.60. În cazul în care grevarea este echivalentă cu deținerea de acțiuni proprii, societățile ar trebui să reducă rezerva de reconciliere cu valoarea elementului grevat.

1.61. Atunci când stabilesc tratamentul unui element de fonduri proprii care este grevat în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (o), articolul 73 alineatul (1) litera (i) sau articolul 77 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, iar elementul împreună cu grevarea prezintă particularitățile prevăzute pentru un rang inferior, societățile ar trebui:

(a) să identifice dacă elementul grevat este inclus în listele de elemente de fonduri proprii de ranguri inferioare prevăzute la articolele 72 și 76 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(b) să clasifice elementul inclus în liste în funcție de particularitățile corespunzătoare pentru efectuarea clasificării prevăzute la articolele 73 și 77 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(c) să solicite aprobarea din partea autorității de supraveghere pentru a clasifica elementele care nu sunt incluse în liste în conformitate cu articolul 79 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.62. În cazul în care un element este grevat într-o măsură în care nu mai prezintă particularitățile care determină clasificarea, societățile nu ar trebui să clasifice elementul ca fonduri proprii.

Recomandarea 14 - Opțiunile de cumpărare întemeiate pe modificări neprevăzute

1.63. Societățile ar trebui să considere modificările neprevăzute care sunt în afara controlului lor, prevăzute la punctele 1.29, 1.30, 1.45, 1.46, 1.52 și 1.53 ca incluzând:

(a) modificarea legislației primare sau secundare, relevantă pentru elementul de fonduri proprii al societății, indiferent de jurisdicție sau interpretarea legislației respective de către o instanță sau autoritate care are dreptul să facă acest lucru;

(b) modificarea regimului fiscal aplicabil, a clasificării prevăzute de reglementare sau a tratamentului de către agențiile de rating pentru elementul de fonduri proprii în cauză.

Recomandarea 15 - Derogarea excepțională de la suspendarea rambursării sau răscumpărării

1.64. Atunci când este solicitată o derogare excepțională de la suspendarea rambursării sau răscumpărării, în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (k) punctul (i), articolul 73 alineatul (1) litera (k) punctul (i) și articolul 77 alineatul (1) litera (i) punctul (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui:

(a) să descrie schimbul sau convertirea propusă și efectele sale asupra fondurilor proprii de bază, inclusiv modul în care schimbul sau convertirea sunt prevăzute în termenii acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii;

(b) să demonstreze cum schimbul sau convertirea propusă sunt sau ar fi în concordanță cu planul de redresare prevăzut la articolul 138 din Directiva Solvabilitate II;

(c) să solicite aprobarea prealabilă a autorității de supraveghere pentru tranzacție, în conformitate cu recomandarea 18.

Recomandarea 16 - Derogarea excepțională de la anularea sau amânarea distribuțiilor

1.65. Atunci când solicită o derogare excepțională de la anularea sau amânarea distribuțiilor în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (m) și articolul 73 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să demonstreze cum ar putea fi efectuată distribuția fără a diminua poziția de solvabilitate și cum MCR ar fi respectat.

1.66. O societate care solicită o derogare excepțională în ceea ce privește decontarea printr-un mecanism alternativ de compensare prin cupoane ar trebui să ia în considerare valoarea capitalului social ordinar care ar trebui să fie emis, măsura în care restabilirea conformării cu SCR ar necesita atragerea de fonduri proprii noi, precum și impactul probabil al emiterii de acțiuni în scopul utilizării mecanismului alternativ de compensare prin cupoane, asupra capacității societății de a atrage aceste fonduri proprii, și ar trebui să furnizeze autorității de supraveghere aceste informații și această analiză.

Recomandarea 17 - Mecanismul de acoperire a pierderii aferent principalului: convertirea

1.67. În aplicarea unui mecanism de acoperire a pierderilor aferent principalului, sub formă de convertire în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (e) punctul (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, AMSB al societății și alte persoane care conduc efectiv societatea ar trebui să fie conștiente de impactul pe care o potențială convertire a unui instrument l-ar putea avea asupra structurii capitalului și dreptului de proprietate asupra societății și ar trebui să monitorizeze acest impact ca parte a sistemului de guvernanță al societății.

Recomandarea 18 - Aprobarea de către autoritățile de supraveghere a rambursării și răscumpărării

1.68. În cazul în care o societate solicită aprobarea autorității de supraveghere pentru rambursare sau răscumpărare în conformitate cu articolul 71 alineatul (1) litera (h), articolul 73 alineatul (1) litera (d) și articolul 77 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 sau pentru o tranzacție care nu este considerată a fi una de rambursare sau răscumpărare în conformitate cu articolul 71 alineatul (2), articolul 73 alineatul (2) și articolul 77 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, aceasta ar trebui să furnizeze autorității de supraveghere o evaluare a rambursării sau răscumpărării, luând în considerare:

(a) atât impactul curent, cât și pe termen scurt spre mediu asupra poziției globale de solvabilitate a societății, precum și modul în care acțiunea este în concordanță cu planul de management al capitalului pe termen mediu al societății și rezultatele ORSA;

(b) capacitatea societății de a atrage fonduri proprii suplimentare, dacă este necesar, având în vedere condițiile economice mai extinse și accesul său la piețele de capital și alte surse pentru fonduri proprii suplimentare.

1.69. În cazul în care o societate propune o serie de rambursări sau răscumpărări pentru o perioadă scurtă de timp, aceasta ar trebui să informeze autoritatea de supraveghere care poate lua în considerare seria de tranzacții ca un întreg, mai degrabă decât pe bază individuală.

1.70. O societate ar trebui să prezinte cererea de aprobare către autoritățile de supraveghere cu trei luni înainte de data care apare prima dată:

(a) notificarea contractuală necesară către deținătorii elementului de rambursare sau răscumpărare;

(b) data de rambursare sau răscumpărare propusă.

1.71. Autoritățile de supraveghere ar trebui să se asigure că perioada de timp în care decid cu privire la cererea de rambursare sau răscumpărare nu depășește trei luni de la primirea cererii.

1.72. După ce a primit aprobarea autorității de supraveghere pentru rambursare sau răscumpărare, societatea ar trebui:

(a) să considere că este permisă, dar nu obligatorie exercitarea opțiunilor de cumpărare, a altor opțiuni de rambursare sau de răscumpărare în condițiile acordului contractual aplicabil elementului de fonduri proprii;

(b) atunci când exclude un element tratat ca rambursat sau răscumpărat începând cu data notificării către deținătorii elementului sau, în cazul în care nu este necesară o notificare, la data

aprobării din partea autorității de supraveghere, să reducă categoria relevantă de fonduri proprii și să nu efectueze nicio ajustare sau recalculare a rezervei de reconciliere;

(c) să continue să monitorizeze poziția sa de solvabilitate pentru orice nerespectare sau potențială nerespectare a SCR, care ar determina suspendarea rambursării sau răscumpărării în cursul perioadei până la data de rambursare sau răscumpărare;

(d) să nu continue cu rambursarea sau răscumpărarea în cazul în care aceasta ar conduce la nerespectarea SCR, chiar dacă o notificare de rambursare sau răscumpărare a fost comunicată către deținătorii elementelor. În cazul în care rambursarea sau răscumpărarea este suspendată în aceste condiții, societatea poate reclasifica elementul ca fonduri proprii disponibile, iar aprobarea autorității de supraveghere pentru rambursare sau răscumpărare este retrasă.

Recomandarea 19 - Stimulentele de răscumpărare

1.73. În vederea observării particularităților prevăzute la articolul 71 alineatul (1) litera (i), articolul 73 alineatul (1) litera (e) și articolul 77 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să considere stimulentele de răscumpărare care nu sunt limitate ca nefiind permise în niciunul dintre ranguri.

1.74. Societățile ar trebui să considere stimulentele de răscumpărare care nu sunt limitate ca incluzând:

(a) compensarea principalului, combinată cu o opțiune de cumpărare, în cazul în care aceasta constituie un termen din acordurile contractuale aplicabile elementelor de fonduri proprii, care prevede ca titularul elementului de fonduri proprii să primească acțiuni ordinare, în cazul în care opțiunea de cumpărare nu este exercitată;

(b) convertirea obligatorie combinată cu o opțiune de cumpărare;

(c) creșterea valorii principalului care se aplică ulterior datei de exercitare a opțiunii de cumpărare, combinată cu o opțiune de cumpărare;

(d) alte clauze sau acorduri care ar putea fi considerate în mod rezonabil ca oferind o bază economică pentru răscumpărarea probabilă a elementului.

Recomandarea 20 - Eligibilitatea și limitele aplicabile rangurilor 1, 2 și 3

1.75. În scopul calculării fondurilor proprii eligibile pentru SCR, în conformitate cu articolul 82 din Regulamentul Delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui:

(a) să considere toate elementele de rangul 1 prevăzute la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ca eligibile pentru a acoperi SCR;

(b) să considere acele elemente de rangul 1 restricționate care depășesc limita de 20% de la articolul 82 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ca fiind disponibile drept fonduri proprii de bază de rangul 2.

1.76. În scopul calculării fondurilor proprii eligibile pentru MCR, în conformitate cu articolul 82 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui:

(a) să considere toate elementele de nivelul 1 prevăzute la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ca eligibile pentru a acoperi MCR;

(b) să considere acele elemente de rangul 1 restricționate care depășesc limita de 20% de la articolul 82 alineatul (3) ca fiind disponibile drept fonduri proprii de bază de rangul 2.

(c) să considere ca efect al articolului 82 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 faptul că elementele de fonduri proprii de bază de rangul 2 sunt eligibile atâta timp cât acestea sunt mai mici de 20% din MCR.

Secțiunea 5

Aprobarea evaluării și clasificării elementelor care nu sunt incluse în liste

Recomandarea 21 - Caracteristicile generale ale cererii de aprobare

1.77. La depunerea unei cereri de aprobare, în conformitate cu articolul 79 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societatea ar trebui:

(a) să depună o cerere scrisă de aprobare a fiecărui element de fonduri proprii;

(b) să depună cererea într-una din limbile oficiale ale statului membru în care societatea își are sediul central sau într-o limbă care a fost convenită de comun acord cu autoritatea de supraveghere;

(c) să obțină aprobarea cererii din partea AMSB și să prezinte documentele justificative pentru acea aprobare;

(d) să transmită o cerere sub forma unei scrisori de intenție, alături de documentele justificative.

Recomandarea 22 - Scrisoarea de intenție

1.78. Societatea ar trebui să prezinte o scrisoare de intenție care să confirme că:

(a) societatea consideră că termenii legali sau contractuali aplicabili elementului de fonduri proprii sau ai acordurilor conexe sunt lipsiți de ambiguitate și clar definiți;

(b) luând în considerare evoluțiile probabile viitoare, precum și circumstanțele existente la data cererii, societatea consideră că elementul de fonduri proprii va respecta, atât în ceea ce privește forma juridică, cât și substanța economică, criteriile prevăzute la articolele 93 și 94 din Directiva Solvabilitate II și particularitățile care determină clasificarea, prevăzute la articolele 71, 73 și 77 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(c) nu au fost omise informații care, dacă ar fi cunoscute de către autoritatea de supraveghere, ar putea influența decizia cu privire la aprobarea evaluării și a clasificării elementului de fonduri proprii.

1.79. Societatea ar trebui să enumere de asemenea, în scrisoarea de intenție, alte cereri pe care le-a depus sau pe care preconizează a le depune în următoarele șase luni pentru aprobarea elementelor enumerate la articolul 308a alineatul (1) din Directiva Solvabilitate II, împreună cu datele depunerii respective.

1.80. Societatea ar trebui să se asigure că scrisoarea de intenție este semnată de persoanele autorizate să semneze în numele AMSB.

Recomandarea 23 - Documentele justificative

1.81. Societatea ar trebui să prezinte modul de respectare a criteriilor menționate la articolele 93 și 94 din Directiva Solvabilitate II și a particularităților care determină clasificarea prevăzute la articolele 71, 73 și 77 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, inclusiv asupra modului în care elementul contribuie la structura existentă de capital a societății, precum și asupra modului în care elementul îi poate permite societății să respecte cerințele de capital existente sau viitoare.

1.82. Societatea ar trebui să prezinte o descriere suficientă a elementului de fonduri proprii de bază pentru a-i permite autorității de supraveghere să își formeze un punct de vedere referitor la capacitatea elementului de a acoperi pierderile, inclusiv asupra termenilor contractuali ai acordului aplicabil elementului de fonduri proprii și a termenilor acordurilor conexe, împreună cu dovada că toate contrapartidele, dacă este cazul, au încheiat contractul și acordurile conexe și dovada că acel contract și acordurile conexe sunt obligatorii și executorii în toate jurisdicțiile relevante.

Recomandarea 24 - Proceduri pentru autoritățile de supraveghere

1.83. Autoritățile de supraveghere ar trebui să elaboreze proceduri pentru primirea și examinarea cererilor și informațiilor furnizate de societăți, în conformitate cu recomandările 21 - 23.

Recomandarea 25 - Evaluarea cererii

1.84. Autoritățile de supraveghere ar trebui să confirme primirea cererii.

1.85. Autoritățile de supraveghere ar trebui să considere o cerere ca fiind completă în cazul în care sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute de recomandările 21 - 23.

1.86. Autoritățile de supraveghere ar trebui să confirme dacă cererea este considerată completă sau nu în timp util și cel puțin în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia.

1.87. Autoritățile de supraveghere ar trebui să se asigure că perioada de timp în care se decide asupra unei cereri:

(a) este rezonabilă;

(b) nu depășește trei luni de la data primirii unei cereri complete, dacă nu există circumstanțe excepționale, care sunt comunicate societăților în scris și în timp util.

1.88. În cazul în care există circumstanțe excepționale, autoritățile de supraveghere nu ar trebui să depășească o perioadă mai mare de șase luni de la data primirii unei cereri complete pentru a decide în privința cererii.

1.89. Dacă este necesar pentru evaluarea elementului de fonduri proprii, autoritățile de supraveghere ar trebui să solicite societăților informații suplimentare, după ce consideră o cerere ca fiind completă. Autoritatea de supraveghere ar trebui să specifice informațiile suplimentare necesare și motivația pentru solicitare. Zilele între data când autoritatea de supraveghere solicită astfel de informații și data când autoritatea de supraveghere le primește nu ar trebui să fie incluse în perioadele de timp menționate la punctele 1.87 și 1.88.

1.90. Societatea ar trebui să informeze autoritatea de supraveghere asupra modificării detaliilor din cererea depusă.

1.91. În cazul în care o societate informează autoritatea de supraveghere asupra unei modificări în cererea depusă, autoritatea de supraveghere ar trebui să trateze acest lucru ca o nouă cerere, cu excepția cazului:

(a) când modificarea se datorează unei cereri din partea autorității de supraveghere de a furniza informații suplimentare; sau

(b) când autoritatea de supraveghere consideră că modificarea nu afectează în mod semnificativ evaluarea cererii.

1.92. Societățile ar trebui să poată retrage o cerere prin notificare scrisă în orice stadiu înainte de decizia autorității de supraveghere. În cazul în care societatea depune din nou cererea sau depune o cerere actualizată, autoritatea de supraveghere ar trebui să o trateze ca pe o nouă cerere.

Recomandarea 26 - Comunicarea deciziei autorităților de supraveghere

1.93. Atunci când autoritățile de supraveghere au ajuns la o decizie cu privire la o cerere, acestea ar trebui să o comunice în scris societăților, în timp util.

1.94. În cazul în care autoritatea de supraveghere respinge cererea, aceasta ar trebui să precizeze motivele pe care se bazează decizia.

Secțiunea 6

Dispoziții tranzitorii

Recomandarea 27 - Dispoziții tranzitorii

1.95. Societățile ar trebui să evalueze toate elementele de fonduri proprii de bază emise înainte de 1 ianuarie 2016 sau înainte de data intrării în vigoare a Regulamentului delegat al Comisiei 2015/35 prevăzute la articolul 97 din Directiva Solvabilitate II, oricare dintre acestea este mai devreme, pentru a stabili dacă acestea prezintă particularitățile care determină clasificarea în conformitate cu articolele 71 și 73 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. În cazul în care elementele prezintă particularitățile care determină clasificarea în rangul 1 sau 2, societățile ar trebui să clasifice elementele în acel rang, chiar dacă acestea nu pot fi folosite pentru a acoperi marja de solvabilitate disponibilă în conformitate cu legile, reglementările și actele administrative care sunt adoptate în temeiul Directivei 73/239/CEE, Directivei 2002/13/CE, Directivei 2002/83/CE și Directivei 2005/68/CE.

1.96. În cazul în care elementele care sunt disponibile ca fonduri proprii de bază, în conformitate cu articolul 308b alineatul (9) sau (10) din Directiva Solvabilitate II sunt schimbate sau convertite în alte elemente de fonduri proprii de bază după data de 1 ianuarie 2016 sau după data intrării în vigoare a Regulamentului delegat al Comisiei 2015/35 prevăzute la articolul 97, oricare dintre acestea este mai devreme, societățile ar trebui să considere elementele în care sunt convertite sau cu care sunt schimbate ca elemente noi care nu îndeplinesc criteriile din articolul 308b alineatul (9) litera (a) sau alineatul (10) litera (a) din Directiva Solvabilitate II.

1.97. Autoritățile de supraveghere ar trebui să considere elementele care nu sunt eligibile doar ca urmare a aplicării limitelor în conformitate cu legile, reglementările și actele administrative care sunt adoptate în conformitate cu Directiva 73/239/CEE, Directiva 2002/13/CE, Directiva 2002/83/CE și

Directiva 2005/68/CE, ca satisfăcând cerințele prevăzute la articolul 308b alineatul (9) litera (b) și alineatul (10) litera (b) din Directiva Solvabilitate II.

Norme de conformare și de raportare

1.98. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.99. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.100. Autoritățile competente confirmă EIOPA dacă respectă sau dacă intenționează să respecte prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.101. În lipsa unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente naționale nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.102. Prezentul ghid face obiectul unei revizuri de către EIOPA.

ANEXA Nr. 5

EIOPA - BoS - 14/169 RO

Ghid privind fondurile dedicate

Introducere

1.8. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit, în continuare, "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite prezentul ghid privind fondurile dedicate.

1.9. Ghidul se referă la articolul 99 litera (b) și articolul 111 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită, în continuare, "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 80, 81, 216 și 217 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.24. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.25. Acest ghid are menirea să promoveze o abordare convergentă prin asistarea societăților și autorităților de supraveghere în:

a. identificarea situațiilor în care elemente ale fondurilor proprii au o capacitate redusă de a acoperi integral pierderile în perspectiva continuității activității, ca urmare a lipsei lor de transferabilitate în cadrul societății, având în vedere diferitele cadre de reglementare naționale, juridice și ale produselor din statele membre, care ar putea determina constituirea de fonduri dedicate și având în vedere modul în care sunt calculate aceste elemente ale fondurilor proprii;

b. determinarea activelor și obligațiilor care alcătuiesc fondul dedicat prin identificarea activelor și obligațiilor asociate elementelor de fonduri proprii restricționate;

c. calcularea cerinței de capital de solvabilitate (denumită, în continuare, "SCR") naționale pentru fiecare fond dedicat, unde SCR este calculată pe baza formulei standard sau cu ajutorul unui model intern;

d. compararea cuantumului elementelor fondurilor proprii restricționate din fondul dedicat cu SCR națională a fondului dedicat;

e. calcularea de către societăți a SCR, dacă există unul sau mai multe fonduri dedicate;

f. în cazul în care SCR se calculează folosind un model intern, definirea naturii dovezilor pe care societățile ar trebui să le ofere autorităților de supraveghere pentru a evalua sistemul de evaluare a

efectelor diversificării, luând în considerare restricțiile semnificative ale diversificării care rezultă din existența unor fonduri dedicate.

1.30. Cerința de a calcula SCR noțională pentru un fond dedicat nu impune societăților menținerea unei valori a fondurilor proprii dintr-un fond dedicat egală sau mai mare decât SCR noțională. Cu toate acestea, în cazul în care valoarea fondurilor proprii dintr-un fond dedicat este mai mică decât SCR noțională, societatea nu respectă SCR, cu excepția cazului în care totalul fondurilor proprii incluse în fondul dedicat și în celelalte părți ale societății, combinat, sunt suficiente pentru a acoperi respectiva SCR, după aplicarea limitelor prevăzute la articolul 82 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.31. Acest ghid, cu excepția recomandărilor 1 - 5, este relevant pentru tratamentul portofoliilor de active și obligații la care se aplică prima de echilibrare, după aprobarea autorității de supraveghere.

1.32. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid termenii au semnificația definită în actele normative menționate în introducere.

1.33. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Caracteristicile și sfera de acoperire ale fondurilor dedicate

g) Societățile ar trebui să identifice fondurile dedicate prin referire la următoarele caracteristici:

- existența unei restricții privind activele în raport cu anumite obligații în perspectiva continuității activității, care ar conduce la elemente de fonduri proprii restricționate în activitatea unei societăți, reprezintă caracteristica definitorie a unui fond dedicat;

- fondurile dedicate pot apărea în cazul în care participarea la profit face parte din acord și, de asemenea, în lipsa participării la profit;

- în timp ce activele și obligațiile fondului dedicat ar trebui să constituie o unitate identificabilă, ca și cum fondul dedicat ar fi o societate separată, nu este necesar ca aceste elemente să fie gestionate împreună ca o unitate separată sau să formeze un subfond separat pentru ca un fond dedicat să apară;

- în cazul în care veniturile de pe urma activelor din fondul dedicat sau randamentul acestora este, de asemenea, supus acordului privind fondurile dedicate, societățile sunt în măsură să le urmărească în orice moment, adică societățile sunt capabile să identifice elementele ca fiind acoperite de acordul care determină fondul dedicat sau ca făcând obiectul acestuia.

Recomandarea 2 - Acordurile și produsele care sunt, în general, în afara sferei de aplicare a fondurilor dedicate

1.41. În procesul de identificare a fondurilor dedicate, societățile ar trebui să considere că următoarele acorduri și produse se situează, în general, în afara sferei de aplicare a fondurilor dedicate:

(a) produsele de tip unit-linked convenționale, prevăzute la articolul 132 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II;

(b) produsele de tip index-linked convenționale, prevăzute la articolul 132 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II;

(c) rezervele, inclusiv rezervele tehnice, rezervele de egalizare și rezervele constituite în conturi sau situații financiare întocmite în conformitate cu cerințele aplicabile într-o anumită jurisdicție nu sunt fonduri dedicate exclusiv din cauza faptului că sunt constituite în astfel de situații financiare;

(d) activitățile de reasigurare convenționale, în condițiile în care contractele individuale nu dau naștere unor restricții privind activele societăților;

(e) activele de acoperire și acordurile similare care sunt stabilite pentru protecția deținătorilor de polițe, în cazul procedurilor de lichidare, fie pentru totalitatea deținătorilor de polițe ai societății, fie pentru secțiuni sau grupe separate de deținători de polițe ai societății, inclusiv activele identificate în registru în conformitate cu articolul 275 litera (a) și articolul 276 din Directiva Solvabilitate II (registru special);

(f) separarea activităților de asigurări de viață și de asigurări generale în societățile compozite care desfășoară simultan activități de asigurări de viață și de asigurări generale sau de sănătate, prevăzute la articolele 73 și 74 din Directiva Solvabilitate II, dar nu fără a lua în considerare faptul că

un fond dedicat poate apărea totuși în una sau ambele părți componente ale societăților compozite, în funcție de natura activității suport;

(g) fondurile surplus nu sunt fonduri dedicate exclusiv pentru că sunt fonduri surplus, dar ar putea fi în cazul în care sunt generate în cadrul unui fond dedicat;

(h) transferul unui portofoliu către o societate în timpul unei reorganizări a activității, când separarea activelor în ceea ce privește activitatea existentă a societății care acceptă de activele din portofoliul transferat nu constituie un fond dedicat, în cazul în care această separare este realizată în conformitate cu legislația națională pentru a proteja activitatea existentă de fondul care este acceptat prin transfer numai temporar;

(i) fondurile bazate pe performanță, unde deținătorii de polițe au dreptul la o parte din randamentul fondului, de obicei ca un procent minim predefinit, prevăzut în documentația poliței și nu au dreptul la nicio sumă care nu este alocată în conformitate cu mecanismul specificat de distribuire a profitului. Sumele alocate deținătorilor de polițe sunt incluse în rezervele tehnice. Sumele care nu sunt alocate deținătorilor de polițe sunt pe deplin transferabile, pot fi returnate acționarilor sau altor furnizori de capital, pot fi folosite pentru a acoperi pierderile eventuale sau pot fi utilizate, fără a fi obligatoriu, pentru a crește beneficiile deținătorilor polițelor și, prin urmare, pot face parte din fondurile proprii care nu sunt supuse niciunei restricții.

Recomandarea 3 - Restricțiile care generează fonduri dedicate

1.11. Societățile ar trebui să identifice natura restricțiilor care afectează activele și fondurile proprii în cadrul activității lor, precum și obligațiile aferente în ceea ce privește contractele, deținătorii de polițe sau riscurile pentru care pot fi utilizate aceste active și fonduri proprii.

1.12. În scopul de a identifica restricțiile care generează un fond dedicat, societățile ar trebui să ia în considerare cel puțin:

(a) clauzele contractuale;

(b) acordul juridic separat care se aplică suplimentar față de termenii unei polițe;

(c) prevederile actelor constitutive, statutelor sau altor documente, care au determinat constituirea sau organizarea societății;

(d) legislația națională sau reglementările care privesc conceperea produsului sau desfășurarea relațiilor dintre societăți și deținătorii de polițe; fondurile dedicate pot fi generate în cazul în care, ca urmare a prevederilor legale care protejează interesul general într-un stat membru, o societate trebuie să folosească anumite active numai în scopul unei anumite părți a activității sale;

(e) dispozițiile de drept al Uniunii Europene, indiferent dacă sunt transpuse sau direct aplicabile;

(f) acordurile specificate prin ordinul unei instanțe sau al altei autorități competente, care solicită separarea activelor sau fondurilor proprii sau care impun restricții asupra acestora, în scopul de a proteja una sau mai multe grupe de asigurați.

1.13. Societățile ar trebui să țină seama de toate restricțiile care afectează activele și fondurile proprii existente în momentul în care este calculată SCR, indiferent de perioada de timp pentru care se aplică aceste restricții în perspectiva continuității activității.

Recomandarea 4 - Sfera de aplicare a tratamentului fondurilor dedicate

1.14. Societățile care identifică caracteristici și restricții care generează tratarea ca fonduri dedicate ar trebui cel puțin să compare acordurile din cadrul activității cu următoarele tipuri de fonduri dedicate:

a. un fond de active și obligații privind activitatea de participare la profit ("cu profit"), care este disponibil numai pentru acoperirea pierderilor aferente anumitor deținători de polițe sau anumitor riscuri și în cazul în care există următoarele caracteristici principale:

i. deținătorii de polițe din fondul dedicat au drepturi distincte în raport cu alte activități subscrise de societate;

ii. există restricții privind utilizarea activelor și randamentul acestora, în cadrul acestui fond, pentru a acoperi obligații sau pierderi înregistrate în afara fondului;

iii. un excedent de active față de obligații se menține, în general, în cadrul fondului și acest excedent reprezintă fonduri proprii restricționate, deoarece utilizarea acestuia este supusă restricțiilor menționate la punctul (ii);

iv. există, în general, participare la profit în cadrul fondului dedicat, prin care deținătorii de polițe primesc un procent minim din profitul generat în fond, care este distribuit prin intermediul beneficiilor suplimentare sau al primelor mai mici și, dacă este cazul, acționarii pot apoi primi soldul acestor profituri;

b. acordul juridic executoriu sau custodia creată în beneficiul deținătorilor de polițe, în cazul în care, în cadrul documentației sau separat de documentația poliței, un acord prevede ca anumite venituri sau active să fie plasate în custodie sau să facă obiectul unui acord executoriu sau al unei cerințe juridice obligatorii în beneficiul deținătorilor de polițe specificați;

c. fondurile dedicate, care reflectă restricțiile privind anumite active sau fonduri proprii, după cum se specifică în actele constitutive, statutul sau alte documente care au determinat constituirea sau organizarea societății;

d. fondurile dedicate constituite pentru a reflecta efectul restricțiilor sau acordurilor prevăzute de legislația națională;

e. acordurile care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii Europene, inclusiv Directiva Solvabilitate II și Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35:

i. Articolul 304 din Directiva Solvabilitate II, care introduce o cerință de restricționare cu privire la activitatea de furnizare a pensiilor ocupaționale și la beneficiile aferente. În consecință, acest tip de fond dedicat trebuie să fie luat în considerare pentru o eventuală ajustare a fondurilor proprii, în conformitate cu articolele 80 și 81 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Cu toate acestea, cerința de la articolul 217 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, de a calcula SCR ca sumă a SCR noționale pentru fondurile dedicate și pentru partea rămasă, nu este aplicabilă, deoarece articolul 304 din Directiva Solvabilitate II permite recunoașterea efectelor diversificării cu condiția ca interesele deținătorilor de polițe și ale beneficiarilor din alte state membre să fie garantate;

ii. Articolul 4 din Directiva 2003/41/CE, care prevede posibilitatea ca statele membre să aplice anumite dispoziții ale directivei pentru activitatea societăților de asigurare de furnizare a pensiilor ocupaționale, sub rezerva unei cerințe de restricționare care se aplică activelor și obligațiilor acelei societăți. Această dispoziție poate fi relevantă pentru activitatea tratată în acest mod pentru societățile care nu au primit autorizația în conformitate cu articolul 304 din Directiva Solvabilitate II. În acest caz, se aplică cerințele de la articolele 81 și 217 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Până la 31 decembrie 2019, articolul 308b alineatul (15) din Directiva Solvabilitate II prevede o măsură tranzitorie pentru această activitate, care permite utilizarea actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate de statele membre cu privire la articolele relevante din Directiva 2002/83/CE.

1.15. Societățile ar trebui să recunoască faptul că transferabilitatea redusă a activelor și posibilitățile reduse de diversificare între portofoliul desemnat pentru prima de echilibrare și restul societății înseamnă că evaluările, ipotezele și calculările prevăzute la articolele 81, 216, 217 și 234 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 se aplică portofoliilor alocate primei de echilibrare. Societățile ar trebui să aplice recomandările 6 - 17 când dispun de portofolii cărora li se aplică prima de echilibrare.

Recomandarea 5 - Gradul de semnificație

1.16. În cazul în care un fond dedicat nu este semnificativ, articolul 81 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 le permite societăților să excludă suma totală a elementelor fondurilor proprii dedicate din valoarea eligibilă de acoperire a SCR și a cerinței minime de capital (denumită, în continuare, "MCR"). În acest caz, în conformitate cu articolul 216 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile nu sunt obligate să calculeze o SCR noțională pentru fondul dedicat. Cu toate acestea, societățile ar trebui să includă activele și obligațiile fondului dedicat nesemnificativ în partea rămasă din societate. Aceste active și obligații sunt incluse în calcularea SCR globale a societăților.

- 1.17.** Societățile ar trebui să determine semnificația unui fond dedicat prin evaluarea:
- a. riscurilor care decurg din fondul dedicat sau care sunt acoperite de acesta;
 - b. activelor și obligațiilor din cadrul fondului dedicat;
 - c. valorii fondurilor proprii restricționate din fondul dedicat, volatilității în timp a acestor cuantumuri și proporției din fondurile proprii totale a fondurilor proprii restricționate;
 - d. proporției fondului dedicat, în mod individual sau combinat cu alte fonduri dedicate, din cerințele de capital și activele totale ale societății;
 - e. impactului probabil al fondului dedicat asupra calculării SCR, ca urmare a posibilităților limitate de diversificare a riscurilor.

Recomandarea 6 - Activele incluse într-un fond dedicat

1.18. Societățile ar trebui să identifice activele incluse într-un fond dedicat ca fiind active specifice sau grupe de active și fluxurile de numerar aferente, restricționate prin acordurile care generează fondul dedicat, așa cum este descris în recomandarea 3.

Recomandarea 7 - Obligațiile incluse într-un fond dedicat

1.19. Societățile ar trebui să identifice obligațiile incluse într-un fond dedicat ca fiind numai acele obligații care pot fi atribuite în mod corespunzător polițelor sau riscurilor acoperite de fondul dedicat sau acelea pentru care pot fi utilizate activele supuse restricției. La stabilirea obligațiilor incluse într-un fond dedicat cu privire la contractele cu participare la profit, societățile ar trebui să includă în cea mai bună estimare a obligațiilor beneficiile discreționare viitoare pe care societatea se așteaptă să le plătească.

1.20. Societățile ar trebui să se asigure că evaluarea obligațiilor, inclusiv, acolo unde este aplicabil, a beneficiilor discreționare viitoare, utilizate în scopul calculării aferente fondului dedicat, este aceeași cu evaluarea care ar fi fost efectuată pentru acele obligații în cazul în care nu ar fi fost incluse într-un fond dedicat.

Recomandarea 8 - Transferurile viitoare ale acționarilor

1.21. Atunci când se aplică articolul 80 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să considere transferurile viitoare care pot fi atribuite acționarilor ca:

- a. fiind relevante numai în contextul portofoliului de contracte cu participare la profit;
- b. fiind recunoscute atunci când beneficiile discreționare viitoare aferente sunt recunoscute în cea mai bună estimare a obligațiilor;
- c. fiind excedent de active față de obligații al fondului dedicat, nu obligații ale fondului dedicat;
- d. incluzând transferurile care se referă la bonusuri declarate deja incluse în beneficiile garantate, dar când distribuția corespunzătoare către acționari nu este încă transferată din fondul dedicat.

Recomandarea 9 - Calcularea SCR noționale a unui fond dedicat: formula standard

1.22. Societățile ar trebui să parcurgă următorii pași în aplicarea metodologiei prevăzute la articolul 217 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35:

(a) în aplicarea metodologiei de calculare a SCR pentru activele și obligațiile din cadrul unui fond dedicat, ca și cum fondul dedicat ar fi o societate separată, societățile ar trebui să includă cerința de capital pentru riscul operațional, precum și ajustările relevante cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile;

(b) în agregarea cerințelor de capital, în cadrul celui mai nefavorabil scenariu pentru societate în ansamblu, pentru fiecare submodul și modul de risc, utilizând procedura de agregare a formulei standard prevăzută la articolul 104 din Directiva Solvabilitate II, societățile pot recunoaște diversificarea riscurilor în cadrul fondului dedicat;

(c) cerința de capital la nivelul fiecărui fond dedicat se calculează după deducerea efectului de minimizare al viitoarelor beneficii discreționare. În cazul în care există participare la profit, ipotezele privind variația ratelor bonusurilor viitoare ar trebui să fie realiste și să țină cont de impactul șocului la nivelul fondului dedicat, inclusiv de impactul asupra valorii transferurilor viitoare care pot fi atribuite acționarilor și de cerințele contractuale, juridice sau statutare care reglementează mecanismul de participare la profit;

(d) dacă, în urma scenariilor bidirecționale, cerința de capital pentru riscuri în cadrul celui mai nefavorabil scenariu este negativă, chiar și după luarea în considerare a creșterii potențiale a obligațiilor datorate mecanismelor de participare la profit, și ar conduce, prin urmare, la o creștere a fondurilor proprii de bază în cadrul fondului dedicat, atunci cerința ar trebui să fie considerată egală cu zero.

Recomandarea 10 - Calcularea SCR noționale a unui fond dedicat: modelul intern

1.23. Pentru a calcula SCR noțională pentru un fond dedicat în conformitate cu articolul 81 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să se asigure că:

a. modelul intern este capabil să execute calcularea SCR noționale pentru fiecare fond dedicat ca și cum fiecare fond dedicat ar fi o societate distinctă care desfășoară doar activitățile incluse în acel fond dedicat;

b. calcularea fiecărei SCR noționale este în concordanță cu calcularea SCR pentru societate în ansamblul său;

c. tehnicile de minimizare a riscurilor și deciziile de management viitoare luate în considerare la calcularea SCR noționale a fiecărui fond dedicat sunt în concordanță cu tehnicile de minimizare a riscurilor și deciziile de management viitoare luate în considerare pentru activitățile acoperite de fondul dedicat la calcularea SCR pentru societate în ansamblu și cu recomandarea 9;

d. metodologia și ipotezele aplicate la calcularea SCR noționale pentru fiecare fond dedicat ar trebui să fie conforme cu cele utilizate pentru aceleași tipuri de active, obligații și riscuri din calcularea SCR pentru societate în ansamblul său;

e. se folosesc numai tehnici de minimizare a riscurilor, decizii de management viitoare, metodologii sau ipoteze pentru a calcula SCR noțională care sunt diferite de cele utilizate la calcularea SCR pentru societate în ansamblul său, atunci când este necesar pentru a produce o SCR noțională compatibilă, iar diferențele sunt documentate.

Recomandarea 11 Determinarea situațiilor în care fondurile proprii restricționate dintr-un fond dedicat depășesc SCR noțională: formula standard și modelul intern

1.24. Societățile ar trebui să compare valoarea elementelor fondurilor proprii restricționate din fondul dedicat cu SCR noțională a fondului dedicat calculată conform recomandării 9 sau 10.

1.25. Efectul ajustării prevăzute la articolul 81 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 este cel de a permite numai cuantumului de fonduri proprii egal cu SCR noțională să contribuie la acoperirea SCR pentru societate în ansamblul său și la acoperirea MCR.

1.26. În cazul în care valoarea fondurilor proprii într-un fond dedicat este egală sau mai mică decât SCR noțională a fondului dedicat, societățile nu ar trebui să facă nicio ajustare a fondurilor proprii, deoarece nu există elemente de fonduri proprii restricționate în exces față de SCR noțională. În acest caz, toate fondurile proprii din cadrul fondului dedicat sunt disponibile pentru a acoperi SCR și MCR.

Recomandarea 12 - Calcularea SCR pentru societate în ansamblul său, în cazul existenței fondurilor dedicate: formula standard

1.27. La calcularea unei cerințe de capital de solvabilitate noționale separate pentru partea rămasă din societate, societățile ar trebui să trateze activele și obligațiile din partea rămasă din societate ca și cum acestea ar fi o societate distinctă și ar trebui să aplice recomandarea 9.

1.28. Fără a aduce atingere articolului 227 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în calcularea SCR ca sumă dintre SCR noționale pentru fiecare fond dedicat și pentru partea rămasă din societate, societățile ar trebui să nu reflecte beneficiile diversificării între fondurile dedicate sau între fondurile dedicate și partea rămasă din societate.

1.29. Societățile ar trebui să considere SCR noționale negative ca fiind egale cu zero, înainte de agregarea acestor cantumuri cu SCR noționale pozitive ale fondurilor dedicate și partea rămasă din societate.

Recomandarea 13 - Calcularea SCR a societății în ansamblul său, în cazul existenței fondurilor dedicate: modelul intern

1.30. În conformitate cu articolul 234 litera (b) punctul (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile care utilizează un model intern ar trebui să se asigure că:

- (a) iau în considerare modul în care este calculată SCR noțională pentru fiecare fond dedicat;
- (b) iau în considerare modul în care sistemul de măsurare a efectelor diversificării ține seama de restricțiile asupra diversificării, care rezultă din existența unor fonduri dedicate; și
- (c) transmit dovezi și informații autorităților de supraveghere în ceea ce privește următoarele aspecte:
 - (i) natura activității de asigurare în fiecare fond dedicat relevant și cum este aceasta similară cu sau diferită de activitatea desfășurată în alte fonduri dedicate și partea rămasă din societate;
 - (ii) gradul de corelare a riscurilor aferente acestor linii de afaceri;
 - (iii) datele istorice care demonstrează incidența pierderilor care afectează diferite părți ale activității;
 - (iv) motivația pentru restricțiile care afectează fiecare fond dedicat în cauză și natura acestor restricții;
 - (v) explicația sursei de diversificare, având în vedere aceste restricții și identificarea variabilelor cheie care determină relațiile de dependență;
 - (vi) analiza relațiilor de dependență non liniară și a semnificației lipsei diversificării în scenarii pentru situații extreme;
 - (vii) măsura în care datele furnizate la (i) (vi) sprijină observarea efectelor de diversificare între fondurile dedicate sau între fondurile dedicate și partea rămasă din societate.

1.31. În conformitate cu articolul 234 litera (b) punctul (ii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, autoritățile de supraveghere ar trebui să evalueze:

- (a) modul în care este calculată SCR noțională și în care sunt luate în considerare beneficiile diversificării în modelul intern;
- (b) dacă ipotezele care stau la baza sistemului utilizat pentru măsurarea efectelor diversificării sunt justificate în mod empiric în ceea ce privește elementele enumerate la punctul 1.30 litera (c).

Recomandarea 14 - Aplicarea metodologiei de calcul în cazul fondurilor dedicate similare

1.32. În cazul în care o societate dorește să aplice aceeași metodologie de calcul mai multor fonduri dedicate care prezintă caracteristici similare, aceasta ar trebui să demonstreze în mod satisfăcător pentru autoritatea de supraveghere că metodologia produce rezultate suficient de exacte pentru fiecare dintre fondurile dedicate similare.

Recomandarea 15 - Evaluarea continuă: acțiuni ale societății care utilizează un model intern

1.33. În cazul unor modificări ale circumstanțelor, care afectează exactitatea elementelor justificative sau a informațiilor furnizate în conformitate cu recomandarea 13 și care ar putea afecta evaluarea autorității de supraveghere cu privire la modul în care reducerea diversificării este reflectată adecvat în rezultatele modelului intern al societății, societățile ar trebui să stabilească dacă este necesară modificarea modelului intern, în conformitate cu politica de modificare a modelului intern. Societățile ar trebui să raporteze autorităților de supraveghere modificările minore ulterioare, ca parte a raportării trimestriale referitoare la modificările minore. Societățile ar trebui să prezinte autorităților de supraveghere o cerere de aprobare a modificărilor clasificate ca majore în conformitate cu politica de modificare a modelului intern.

Recomandarea 16 - Evaluarea continuă: acțiunile autorității de supraveghere referitoare la modelele interne

1.34. Autoritățile de supraveghere ar trebui să instituie proceduri de analizare a informațiilor primite de la societăți cu privire la modificarea capacității curente a unui model intern de a produce rezultate care să reflecte în mod adecvat diversificarea dintre sau între fondurile dedicate relevante și partea rămasă din societatea asupra căreia se aplică.

Recomandarea 17 - Raportarea SCR defalcate pe module de risc pentru societățile cu fonduri dedicate sau portofolii cărora li se aplică prima de echilibrare

1.35. La calcularea cuantumului SCR defalcate pe module de risc pentru raportarea în conformitate cu articolul 311 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și pentru

publicarea informațiilor în conformitate cu articolul 297 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile care utilizează formula standard ar trebui să identifice efectele non diversificării. În acest scop, societățile ar trebui să aloce pe module de risc diferența dintre suma SCR noțională calculate în conformitate cu articolul 217 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și SCR a societății, ca și cum nu ar fi existat nicio pierdere de diversificare. La calcularea acestei diferențe, societățile pot utiliza una dintre simplificările prevăzute în anexa tehnică. Metoda utilizată ar trebui să fie aplicată în mod consecvent în timp.

Norme de conformare și de raportare

1.36. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.37. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.38. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.39. În lipsa unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente naționale nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuirii

1.40. Prezentul ghid face obiectul unei revizuirii de către EIOPA.

Anexa tehnică

Simplificări pentru calcularea SCR ca și cum nu ar fi existat nicio pierdere de diversificare (recomandarea 17)

Simplificarea 1 (însurarea directă la nivel de submodul)

1.41. SCR ca și cum nu ar fi existat nicio pierdere de diversificare se calculează după cum urmează:

(a) pentru fiecare submodul al modulelor risc de subscriere pentru asigurările de viață, risc de subscriere pentru asigurările generale, risc de subscriere pentru asigurările de sănătate, risc de piață și risc de contrapartidă, cerința (brută) de capital a entității este calculată ca suma dintre cerințele de capital (brute) pentru toate fondurile dedicate și partea rămasă;

(b) cerințele de capital ale entității pentru modulele de risc de subscriere pentru asigurările de viață, risc de subscriere pentru asigurările generale, risc de subscriere pentru asigurările de sănătate, risc de piață și risc de contrapartidă se calculează prin agregarea rezultatelor submodulelor de mai sus, folosind matricele de corelație relevante;

(c) cerința de capital a entității pentru riscul operațional și imobilizările necorporale se calculează ca suma cerințelor de capital pentru toate fondurile dedicate și partea rămasă;

(d) ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile este calculată ca suma dintre acele ajustări pentru toate fondurile dedicate și partea rămasă;

(e) SCR ca și cum nu ar fi existat nicio pierdere de diversificare este obținută prin utilizarea formulei obișnuite pentru SCR (astfel cum este definită la articolul 103 din Directiva Solvabilitate II), luând ca date de intrare toate sumele calculate mai sus.

Simplificarea 2 (însurarea directă la nivel de modul)

1.42. SCR ca și cum nu ar fi existat nicio pierdere de diversificare se calculează după cum urmează:

(a) pentru fiecare modul de risc de subscriere pentru asigurările de viață, risc de subscriere pentru asigurările generale, risc de subscriere pentru asigurările de sănătate risc de piață și risc de contraparte, cerința (brută) de capital a entității este calculată ca suma dintre cerințele de capital (brute) pentru toate fondurile dedicate și partea rămasă;

(b) cerința de capital a entității pentru riscul operațional și imobilizările necorporale se calculează ca suma cerințelor de capital pentru toate fondurile dedicate și partea rămasă;

(c) ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile este calculată ca suma dintre aceste ajustări pentru toate fondurile dedicate și partea rămasă;

(d) SCR ca și cum nu ar fi existat nicio pierdere de diversificare este obținută prin utilizarea formulei obișnuite pentru SCR (astfel cum este definită la articolul 103 din Directiva Solvabilitate II), luând ca date de intrare toate sumele calculate mai sus.

ANEXA Nr. 6

EIOPA - BoS -14/170 RO

Ghid privind tratamentul societăților afiliate, inclusiv al participațiilor

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit, în continuare, "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite un ghid privind tratamentul societăților afiliate, inclusiv al participațiilor.

1.2. Ghidul se referă la articolul 92 alineatul (1) litera (b) și articolul 111 alineatul litera (m) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită, în continuare, "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 68, 168 și 171, fără a aduce atingere articolului 84 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35) .

1.3. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Scopul acestui ghid este de a oferi îndrumare privind identificarea și tratamentul societăților afiliate și al participațiilor, pentru a asigura o abordare convergentă în toate statele membre.

1.5. Societatea participativă este, în sensul prezentului ghid, societatea care își calculează solvabilitatea. Termenul societate afiliată se referă la societățile afiliate societății participative. Termenul participație este utilizat pentru a desemna un tip de societate afiliată. Anexa A a raportului final oferă o privire de ansamblu asupra diferiților termeni utilizați în Directiva Solvabilitate II, atunci când se face referire la relația dintre două sau mai multe societăți.

1.6. Prezentul ghid acoperă tratamentul tuturor societăților afiliate în procesul de calculare a cerinței de capital de solvabilitate (denumită, în continuare, "SCR") și cuprinde îndrumări referitoare la determinarea fondurilor proprii în cazul participațiilor în instituțiile financiare și de credit. Sensul instituțiilor financiare și de credit este explicat în Anexa B a raportului final.

1.7. Ghidul urmează o abordare holistică. Se descrie mai întâi identificarea diferitelor tipuri de societăți afiliate, inclusiv participațiile. Ghidul acoperă apoi tratamentul diferitelor tipuri de societăți afiliate, în special participațiile în instituțiile financiare și de credit și participațiile strategice. La final, ghidul include recomandări privind tratamentul societăților afiliate în formula standard și în modelele interne de calculare a SCR.

1.8. Atunci când prezentul ghid se referă la evaluarea sau valoarea unei societăți afiliate, se face trimitere la articolul 13 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.9. Ghidul privește tratamentul societăților afiliate, inclusiv al participațiilor la nivel individual. În cele mai multe cazuri, identificarea unei societăți afiliate este aceeași, atât din punctul de vedere al societății participative, ca entitate individuală, cât și din perspectiva grupului. Cu toate acestea, în anumite situații, există diferențe: activitatea societății afiliate poate fi de asemenea natură încât societatea participativă și societatea afiliată să nu fie supuse supravegherii de grup în conformitate cu articolul 213 din Directiva Solvabilitate II. În plus, se poate întâmpla ca un număr de entități din cadrul unui grup să dețină drepturi de vot sau capital într-o societate în așa măsură încât, atunci când acestea sunt combinate, ele se ridică la 20% sau mai mult din drepturile de vot sau capitalul

societății. O astfel de societate, prin urmare, ar fi identificată ca o societate afiliată la nivel de grup. Cu toate acestea, în cazul în care participația fiecărei entități individuale în cadrul grupului este mai mică de 20%, atunci societatea nu ar fi identificată ca o societate afiliată de entitățile din cadrul grupului, la nivel de entitate individuală.

1.10. În anumite situații, prevederile referitoare la entitatea la nivel individual pentru societățile afiliate sunt utilizate pentru a calcula contribuția acestor societăți la cerința de capital de solvabilitate a grupului. Aceste situații sunt prevăzute în Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și ghidul EIOPA privind calcularea solvabilității la nivel de grup.

1.11. Anexa C a raportului final prevede, sub forma unui arbore decizional, o metodologie pentru tratamentul tuturor tipurilor de societăți afiliate. Sunt necesare analize și calcule suplimentare pentru participațiile financiare și de credit deținute indirect, în conformitate cu recomandarea 4 și recomandarea 7. În unele cazuri, tratamentul participațiilor este identic cu tratamentul care ar rezulta din aplicarea formulei standard, în cazul în care nu există nicio participație.

1.12. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.13. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Identificarea

1.14. Societățile participative ar trebui să și identifice societățile afiliate și participațiile, pe baza unei evaluări din perspectiva acestora ca entitate individuală.

1.15. Atunci când se identifică o societate afiliată pe baza deținerii de acțiuni, în mod direct sau prin intermediul controlului, societățile participative ar trebui să determine:

a. deținerea drepturilor lor de vot ca procentaj din drepturile de vot ale societății;

b. deținerea tuturor categoriilor de capital social emis de o societate ca procentaj din capitalul social emis de societatea respectivă, indiferent de drepturile de vot.

În cazul în care (a) sau (b) sunt egale cu sau mai mari de 20%, societățile participative ar trebui să și trateze investițiile în societate ca o participație.

În cazul în care participația este într-o societate de asigurare sau reasigurare căreia i se aplică Directiva Solvabilitate II, evaluările prevăzute la litera (a) se referă la capitalul social ordinar vărsat, în general, prevăzut la articolul 69 litera (a) punctul (i) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, iar cele de la litera (b), la capitalul social ordinar vărsat și capitalul din acțiuni preferențiale vărsat la care se face referire în articolul 69 litera (a) punctul (v) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.16. Societățile participative ar trebui să se asigure că sunt în măsură să identifice efectul modificărilor aduse capitalului social al societăților afiliate asupra evaluării descrise la punctul precedent, de fiecare dată când societatea participativă calculează cerința de capital de solvabilitate în conformitate cu articolul 102 din Directiva Solvabilitate II.

1.17. Atunci când se identifică o societate afiliată în conformitate cu articolul 212 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II pe baza faptului că societatea participativă poate exercita o influență dominantă sau semnificativă asupra altei societăți, autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare:

a. participațiile actuale ale societății participative în societate și potențialele creșteri datorate deținerii de opțiuni, garanții de tip WARRANT sau alte instrumente similare;

b. drepturile de membru ale societății participative într-o societate mutuală sau de tip mutual și creșterile potențiale ale acestor drepturi;

c. reprezentarea societății participative în organul administrativ, de conducere sau de control al societății în cauză;

d. implicarea societății participative în procesul de elaborare a politicilor societății în cauză, inclusiv de luare a deciziilor cu privire la dividende și alte distribuiri;

e. tranzacțiile semnificative între societatea participativă și societatea în cauză;

f. schimbul persoanelor care conduc efectiv societatea participativă și societatea în cauză;

g. furnizarea de informații tehnice esențiale către societatea în cauză;

h. administrarea societății participative și a societății în cauză pe o bază unificată.

Autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare evaluarea inițială a societății participative efectuate în conformitate cu literele (a) (h) de la prezentul alineat.

Recomandarea 2 - Identificarea participațiilor în instituțiile financiare și de credit

1.18. Societățile participative ar trebui să trateze o societate afiliată ca o instituție financiară sau de credit în cazul în care aceasta face parte din instituțiile enumerate sau descrise în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) și (5) din Directiva 2013/36/UE sau cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE. Aceste descrieri acoperă instituțiile care îndeplinesc funcțiile sau desfășoară activitatea descrise în conformitate cu aceste articole, chiar dacă instituția poate să nu facă obiectul acestor directive.

1.19. Societățile participative ar trebui să se asigure că participațiile într-o instituție financiară sau de credit, în cazul în care drepturile de vot sau de capital sunt deținute indirect, sunt tratate în același mod ca o participație într-o instituție financiară sau de credit în cazul în care drepturile de vot sau de capital sunt deținute direct.

Recomandarea 3 - Identificarea unei participații strategice

1.20. Societățile participative ar trebui să identifice participațiile strategice în conformitate cu articolul 171 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, după cum urmează:

(a) societățile care utilizează formula standard pentru calcularea SCR ar trebui să identifice participațiile strategice indiferent dacă participația este într-o societate de asigurare sau de reasigurare, într-o instituție financiară sau de credit sau în altă societate afiliată;

(b) societățile participative care utilizează un model intern pentru a calcula SCR ar trebui să identifice participațiile strategice în instituțiile financiare și de credit doar pentru a evalua dacă este aplicabil articolul 68 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.21. În scopul demonstrării conformității cu cerințele articolului 171 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile participative nu ar trebui să împartă o participație în părți diferite, tratând unele părți ca fiind strategice și altele nu. Atunci când o anumită participație a fost identificată ca fiind strategică:

(c) în cazul unei participații într-o instituție financiară sau de credit, toate investițiile în fondurile proprii sunt strategice;

(d) în cazul altei societăți afiliate, toate investițiile în acțiuni din participație sunt strategice.

1.22. Pentru a demonstra că este probabil ca valoarea investiției în acțiuni să fie semnificativ mai puțin volatilă, în conformitate cu articolul 171 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei nr. 2015/35, societățile participative ar trebui să se asigure că:

(e) evaluări coerente și adecvate sunt aplicate în timp, atât în privința participației, cât și în privința altor acțiuni, ca bază de comparație;

a. au în vedere impactul influenței lor asupra valorii participației.

1.23. Pentru a demonstra că natura investiției este strategică, în conformitate cu articolul 171 litera (b) punctele (i) - (iii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile participative ar trebui:

să indice perioada în care intenționează să aplice strategia de deținere a participației;

să ia în considerare impactul condițiilor de piață asupra principalelor politici;

să identifice factorii semnificativi care afectează capacitatea societății participative de a și menține strategia, sau constrângerile asupra acestei capacități și să arate modul în care acești factori sau aceste constrângeri ar putea fi minimizate.

1.24. Pentru a demonstra existența unei legături durabile, în conformitate cu articolul 171 litera (b) punctul (iv) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile participative ar trebui să ia în considerare următoarele criterii:

dacă există în timp o relație stabilă între cele două societăți;

dacă relația stabilă conduce la o legătură economică strânsă, împărțirea riscurilor și beneficiilor între societăți sau expunerea la riscuri de la o societate la alta;

forma relației dintre cele două societăți, care poate include proprietatea, produsele sau canalele de distribuție comune, vânzările încrucșate, crearea de societăți pe acțiuni sau alte forme de legături operaționale sau financiare pe termen lung.

1.25. În conformitate cu articolul 171 litera (b) punctul (v) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, o societate participativă, care este parte a unui grup, ar trebui să considere principalele politici de orientare sau limitare a acțiunilor grupului ca fiind cele definite de societatea mamă de cel mai înalt rang sau, dacă este diferită, de societatea care stabilește principalele politici pentru grup în ansamblu.

1.26. Societățile participative ar trebui să documenteze examinarea aspectelor prevăzute la articolul 171 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și a punctelor 1.21 - 1.25, inclusiv alți factori relevanți, împreună cu documentele justificative relevante.

Recomandarea 4 - Sfera de acoperire a calculării conform articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35

1.27. La determinarea valorii participațiilor în instituțiile financiare și de credit, în sensul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile participative ar trebui să includă dețineri de acțiuni și alte elemente ale fondurilor proprii, fie deținute direct, fie indirect.

1.28. Societățile participative ar trebui să aplice următoarele abordări:

c. pentru deținerile directe, valoarea participațiilor în instituții financiare și de credit, determinată de către societatea participativă, în conformitate cu principiile de evaluare din Directiva Solvabilitate II, ar trebui utilizată în sensul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, astfel cum este indicat în recomandarea 5;

d. participațiile în instituțiile financiare și de credit, deținute indirect prin intermediul unei alte participații într-o instituție financiară sau de credit nu ar trebui luate în considerare în temeiul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, deoarece valoarea lor este în mod normal deja inclusă în valoarea participațiilor deținute direct într-o instituție financiară sau instituție de credit, în conformitate cu litera (a);

e. o deducere pentru o participație într-o instituție financiară sau de credit, deținută indirect, ar trebui să apară numai în cazul în care societățile afiliate între societatea participativă și participația financiară și de credit sunt altele decât participațiile financiare și de credit;

f. pentru alte dețineri indirecte într-o instituție financiară sau de credit, valoarea participației, determinată de către societatea afiliată în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, ar trebui utilizată în sensul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

g. valorile utilizate în sensul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ar trebui să reprezinte titlul de proprietate proporțională a societății participative, deținut în mod direct și indirect, asupra participației în instituția financiară sau de credit.

Recomandarea 5 - Calcularea în sensul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35

1.29. La calcularea a 10% din elementele cuprinse la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 în sensul articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile participative ar trebui să utilizeze suma elementelor fondurilor proprii de bază înainte de deducerea în conformitate cu articolul 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în ceea ce privește participațiile în instituțiile financiare și de credit.

1.30. În cazul în care valoarea tuturor participațiilor în instituțiile financiare și de credit, altele decât participațiile menționate la articolul 68 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, nu depășește 10% din elementele incluse la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 în sensul articolului 68 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, atunci nu se efectuează nicio deducere și se aplică recomandarea 8 sau 9.

1.31. Societățile participative ar trebui să aplice numai articolul 68 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 în cazurile în care:

a. demonstrează, în conformitate cu recomandarea 3, că participația îndeplinește criteriile de participație strategică;

b. societatea participativă și participația sunt incluse în calculele pe baza metodei 1, în conformitate cu Directiva 2002/87/CE pentru conglomeratul financiar de care aparțin sau pe baza metodei 1 conform Directivei Solvabilitate II.

Recomandarea 6 - Deducerile în ceea ce privește participațiile în instituțiile financiare și de credit

1.32. În cazul în care deducerile, în conformitate cu articolul 68 alineatul (1) și (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, nu se pot face din rangul corespunzător, în conformitate cu articolul 68 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să adopte următoarele abordări:

(a) în cazul în care elementele care urmează să fie deduse nu sunt clasificate în rangurile prevăzute la articolul 68 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, toate deducerile ar trebui făcute din valoarea elementelor incluse în articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(b) în cazul în care valoarea deducerii depășește suma din care este necesar să fie dedusă, în conformitate cu articolul 68 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, excedentul ar trebui dedus după cum urmează:

(i) deținerile de instrumente de rangul 1 auxiliare, în exces față de elementele incluse la articolul 69 litera (a) punctul (iii) și literele (v) și (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 sunt deduse din elementele incluse la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(ii) deținerile de instrumente de rangul 2, în exces față de fondurile proprii de bază, incluse la articolul 72 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, sunt deduse în primul rând din elementele incluse la articolul 69 litera (a) punctul (iii) și literele (v) și (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și apoi din elementele incluse la articolul 69 litera (a) punctele (i), (ii), (iv) și (vi) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, până când deducerea se face în întregime.

Recomandarea 7 - Ajustările ca urmare a deducerilor participațiilor deținute în mod indirect în instituțiile financiare și de credit

1.33. În cazul în care este necesară o deducere a valorii unei participații deținute indirect într-o instituție financiară sau de credit, în întregime sau în parte, în conformitate cu articolul 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile participative ar trebui, numai în scopul calculării SCR:

(a) să reducă, cu suma acelei deduceri, valoarea societății afiliate deținute direct, care este un activ al societății participative, prin care participația în instituția financiară sau de credit este deținută în mod indirect;

(b) pentru ajustarea descrisă la litera (a), să urmeze abordarea prevăzută la articolul 68 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și în recomandarea 6.

Recomandarea 8 - Aplicarea formulei standard în societățile afiliate

1.34. Prezenta recomandare se aplică societăților participative care utilizează formula standard pentru a calcula SCR, în ceea ce privește riscurile generate de societățile afiliate deținute direct de către societatea participativă.

1.35. În cazul în care o societate participativă deține ca active elemente ale fondurilor proprii ale unei societăți afiliate și valoarea lor nu este dedusă în întregime sau deloc din fondurile proprii ale societății participative, ca urmare a aplicării articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, costurile de risc pentru valoarea rămasă din aceste participații ar trebui să fie calculate în conformitate cu formula standard.

1.36. Societatea participativă ar trebui să aplice formula standard, după cum urmează:

(a) deținerile de capital social ordinar sau preferențial în societatea afiliată ar trebui să fie tratate ca acțiuni aplicând submodulul "risc de devalorizare acțiuni", după caz;

(b) deținerile de datorii subordonate, emise de către societatea afiliată, ar trebui tratate ca instrumente financiare ținând cont de termenii contractuali și de aplicarea unui șoc de piață, dacă este adecvat, incluzând submodulele "risc de rata dobânzii", "risc de marjă de credit", "risc de modificare a ratei de schimb valutar", "risc de concentrare a riscurilor de piață" și alte submodule de risc, după caz;

i. deținerile de mai sus care prezintă atât particularități de acțiuni, cât și de obligațiuni ar trebui să fie tratate în conformitate cu recomandarea 5 din Ghidul privind tratamentul expunerilor la riscul de piață și la riscul de contrapartidă în formula standard.

Recomandarea 9 - Aplicarea modelelor interne în cazul societăților afiliate

1.37. Prezenta recomandare se aplică societăților participative care utilizează un model intern integral sau parțial pentru a calcula SCR, în ceea ce privește riscurile generate de societățile afiliate.

1.38. În cazul în care o societate participativă deține ca active elemente ale fondurilor proprii ale unei societăți afiliate și valoarea lor nu este dedusă în întregime sau deloc din fondurile proprii ale societății participative ca urmare a aplicării articolului 68 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, riscurile care decurg din valoarea rămasă a acestor dețineri ar trebui să fie incluse în modelul intern.

1.39. Societatea participativă ar trebui să acopere în modelul intern toate riscurile cuantificabile semnificative care decurg din societățile afiliate, ținând cont de expunerile la societățile afiliate, inclusiv deținerile de capitaluri proprii și obligații subordonate. În model, ar trebui să se reflecte o evaluare corespunzătoare a acestor riscuri.

1.40. În cazul în care societatea participativă calculează SCR la nivel individual pentru o participație sau o societate afiliată într-un mod care să țină cont de riscurile care afectează valoarea activelor și obligațiilor acelei societăți afiliate, aceasta ar trebui să se asigure că este vorba de o calculare adecvată la nivel individual și nu ar trebui să înlocuiască calcularea respectivă cu una consolidată, ca și cum societatea participativă și societatea afiliată ar fi un grup conform Directivei Solvabilitate II.

Reguli de conformare și de raportare

1.41. Prezentele document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.42. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.43. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.44. În lipsa unui răspuns până la împlinirea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.45. Prezentul ghid face obiectul unei revizuri de către EIOPA.

ANEXA Nr. 7

EIOPA - BoS - 14/171 RO

Ghid privind metoda transparenței

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit în continuare "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite prezentul ghid privind metoda transparenței.

1.2. Ghidul se referă la articolele 104 și 105 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită în continuare "Directiva Solvabilitate II").

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.4. Prezentul ghid vizează creșterea convergenței și consecvenței practicii profesionale în ceea ce privește metoda transparenței pentru societăți individuale din statele membre, de toate tipurile și dimensiunile, care utilizează formula standard.

1.5. Prezentul ghid vizează sprijinirea societăților la calcularea cerințelor de capital de solvabilitate referitoare la riscul de piață în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.6. Numai cazurile care nu se califică încă drept tehnici de minimizare a riscurilor sunt luate în considerare pentru aplicarea potențială a metodei transparenței. În cazul în care societățile de asigurare sau de reasigurare folosesc tehnici de minimizare a riscurilor, se ia în considerare ipoteza că riscurile aferente sunt înțelese și au fost deja analizate prin metoda transparenței.

1.7. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.8. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Fondurile de piață monetară

1.9. Societățile ar trebui să aplice metoda transparenței pentru fondurile de piață monetară.

Recomandarea 2 - Numărul de iterații

1.10. Societățile ar trebui să efectueze un număr suficient de iterații ale metodei transparenței, după caz (de exemplu, în cazul în care un fond este investit în alte fonduri) pentru a capta toate riscurile semnificative.

Recomandarea 3 - Investițiile în proprietăți imobiliare

1.11. Societățile ar trebui să cuprindă următoarele investiții în submodulul "risc de investiții imobiliare":

(c) drepturile asupra terenurilor, clădirilor și proprietăților imobiliare;

(d) investițiile în proprietăți deținute pentru uzul propriu al societății.

1.12. Pentru investițiile în acțiuni într-o entitate angajată exclusiv în managementul facilităților, administrarea proprietăților imobiliare, dezvoltarea proiectelor imobiliare sau alte activități similare, societățile ar trebui să aplice submodulul "risc de devalorizare a acțiunilor".

1.13. În cazul în care societățile investesc în proprietăți imobiliare prin intermediul organismelor de plasament colectiv sau prin intermediul altor investiții structurate în fonduri, acestea ar trebui să aplice metoda transparenței.

Recomandarea 4 - Grupările de date

1.14. Cu referire la grupările menționate la articolul 84 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138 (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35), în cazul în care activele vizate în submodulele "risc de marjă de credit" și "risc de rata dobânzii" sunt grupate în funcție de durată, societățile ar trebui să se asigure că pot demonstra că durata este alocată în mod prudent.

1.15. În cazul în care se utilizează grupări din diferite niveluri de calitate a creditului, societățile ar trebui să se asigure că pot demonstra că nivelurile de calitate a creditului atribuite grupărilor sunt prudente.

Recomandarea 5 - Grupările de date și riscul de concentrare

1.16. În cazul în care, în conformitate cu articolul 84 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, o grupare se aplică expunerilor pe un singur debitor ale activelor suport ale fondurilor colective la calcularea cerinței de capital pentru concentrarea riscului de piață și nu se poate demonstra că grupările în care este structurat fondul nu conțin niciuna dintre aceleași expuneri pe un singur debitor, societățile ar trebui să utilizeze ipoteza că toate activele pentru care nu este identificată expunerea reală pe un singur debitor fac parte din aceeași expunere pe un singur debitor.

1.17. Punctul de mai sus nu se aplică în cazul în care există limite de expunere pentru expunerile pe un singur debitor, în funcție de care este gestionat fondul.

1.18. Societățile ar trebui să agreze expunerile față de grupările menționate la punctul 1.16 pentru toate fondurile colective în care au investiții și să reconcilieze expunerile pe fiecare grupare cu expunerile pe un singur debitor cunoscut în portofoliul lor de active.

Recomandarea 6 - Expunerea indirectă la riscul de catastrofă

1.19. La calcularea cerinței de capital de solvabilitate în ceea ce privește expunerile indirecte la riscuri de catastrofă, cum ar fi investițiile în obligațiuni pentru care rambursarea este condiționată de lipsa producerii unui eveniment catastrofic dat, societățile ar trebui să ia în considerare expunerile la riscul de credit și de catastrofă.

1.20. Expunerile la riscul de catastrofă ar trebui tratate în submodulele de catastrofă relevante ca și cum expunerea respectivă ar fi deținută direct de societate.

Recomandarea 7 - Obligațiunile de catastrofă emise de societate

1.21. În cazul în care o societate emite obligațiuni de catastrofă, care nu îndeplinesc cerințele pentru tehnicile de minimizare a riscurilor prevăzute la articolele 208 - 215 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, tratamentul lor în formula standard nu ar trebui să aibă ca rezultat o reducere de capital în funcție de caracteristicile catastrofelor asociate acestor obligațiuni.

1.22. Societățile ar trebui să trateze aceste obligațiuni de catastrofă la calcularea cerinței de capital de solvabilitate ca și cum graficul de rambursare nu ar fi fost condiționat de lipsa producerii unui eveniment catastrofic.

Recomandarea 8 - Obligațiunile de longevitate

1.23. În cazul în care cumpără obligațiuni de longevitate care nu îndeplinesc cerințele pentru tehnicile de minimizare a riscurilor prevăzute la articolele 208 - 215 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să calculeze cerința de capital pentru riscul de mortalitate și riscul de marjă de credit, astfel cum se prevede la punctele 1.24 - 1.28.

1.24. Cerința de capital pentru submodulul "risc de mortalitate" în formula standard ar trebui să se bazeze pe un portofoliu noțional de contracte de asigurare la termen:

- a. care plătesc suma stabilită în caz de deces;
- b. care se bazează pe un eșantion reprezentativ pentru populația de referință, care stă la baza indicelui de longevitate;
- c. în care durata fiecărui contract de asigurare la termen stabilit este egală cu termenul pentru plata cuponului.

1.25. Portofoliul noțional ar trebui constituit de societăți în așa fel încât, conform ipotezelor celei mai bune estimări, totalul plăților beneficiilor să fie egal cu suma de plată pentru cupon.

1.26. Cerința de capital pentru submodulul "risc de marjă de credit" ar trebui să se bazeze pe o obligațiune sau un împrumut cu aceeași valoare de piață, durată și nivel de calitate a creditului ca instrumentul de longevitate.

1.27. În cazul în care societățile vând obligațiuni de longevitate, ele ar trebui să calculeze cerința de capital cu privire la submodulul "risc de longevitate" ca și cum portofoliul noțional ar consta din contracte care plătesc suma asigurată pentru supraviețuire la termen și care produc în mod colectiv fluxuri de trezorerie echivalente cu cele ale obligațiunii.

1.28. Societățile nu ar trebui să ia în considerare obligațiunile de longevitate care nu îndeplinesc cerințele pentru tehnicile de minimizare a riscurilor prevăzute la articolele 208 - 215 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, ca având potențial de creștere în valoare, atunci când sunt aplicați factori de stres în modulul "risc de subscriere pentru asigurările de viață".

Norme de conformare și de raportare

1.29. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.30. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.31. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.32. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.33. Prezentul ghid face obiectul unei revizuri de către EIOPA.

ANEXA Nr. 8

EIOPA -BoS -14/172 RO

Ghid privind riscul de neadecvare

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit în continuare "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite prezentul ghid privind riscul de neadecvare.

1.2. Ghidul se referă la articolele 104 și 105 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită în continuare "Directiva Solvabilitate II").

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.4. Prezentul ghid vizează facilitarea convergenței practicii în statele membre și sprijinirea societăților la calcularea cerinței de capital pentru riscul de piață în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.5. Prezentul ghid privește societățile și profesioniștii responsabili cu tratamentul tehnicilor de minimizare a riscurilor la calcularea cerinței de capital de solvabilitate pe baza formulei standard.

1.6. Scopul este de a crește convergența practicii profesionale legate de tratamentul tehnicilor de minimizare a riscurilor la calcularea cerinței de capital de solvabilitate pentru societăți de toate tipurile și dimensiunile.

1.7. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.8. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Tehnicile de minimizare a riscurilor fără niciun risc de neadecvare semnificativ

1.9. Societățile ar trebui să considere că o tehnică de minimizare a riscurilor nu generează un risc de neadecvare semnificativ în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

a. expunerea acoperită prin tehnica de minimizare a riscurilor este suficient de similară ca natură cu expunerea la risc a societății;

b. modificările valorii expunerii acoperite prin tehnica de minimizare a riscurilor reflectă îndeaproape modificările valorii expunerii la risc a societății în cadrul unui set cuprinzător de scenarii de risc, inclusiv scenarii care sunt în concordanță cu nivelul de încredere prevăzut la articolul 101 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea 2 - Tehnicile financiare de minimizare a riscurilor: criterii de evaluare a riscului de neadecvare semnificativ

1.10. Înainte de a ține seama de tehnicile financiare de minimizare a riscurilor la calcularea cerinței de capital de solvabilitate pe baza formulei standard, societățile ar trebui să evalueze, printre altele:

a. pragul de semnificație al riscului de neadecvare în ceea ce privește expunerea acoperită prin tehnica de minimizare a riscurilor și expunerea la risc a societății, fără a ține seama de alte elemente

din bilanț, dacă nu există o legătură continuă și consecventă între alte elemente din bilanț și expunerea la risc a societății;

b. similitudinea naturii expunerilor menționate la recomandarea 1, prin luarea în considerare cel puțin a tipului, termenilor și condițiilor instrumentelor sau acordurilor avute în vedere și a condițiilor care definesc piețele pe care sunt cotate prețurile acestora sau care furnizează datele pentru evaluarea lor;

c. modificările valorii expunerilor în conformitate cu un set cuprinzător de scenarii de risc menționate în recomandarea 1, inclusiv toate scenariile luate în considerare în modulele sau submodulele relevante ale formulei standard, ținând seama cel puțin de:

- i. gradul de simetrie dintre cele două expuneri;
- ii. dependențele non liniare în cadrul scenariului;
- iii. asimetriile relevante ale efectelor în cazul submodulelor de risc în cadrul cărora se aplică factori de șoc, ascendent și descendent;
- iv. nivelurile de diversificare a expunerii respective;
- v. riscurile relevante care nu sunt captate în mod explicit în formula standard;
- vi. întreaga distribuție de plăți care se aplică tehnicii de minimizare a riscurilor.

1.11. Tehnica de minimizare a riscurilor ar trebui considerată ca având drept rezultat un risc de neadekvare semnificativ în cazul în care evaluarea de mai sus nu furnizează dovezi suficiente conform cărora modificările valorii de expunere acoperite prin tehnica de minimizare a riscurilor reflectă toate modificările semnificative ale valorii de expunere la risc a societății.

1.12. În cazul în care termenii și condițiile unei tehnici de minimizare a riscurilor specifică o limită cu privire la protecția față de dauna maximă ca proporție a expunerii inițiale, societățile ar trebui să aplice evaluarea numai pentru proporția acoperită prin tehnica de minimizare a riscurilor, atunci când stabilesc dacă riscul de neadekvare este semnificativ.

Recomandarea 3 - Tehnicile de minimizare a riscurilor de asigurare fără niciun risc de neadekvare semnificativ

1.13. Înainte de a ține seama de o tehnică de minimizare a riscurilor de asigurare la calcularea cerinței de capital de solvabilitate pe baza formulei standard, societățile ar trebui să identifice dacă acordurile de reasigurare sau cele aferente vehiculelor investiționale evoluează diferit față de polițele de asigurare ale societății în baza unui set cuprinzător de scenarii de risc, ca urmare a diferențelor între termeni și condiții.

1.14. Societățile ar trebui să considere riscul de neadekvare care rezultă dintr-o neconcordanță de monede ca fiind unul semnificativ când expunerea acoperită prin tehnica de minimizare a riscurilor de asigurare este denominată într-o monedă diferită față de cea pentru expunerea la risc a societății, cu excepția cazului în care monedele respective sunt raportate la un interval suficient de redus sau rata de schimb fixă este prevăzută în contractul de reasigurare.

1.15. În cazul în care există un risc de neadekvare semnificativ care rezultă dintr-o neconcordanță de monede, în conformitate cu punctul 1.14, societățile nu ar trebui să țină seama de tehnica de minimizare a riscurilor la calcularea cerinței de capital de solvabilitate, cu excepția cazului în care se aplică dispozițiile articolului 86 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie de completare a Directivei 2009/138/CE.

Norme de conformare și de raportare

1.16. Prezentul document conține recomandările emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.17. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.18. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.19. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.20. Prezentul ghid face obiectul unei revizuii de către EIOPA.

ANEXA Nr. 9

EIOPA-BoS-14/173 RO

Ghid privind aplicarea programelor de cedări în reasigurare la submodulul "risc de catastrofă pentru asigurările generale"

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare "Regulamentul EIOPA"), articolul 105 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II), articolele 119 - 135, articolul 209 și articolul 214 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35), EIOPA emite un ghid privind submodulul risc de catastrofă pentru asigurările generale.

1.2. Acest ghid are, în special, scopul de a asigura o aplicare comună, uniformă și consecventă a submodulului "risc de catastrofă pentru asigurările generale", inclusiv a tratamentului programelor de cedări în reasigurare ale societăților.

1.3. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Prezentul ghid face referire la "diagrama fluxurilor riscului de subscriere pentru asigurările generale", care reprezintă diferitele submodule ce compun submodulul "risc de catastrofă pentru asigurările generale" din formula standard pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, în conformitate cu Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.5. În sensul prezentului ghid au fost elaborate următoarele definiții:

(a) "Daună brută" înseamnă:

i. pentru minimizarea riscurilor aplicată într-un submodul care nu depinde de niciun alt submodul, dauna calculată conform formulei din acest submodul;

ii. pentru minimizarea riscurilor aplicată într-un submodul care depinde de alt(e) submodul(e), dauna calculată conform formulei din acest submodul, dar folosind, ca inputuri pentru formulă, rezultatele din fiecare submodul după deducerea minimizării riscurilor aplicată (dacă este cazul) în submodulele de care depinde respectivul submodul.

(b) "Eveniment catastrofic cumulativ" înseamnă un eveniment catastrofic care se acumulează și afectează un grup de polițe în ansamblu. Efectele asupra polițelor luate separat nu pot fi identificate imediat.

(c) "Eveniment catastrofic" înseamnă un eveniment care afectează polițele care pot fi identificate în mod specific sau o singură poliță.

(d) Eveniment brut: specificarea evenimentului cu precizia necesară pentru a putea aplica programul de cedări în reasigurare. Acesta este termenul aplicat daunei brute după dezagregare.

(e) Ramuri pentru submodulul catastrofă: ramurile unuia dintre cele patru submodule principale risc de catastrofă pentru asigurările generale, descrise la articolul 119 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

(f) Cedări în reasigurare/protecții prin cedări în reasigurare: acorduri de reasigurare prin care o societate cedează un risc unui reasigurător.

(g) Primă de reintegrare: orice primă de reintegrare care ar putea fi plătită către o societate.

(h) Reasigurare de tip excedent de daună pe eveniment: contract de reasigurare pentru răspunderea în caz de excedent de daună, care se referă la una sau mai multe acoperiri sau polițe,

emise de societatea implicată într-o daună pentru ca acoperirea să intre în vigoare. Punctul de pornire a contractului de reasigurare este, de obicei, peste limitele fiecărei polițe luate separat.

(i) Eveniment catastrofic de tip 1 la 200 de ani: un eveniment catastrofic corespunzător măsurii valoare la risc la un nivel de încredere de 99,5%, astfel cum este definit în articolul 104 alineatul (4) din Directiva Solvabilitate II.

(j) Componentă: o unitate de calcul autonomă a submodulului catastrofă pentru asigurările generale, pentru care poate fi determinată o cerință de capital de solvabilitate (SCR). Acest lucru poate fi făcut la nivel de submodul sau la un nivel inferior de granularitate, ca de exemplu, regiune sau regiuni din SEE/din afara SEE pentru riscurile de catastrofe naturale.

1.6. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.7. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Secțiunea I

Ordinea de aplicare a recomandărilor

Recomandarea 1 - Ordinea de aplicare a recomandărilor

1.8. Societățile ar trebui să aplice secvențial secțiunile prezentului ghid, pentru a evalua cedările în reasigurare în ceea ce privește riscul de catastrofă.

Secțiunea II

Specificarea evenimentelor

Recomandarea 2 - Nivelul de detaliere necesar pentru a specifica evenimentul catastrofic

1.9. Conform articolelor 119 - 135, societățile ar trebui să precizeze evenimentele catastrofice de tip 1 la 200 ani adecvate, suficient de detaliat pentru a putea aplica tehnicile de minimizare a riscurilor.

Recomandarea 3 - Specificarea catastrofelor ca evenimente catastrofice cumulative sau evenimente catastrofice

1.10. Societățile ar trebui să specifice daunele definite în diferitele submodule "risc de catastrofă" fie ca "evenimente catastrofice cumulative", fie ca "evenimente catastrofice", caz în care societățile ar trebui să specifice, de asemenea, dacă aceste evenimente afectează polițe specifice, cunoscute sau nu.

1.11. Pentru fiecare submodul "risc de catastrofă pentru asigurările generale", societățile ar trebui să precizeze tipul de eveniment, după cum urmează:

(a) Submodulele "cutremur", "furtună", "grindină", "inundații" și "alunecări de teren", specificate ca evenimente catastrofice cumulative.

(b) Submodulul "răspundere civilă auto", specificat ca eveniment catastrofic care afectează o singură poliță.

(c) Submodulele "risc de răspundere civilă", "risc aviatic", "risc maritim" și "risc de incendiu", specificate ca evenimente catastrofice care afectează polițe cunoscute.

(d) Submodulul "credite și garanții", astfel cum este specificat în recomandările 13 și 14.

(e) Submodulul "reasigurare non-proporțională de bunuri", astfel cum este specificat în recomandarea 11.

Recomandarea 4 - Specificarea numărului de evenimente pentru submodulele "catastrofe naturale" în ceea ce privește regiunile SEE

1.12. Societățile ar trebui să ia în considerare numărul de evenimente pentru daunele brute din regiunile SEE ca evenimente simple sau duble, care afectează una sau mai multe regiuni și să nu utilizeze ipoteza că evenimente multiple au loc în fiecare regiune.

Recomandarea 5 - Specificarea numărului de evenimente pentru submodulele "catastrofe naturale" în ceea ce privește regiunile din afara SEE

1.13. Atunci când numărul de evenimente catastrofice cumulative care generează dauna brută pentru regiunile din afara SEE nu a fost definit, societățile ar trebui să urmeze o abordare similară cu cea aplicată în conformitate cu recomandarea 4, pentru fiecare submodul specific.

Recomandarea 6 - Selectarea evenimentului catastrofic

1.14. În cazul în care poate fi definit un număr de evenimente catastrofice de tip 1 la 200 de ani, societățile ar trebui să derive evenimente care să fie în concordanță cu profilul de risc și să selecteze evenimentul care duce la cel mai mare cost al catastrofei, după aplicarea tehnicilor de minimizare a riscurilor.

Recomandarea 7 - Amplasarea daunelor pentru răspundere civilă

1.15. Pentru a determina amplasarea daunelor individuale pe care se bazează calcularea pierderii de fonduri proprii de bază, în conformitate cu articolul 133 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să urmeze procesul de mai jos:

(a) În cadrul fiecărei grupe de riscuri, ar trebui identificate riscurile ni cu cele mai mari limite. În acest scop, un "risc" cuprinde toate polițele subscrise în cadrul unui program cu aceeași acoperire sau cu acoperire foarte asemănătoare și același contractant asigurat (când contractantul asigurat este deținătorul poliței de asigurare), care sunt în vigoare în același timp.

(b) Limitele ni rezultate ar trebui fiecare înmulțite cu 1,15.

(c) Valorile ni calculate la litera (b) ar trebui agregate și deduse din L (liability, i) și diferențele ar trebui alocate în mod proporțional cu ajutorul limitelor reale ale valorilor ni.

(d) Valorile finale rezultate ni ar trebui considerate daune individuale de la un singur eveniment, fiecare asociată cu riscul de la care a fost derivată.

1.16. Societățile ar trebui apoi să poată identifica pentru fiecare dintre daunele ni acoperirile prin reasigurare aplicabile, având în vedere natura riscului asociat.

1.17. Societățile ar trebui să fie pregătite să demonstreze autorității de supraveghere că achiziționarea de cedări în reasigurare nu a fost influențată semnificativ de posibilitatea ca riscul să fie sau să nu fie identificat în cadrul acestui proces.

Secțiunea III

Dezagregarea daunei brute

Recomandarea 8 - Dezagregarea daunei brute pe țări individuale sau alte componente

1.18. Societățile ar trebui să utilizeze una dintre metodele specificate mai jos pentru a dezagrega dauna brută pe componente individuale, în cazul în care nu a fost identificat impactul brut asupra polițelor individuale, astfel încât protecțiile prin cedări în reasigurare să poată fi aplicate:

(a) Metoda Max: dauna brută este alocată componentei care contribuie cel mai mult la dauna brută înainte de diversificare.

(b) Metoda Spread: dauna brută este repartizată în rândul componentelor relevante proporțional cu contribuția lor la dauna brută înainte de diversificare; alternativ, poate fi adoptată o abordare folosind matricele de corelație pentru a partaja dauna, similară metodei propuse pentru alocarea SCR pe linii de afaceri.

(c) Metoda Blend: această metodă selectează valorile maxime (pe baza celei mai mari cerințe nete de capital) ale metodelor Max și Spread descrise mai sus.

Recomandarea 9 - Dezagregarea daunei brute pentru submodulele "catastrofe naturale" în raport cu scenariile SEE

1.19. Societățile ar trebui să utilizeze metodele definite mai jos pentru a dezagrega dauna brută pentru submodulele "catastrofe naturale" în raport cu scenariile SEE.

1.20. Atunci când are loc dezagregarea daunei brute pe regiuni, societățile ar trebui să folosească metoda Blend pentru submodulele "risc de furtună" și "risc de inundații" și metoda Max pentru a dezagrega submodulele "risc de cutremur" și "risc de grindină".

1.21. Atunci când are loc dezagregarea daunei brute pe unități operaționale, firme și linii de afaceri, societățile ar trebui să folosească metoda Spread.

1.22. În cazul în care societatea are un astfel de profil de risc încât metoda specificată mai sus nu este adecvată, atunci societatea ar trebui să aleagă o abordare mai potrivită și să o justifice în fața autorității de supraveghere.

Recomandarea 10 - Dezagregarea daunei brute pentru catastrofe naturale în regiunile din afara SEE

1.23. Societățile ar trebui să aplice, pentru regiunile din afara SEE, metode care sunt în concordanță cu metodele aplicate riscurilor din SEE de la recomandarea 9 pentru a aloca dauna brută.

1.24. În cazul în care societatea are un astfel de profil de risc încât această abordare nu este adecvată, atunci societatea ar trebui să aleagă o abordare mai potrivită și să o justifice în fața autorității de supraveghere.

Recomandarea 11 - Dezagregarea daunei brute pentru catastrofele naturale în ceea ce privește "riscul de catastrofă în reasigurarea non-proporțională de bunuri"

1.25. Societățile ar trebui să aplice metoda Max pentru submodulul "risc de catastrofă în reasigurarea non-proporțională de bunuri" pentru a aloca dauna unei regiuni. Societățile ar trebui apoi să estimeze expunerea la cel mai mare risc din această regiune și numărul de evenimente specificate, ca în cazul evenimentului (evenimentelor) catastrofic(e) cumulativ(e) relevant(e), care se aplică contractelor acoperite. În cazul în care sunt definite două evenimente catastrofice cumulative, aceasta ar trebui să implice faptul că ambele evenimente au loc în cadrul aceleiași regiuni.

1.26. În cazul în care societatea are un astfel de profil de risc încât această abordare nu este adecvată, atunci societatea ar trebui să aleagă o abordare mai potrivită. Abordarea respectivă ar trebui justificată în fața autorității de supraveghere.

Recomandarea 12 - Specificarea daunei brute pentru submodulele de riscuri antropice: "risc de răspundere civilă auto", "risc maritim", "risc aviatic", "risc de incendiu" și "risc de răspundere civilă"

1.27. Societățile ar trebui să identifice polițele specifice afectate de evenimentul de risc brut de răspundere civilă prin aplicarea recomandărilor 34 - 39. Pentru scenariile de "risc maritim", "risc aviatic" și "risc de incendiu", societatea ar trebui să identifice riscurile brute afectate și să stabilească, prin urmare, care sunt reasigurările aplicabile daunelor (inclusiv protecție de tip excedent de daună pe risc).

1.28. Pentru "riscul de răspundere civilă auto", societatea ar trebui să presupună faptul că evenimentul catastrofic specificat în Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 decurge dintr-un singur eveniment. Societatea ar trebui să presupună faptul că dauna se produce în regiunea și/sau unitatea operațională care contribuie cel mai mult la dauna brută înainte de diversificare.

1.29. Atunci când aplică riscurilor protecții specifice, societatea ar trebui să fie în măsură să demonstreze în mod satisfăcător autorității de supraveghere naționale că achiziționarea de cedări în reasigurare nu a fost influențată semnificativ de posibilitatea ca riscul să fie sau să nu fie identificat ca eveniment brut sau ca o contribuție la acest eveniment brut.

Recomandarea 13 - Dezagregarea daunei brute pentru "riscul de credit" și "riscul de garanții" - scenariul cumpărătorul important

1.30. La stabilirea celor mai mari expuneri la riscul de credit, societățile ar trebui să țină seama de acumulările de expuneri la entitățile din cadrul unui grup.

Recomandarea 14 - Dezagregarea daunei brute pentru "riscul de credit" și "riscul de garanții" - scenariul de recesiune

1.31. În cazul în care societățile trebuie să aloce dauna brută din cauza recesiunii diferitor teritorii, industriei, tipuri de produse sau, mai general, domeniului de aplicare respectiv al acordului de reasigurare, în scopul aplicării protecțiilor prin reasigurare, acestea ar trebui să aloce dauna brută proporțional, în funcție de volumele primelor brute.

Secțiunea IV

Aplicarea cedărilor în reasigurare

Recomandarea 15 - Aplicabilitatea cedărilor în reasigurare

1.32. Societățile ar trebui să aplice fiecare protecție prin cedare în reasigurare la unul dintre nivelurile specificate mai jos:

- (a) zone diferite în cadrul unei singure regiuni pentru o ramură a unui singur submodul;
- (b) regiuni diferite în cadrul unei ramuri a unui singur submodul;
- (c) grupare din SEE/din afara SEE într-un singur submodul; diferite ramuri ale submodulelor "catastrofă" în cadrul unui submodul "catastrofă";
- (d) diferite submodule "catastrofă", de exemplu în cazul acoperirii stop-loss și a acoperirii globale pentru submodulele "risc de catastrofă naturală" și "risc de catastrofă antropică".

1.33. Societățile pot aplica, de asemenea, acoperiri specifice pe linii de afaceri și unități operaționale.

1.34. În cazul în care protecția de reasigurare acoperă riscuri care nu sunt cuprinse de submodulul "risc de catastrofă" (de exemplu, reasigurare stop-loss pentru o linie de afaceri), societatea ar trebui să ia în calcul aceste riscuri atunci când se calculează beneficiul protecției pentru submodulul "risc de catastrofă".

1.35. Societățile ar trebui să aplice cedările în reasigurare în conformitate cu articolele 209 - 214 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Societățile ar trebui să se asigure că nu există o dublă contabilizare a sumelor recuperabile din reasigurare (articolul 209 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35). Societățile ar trebui să se asigure că sumele totale recuperabile prin metodele de minimizare a riscurilor, care sunt luate în considerare la calcularea daunei nete, nu depășesc suma totală posibilă conform programului de transfer al riscurilor.

Recomandarea 16 - Primele de reintegrare

1.36. Societățile pot lua în considerare încasarea primelor de reintegrare când se poate demonstra pentru autoritatea de supraveghere că acestea vor fi declanșate de evenimentul brut specificat în submodulul "catastrofă".

1.37. Societățile ar trebui să ia în considerare la calcularea daunei brute expunerile suplimentare la evenimente secundare sau derivate care rezultă din această primă de reintegrare.

Recomandarea 17 - Alte efecte asupra fondurilor proprii de bază, ca urmare a activării contractului de cedare în reasigurare

1.38. Societățile ar trebui să ia în calcul primele de reintegrare sau alte fluxuri de numerar suplimentare care pot rezulta din activarea protecției prin cedări în reasigurare.

Recomandarea 18 - Ordinea de aplicare a protecțiilor de reasigurare

1.39. Societățile ar trebui să aplice protecțiile de reasigurare în ordinea specificată în acordurile contractuale aplicabile riscului acoperit.

Recomandarea 19 - Reasigurarea proporțională

1.40. Pentru contractele de reasigurare cotă-parte, contractele de reasigurare surplus și contractele de reasigurare facultativă proporțională, societățile ar trebui să realizeze o alocare proporțională a evenimentului brut pe aceste contracte de reasigurare.

1.41. În cazul în care contractul de reasigurare proporțională a societății este supus unei "limite pe eveniment" sau unei clauze similare, dauna brută alocată acelui contract nu poate depăși această limită și excedentul ar trebui adăugat la partea de daună "reținută netă".

Recomandarea 20 - Reasigurarea non-proporțională în funcție de risc

1.42. Pentru contractele de reasigurare excedent de daună pe risc și contractele de reasigurare facultativă non-proporțională, societățile ar trebui să utilizeze această reasigurare non-proporțională în formula standard numai în cazul în care evenimentul brut permite identificarea polițelor cunoscute din rândul polițelor acoperite expuse. Recomandarea 3 specifică submodulele pentru care se aplică acest lucru.

Recomandarea 21 - Reasigurarea non-proporțională în funcție de eveniment

1.43. Societățile ar trebui să aplice reasigurarea non-proporțională la evenimentele brute definite numai în cazul în care dauna poate fi defalcată în mod corespunzător.

1.44. Societatea ar trebui să se asigure că ia în considerare caracteristicile contractuale mai puțin obișnuite, cum ar fi franșizele și plasamentele parțiale sau coasigurarea.

Recomandarea 22 - Contractele fără indemnizații și riscul de neadecvare

1.45. Societățile nu trebuie să utilizeze contractele fără indemnizații în formula standard, cu excepția cazului în care se poate demonstra că nivelul de risc de neadecvare nu este semnificativ ca urmare a definiției scenariului.

Recomandarea 23 - Aplicarea contractelor agregate și a reasigurărilor de tip excedent de daună pe eveniment

1.46. Societățile ar trebui să decidă la ce nivel să aplice contractele de reasigurare agregate la calcularea SCR pentru "riscul de catastrofă pentru asigurările generale". Alegerea ar trebui să țină cont de substanța mecanismului de minimizare a riscurilor și de sumele recuperabile din reasigurare estimate, dacă evenimentul brut ar avea loc.

1.47. În cazul în care societățile estimează sume recuperabile din reasigurare din contractele de reasigurare de tip excedent de daună pe eveniment, ele ar trebui să demonstreze autorității de supraveghere că aceste contracte ar răspunde evenimentelor de catastrofă definite în formula standard.

1.48. Societățile ar trebui să se asigure că nu are loc o dublă contabilizare a sumelor recuperabile din reasigurare și ar trebui să fie în măsură să explice și să demonstreze autorității de supraveghere raționamentul aplicării respective.

Recomandarea 24 - Tratamentul acoperirilor prin reasigurare comună

1.49. În cazul în care există acoperiri prin reasigurare comună, societatea ar trebui să respecte principiile din recomandarea 32.

Recomandarea 25 - Tratamentul rezultatelor de la niveluri de agregare inferioare

1.50. Societățile ar trebui să facă diferența între costurile de reintegrare și sumele recuperabile din reasigurare în momentul agregării SCR pe submodulele "risc de catastrofă pentru asigurările generale". Dacă reasigurarea la un anumit nivel nu se aplică acestui volum combinat, atunci va fi necesară defalcarea costurilor în mod corespunzător. În acest caz, ar trebui să fie utilizată metoda Spread.

Recomandarea 26 - Tratamentul altor contracte care nu sunt specificate

1.51. Societățile ar trebui să aplice principiile cuprinse în recomandările de mai sus pentru alte contracte de reasigurare sau caracteristici care nu sunt incluse în mod explicit aici.

Secțiunea V

Reagregarea daunei nete

Recomandarea 27 - Reagregarea daunei nete pentru a obține SCR pentru "riscul de catastrofă" la nivelul societății

1.52. În cazul în care societățile au alocat o daună brută diversificată la un nivel de granularitate mai mare (de exemplu, "evenimentul brut"), în scopul estimării sumelor recuperabile din reasigurare, societățile ar trebui să adauge componentele nete pentru a deriva SCR.

1.53. În cazul în care societățile au rezultate SCR de la diferite niveluri de calculare, ele ar trebui să combine componentele nete pentru a obține SCR pentru "riscul de catastrofă pentru asigurările generale".

1.54. În anexa tehnică I se descrie modul în care trebuie aplicată această recomandare.

Secțiunea VI

Documentarea și validarea

Recomandarea 28 - Documentarea și validarea evenimentelor catastrofice selectate

1.55. Pentru submodulul "altele" al "riscului de catastrofă pentru asigurările generale", societățile ar trebui să explice evenimentele catastrofice selectate autorității de supraveghere în raportările

periodice, în conformitate cu articolul 309 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Explicația ar trebui să conțină detalii cu privire la punctele de decizie cheie, discutarea alternativelor care ar putea fi selectate pentru aceste puncte de decizie cheie și justificarea selecțiilor finale.

1.56. Societățile ar trebui să includă, de asemenea, detalii cu privire la dificultățile apărute pe plan intern, pentru a stabili evenimente catastrofice adecvate în documentația lor.

Recomandarea 29 - Documentarea metodologiei de dezagregare

1.57. Societățile ar trebui să documenteze mecanismul de dezagregare utilizat pentru a aplica programul de reasigurare pe submodule. Acest lucru ar trebui să includă justificarea abordării alese, discutarea alternativelor posibile, în cazul în care există mai multe metode rezonabile disponibile și calculele efectuate în scopul obținerii dezagregării.

Recomandarea 30 - Documentarea procedurilor de stabilire a valorii nete și a procedurilor de reagregare

1.58. Societățile ar trebui să documenteze procesul derulat pentru stabilirea valorii nete din evenimentul brut. Aceasta include o descriere a:

- a) programului de reasigurare al societății;
- b) calculelor de stabilire a valorii nete;
- c) detaliilor privind alocarea recuperărilor pe submodulele de asigurare relevante;
- d) detaliilor privind modul în care a fost realizată reagregarea pentru a obține SCRnICAT.

1.59. Societățile ar trebui, de asemenea, să demonstreze în documentația lor că nu este presupusă nicio dublă contabilizare a sumelor recuperabile din reasigurare.

1.60. În cazul în care societățile estimează că primele au caracteristici ajustabile (de exemplu, prime de reintegrare pentru cedări și pentru primiri), documentația ar trebui să justifice metodologia și ipotezele folosite pentru a le obține.

Secțiunea VII

Considerații pentru societățile individuale care fac parte din grupuri

Recomandarea 31 - Tratatul contractelor de reasigurare internă

1.61. Pentru societățile individuale, societatea ar trebui să trateze programul de cedări în reasigurare, care ar putea fi realizate către alte societăți din grup ("reasigurarea internă"), în același mod în care ar trata acordurile cu părțile terțe externe.

Recomandarea 32 - Estimarea sumelor de recuperat din reasigurare care s-ar datora unei societăți individuale cu privire la un contract de reasigurare la nivel de grup pentru evenimente catastrofice cumulative

1.62. La estimarea sumelor de recuperat din reasigurări ca urmare a unui contract de reasigurare agregat (de exemplu, un contract care protejează împotriva daunelor agregate acumulate de la mai multe societăți din grup), fiecare societate individuală ar trebui să urmeze separat pașii de mai jos:

(a) să determine dauna brută pentru o catastrofă de tip 1 la 200 de ani pentru societatea individuală;

(b) să determine dauna brută pentru o catastrofă de tip 1 la 200 de ani pentru grup;

(c) să estimeze sumele recuperabile din reasigurare pentru contractul de reasigurare la nivel de grup;

(d) să aloce sumele recuperabile din reasigurare conform acordurilor contractuale dacă acestea există, iar în caz contrar, să estimeze sumele recuperabile din reasigurare datorate societății individuale ca raport între daunele brute (a)/(b), înmulțit cu valoarea estimată la litera (c).

Recomandarea 33 - Estimarea sumelor de recuperat din reasigurare care s-ar datora unei societăți individuale cu privire la un contract de reasigurare la nivel de grup pentru evenimente catastrofice

1.63. La estimarea sumelor de recuperat din reasigurare ca urmare a unui contract pentru un risc specific [de exemplu, un contract care protejează împotriva riscului(riscurilor) specific(e)] societățile individuale ar trebui să urmeze pașii de mai jos:

(a) să stabilească dacă riscul(riscurile) specific(e) care declanșează dauna de tip 1 la 200 de ani pentru societatea individuală este(sunt) același (aceleași) cu riscul(riscurile) specific(e) care declanșează dauna de tip 1 la 200 de ani la nivel de grup;

(b) dacă există suprapuneri, să estimeze sumele recuperabile din reasigurare datorate societății individuale pe baza contractului de reasigurare la nivel de grup.

Secțiunea VIII

Alocarea polițelor de asigurare grupelor de risc de răspundere civilă pentru submodulul "risc de răspundere civilă din catastrofă antropică"

Recomandarea 34 - Grupa de risc de răspundere civilă 1

1.64. Societățile ar trebui să includă în grupa de risc de răspundere civilă 1, prevăzută în anexa XI din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, polițele de asigurare de răspundere profesională de malpraxis care oferă acoperire pentru practicienii profesioniști împotriva potențialelor acțiuni în răspundere civilă.

1.65. Societățile ar trebui să includă în această grupă de risc o gamă de produse de răspundere civilă, inclusiv:

(a) asigurarea de răspundere pentru malpraxis medical, incluzând medicii specialiști sau generaliști, spitalele și alți furnizori de servicii medicale, atunci când poartă răspunderea pentru malpraxis medical;

(b) erori și omisiuni (E&O) sau asigurări de răspundere civilă profesională sau alte polițe de malpraxis, în cazul în care există terți față de care asiguratul are obligația de a le oferi asistență;

(c) acoperirea pentru neexecutare și pierderile financiare asociate care decurg din serviciile furnizate de o companie;

(d) acoperirea pentru încălcarea condițiilor de garanție sau de proprietate intelectuală;

(e) acoperirea de răspundere pentru toate vătămările corporale sau pagubele aduse proprietăților (fie materiale, fie financiare), precum și daunele asociate și cheltuielile de apărare rezultate din erorile sau neglijența unui profesionist în cursul activității sale.

Recomandarea 35 - Grupa de risc de răspundere civilă 2

1.66. Societățile ar trebui să includă în grupa de risc de răspundere civilă 2, prevăzută în anexa XI din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, polițele pentru răspunderea angajatorilor, care oferă acoperire pentru răspunderea care ar putea fi impusă angajatorului dacă un angajat este accidentat în cursul activității sale.

1.67. Societățile ar trebui să includă în această grupă de risc obligații care acoperă:

(a) furnizarea de tratament medical preventiv sau curativ sau de îngrijire cu privire la accidentele de muncă, accidentele industriale sau bolile profesionale;

(b) compensațiile financiare pentru un astfel de tratament;

(c) compensațiile financiare pentru accidentele de muncă, accidentele industriale sau bolile profesionale.

Recomandarea 36 - Grupa de risc de răspundere civilă 3

1.68. Societățile ar trebui să includă, în grupa de risc de răspundere civilă 3 menționată în anexa XI din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, polițele de asigurare pentru administratori și directori, care oferă acoperire de răspundere și pentru costurile de apărare a administratorilor și directorilor unei companii sau pentru organizație în sine, în cazul în care aceștia suferă pierderi ca urmare a unui proces pentru fapte culpabile în timp ce acționează în calitate lor de administratori și directori în organizație, inclusiv acoperirea costurilor de apărare care decurg din investigații și/sau procese penale și de reglementare.

1.69. Societățile ar trebui să includă în această grupă de risc polițele de răspundere de management și de răspundere pentru tratamentul aplicat angajaților.

Recomandarea 37 - Grupa de risc de răspundere civilă 4

1.70. Societățile ar trebui să includă în grupa de risc de răspundere civilă 4, menționată în anexa XI din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, polițele care acoperă răspunderile care decurg din acte neglijente și/sau omisiuni care conduc la vătămări corporale și/sau pagube asupra proprietăților pentru terțe părți, altele decât:

(a) cele incluse în răspunderea civilă auto, maritimă, de aviație și de transport;

(b) cele incluse în grupele de risc de răspundere 1,2,3 și 5 din anexa XI din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(c) acoperirea de răspundere civilă pentru gospodării individuale, persoane fizice în nume personal (inclusiv atunci când sunt la vânătoare) și meseriași sau "artizani" care desfășoară activități independente;

(d) acoperirea de răspundere civilă oferită pentru prejudicii sau vătămări cauzate de animale de companie.

Recomandarea 38 - Grupa de risc de răspundere civilă 5

1.71. Societățile ar trebui să includă în grupa de risc de răspundere civilă 5, menționată în anexa XI din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, polițele de reasigurare non-proportională pentru toate grupele de risc de răspundere civilă definite în anexa respectivă.

Recomandarea 39 - Alocarea și separarea

1.72. În cazul în care asigurarea sau reasigurarea proporțională a răspunderii sunt vândute la pachet, inclusiv în ceea ce privește acoperirile care se încadrează în mai multe dintre grupele de risc de mai sus, societățile ar trebui să separe și să aloce primele pentru fiecare acoperire celei mai potrivite grupe de risc pentru acea acoperire.

1.73. Societățile ar trebui să fie în măsură să furnizeze documente justificative și să expună motivele care stau la baza acestei alocări.

1.74. Societățile ar trebui să aplice principiul proporționalității atunci când aplică recomandarea privind separarea de mai sus.

Secțiunea IX

Considerații privind calcularea la nivel de grup

Recomandarea 40 - Considerații asupra reasigurării

1.75. În cazul în care reasigurarea intragrup se adaptează la beneficiul reasigurărilor externe ale unei societăți, societatea participativă ar trebui să "considere" reasigurarea internă în vigoare pentru calcularea impactului reasigurării externe.

Norme de conformare și de raportare

1.76. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente naționale depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.77. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.78. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.79. În lipsa unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.80. Prezentul ghid face obiectul unei revizuii de către EIOPA.

Funcționarea metodelor de dezagregare sau reagregare

Prezenta anexă descrie modul de aplicare a secțiunii V și, în general, modul în care funcționează metodele de dezagregare/reagregare în scopul aplicării unei abordări relevante și convergente pentru diferitele acoperiri prin reasigurare în cadrul submodulului "catastrofă pentru asigurările generale". Sunt indicate două metode și societatea va trebui să stabilească care dintre acestea este cea mai adecvată.

Principiul care stă la baza metodei 0:

Când estimează sumele recuperabile din acoperirile agregate folosind metoda 0, societatea aplică acoperirea comună la rezultatul fiecărui submodul separat și se asigură că sumele recuperabile estimate se încadrează în limitele poliței.

Principiul care stă la baza metodei 1:

Atunci când estimează sumele recuperabile din acoperirile agregate folosind metoda 1, societățile ar trebui să identifice componenta cea mai granulară (sau cel mai timpuriu element comun) în diagrama fluxurilor pentru riscul de subscriere pentru asigurările generale, care acoperă submodulele relevante.

(a) Pentru o acoperire agregată împotriva daunelor cauzate de furtună și grindină, această componentă ar fi Nat Cat;

(b) Pentru o acoperire agregată împotriva daunelor cauzate de furtună și de răspunderea civilă auto, această componentă ar fi NL Cat;

Următorul pas este calcularea daunei diversificate brute pentru această componentă sau pentru elementul comun și, apoi, realocarea pe componente mai granulare, în scopul de a aplica acoperirea agregată. Componentele rezultate sunt apoi combinate pentru a calcula SCRNL cat.

1) Furtună - reasigurare la nivel de țară (regiune) - SEE

(a) se calculează dauna diversificată brută la nivelul SEE, luând în considerare efectele diversificării între țări/regiuni;

(b) se realocă dauna (dezagregare conform recomandării 7) la nivel de țară în cadrul SEE (brut la nivel de țară, dar diversificat pentru SEE);

(c) se aplică acoperirea prin reasigurare la nivel de țară daunei brute diversificate la nivel de țară din SEE;

(d) se adaugă componentele nete diversificate la nivel de țară pentru a obține SCRwind, după deducerea acoperirilor prin reasigurare la nivel de țară.

2) Furtună (SEE și din afara SEE) - reasigurare la nivel de țară/regiune pentru acoperiri agregate de reasigurare pentru SEE și din afara SEE (toate teritoriile)

(a) pașii de la (1) pentru acoperirea prin reasigurare la nivel de țară din cadrul SEE;

(b) pașii de la (1) pentru acoperirea prin reasigurare la nivel de țară din afara SEE (înlocuind în cadrul SEE cu din afara SEE și recomandarea 7 cu recomandarea 8);

(c) se calculează dauna brută diversificată la nivelul riscului de furtună (după deducerea acoperirilor prin reasigurare la nivel de țară și ținând seama de efectele diversificării între SEE și spațiul din afara SEE);

(d) se aplică acoperirea prin reasigurare agregată SEE și din afara SEE pentru a obține SCRwind netă (după deducerea acoperirilor prin reasigurare atât la nivel de țară, cât și la nivelul SEE/din afara SEE).

3) Furtună - reasigurare la nivel de țară, urmată de reasigurare agregată pentru furtună și grindină

Ar fi de așteptat în mod obișnuit ca metoda de mai jos să fie utilizată pentru acoperirea comună furtună-grindină.

Metoda 1

(a) se urmează pașii de la (2) [pașii de la (1) sunt suficienți dacă nu există acoperire agregată SEE/din afara SEE] pentru furtună și grindină în mod separat pentru a obține SCRwind netă și SCRhail netă (după deducerea acoperirilor prin reasigurare la nivel de țară);

(b) se calculează dauna diversificată la nivel Nat Cat (după deducerea acoperirii la nivel de țară, luând în considerare efectele diversificării între toate submodulele Nat Cat, cu excepția celui de acoperire prin reasigurare agregată);

(c) se realocă (probabil folosind metoda Spread) la submodulele furtună și grindină pentru a obține SCRwind* și SCRhail* (după deducerea acoperirii prin reasigurare la nivel de țară, dar diversificat Nat Cat);

(d) se aplică acoperirea prin reasigurare agregată peste SCRwind* netă și SCRhail* netă pentru a obține SCRwindhail netă (după deducerea acoperirilor prin reasigurare furtună și grindină atât la nivel de țară, cât și agregat);

(e) se adaugă SCRwindhail netă + SCRearthquake netă + SCRflood netă + SCRsubsidence netă pentru a obține SCRnatcat netă (după deducerea acoperirilor prin reasigurare furtună și grindină atât la nivel de țară, cât și agregat).

Metoda 0 - (nu se preconizează că va fi utilizată, dar o descriere a metodei este prezentată mai jos):

(a) se urmează pașii de la (2) pentru furtună și grindină separat pentru a obține SCRwind netă și SCRhail netă;

(b) se aplică acoperirea comună separat la submodulele furtună și grindină;

(c) se diversifică toate submodulele catastrofă naturală pentru a genera SCRnatcat netă;

(d) se verifică dacă SCRnatcat netă nu generează sume recuperabile din acoperirea de reasigurare comună care sunt mai mari decât maximumul admis;

(e) dacă acesta este cazul, atunci trebuie utilizată metoda 1.

4) Reasigurarea la nivel de țară pentru furtună și cea auto în funcție de risc, urmată de acoperirea agregată furtună și RCA

Ca mai sus, ne-am aștepta să fie utilizată metoda 1.

Metoda 1

(a) se urmează pașii de la (2) [pașii de la (1) sunt suficienți dacă nu există acoperire agregată SEE/din afara SEE] pentru a obține SCRwind (după deducerea acoperirilor prin reasigurare la nivel de țară);

(b) se aplică acoperirea prin reasigurare specifică RCA pentru a obține SCRmotor (după deducerea acoperirii prin reasigurarea în funcție de risc);

(c) se calculează dauna diversificată la nivel SCRnatcat și la nivel SCRman-made (după deducerea acoperirii prin reasigurare la nivel de țară pentru furtună și după deducerea acoperirii prin reasigurarea RCA în funcție de risc) folosind rezultatele din celelalte submodule SCRnatcat și SCRman-made;

(d) se calculează dauna diversificată la nivel SCRcat considerând efectele diversificării între SCRnatcat și SCRman-made (după deducerea acoperirilor prin reasigurare la nivel de țară și a acoperirilor prin reasigurarea auto în funcție de risc, dar incluzând acoperirea prin reasigurare agregată furtună și auto) și se realocă (dezagregare cu metoda Spread) la SCRnatcat* și SCRmanmade* și din nou la SCRwind* și SCRmotor* (după deducerea reasigurării furtună la nivel de țară și a reasigurării specifice RCA, dar SCRcat diversificat);

(e) se aplică acoperirea prin reasigurare agregată furtună și RCA pentru a obține SCRwindmotor netă;

(f) SCRcat (după acoperirea agregată) = SCRcat (înainte de acoperirea agregată) - SCRwind - SCRmotor + SCRwindmotor netă (după acoperirea agregată).

Întrebări pentru consultare

În plus față de furnizarea de comentarii la adresa fiecărei recomandări, EIOPA ar dori să afle următoarele:

Q1: Sunt suficient de clare exemplele pentru efectuarea reagregării?

Q2: Există alte subiecte care nu sunt acoperite de recomandări în privința cărora societățile ar dori îndrumări?

Q3: Sunt recomandările în sine suficient de clare și dacă nu, în ce privință ar dori societățile mai multă claritate?

ANEXA Nr. 10

EIOPA-BoS-14/175 RO

Ghid privind aplicarea modulului "risc de subscriere pentru asigurările de viață"

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit în continuare "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite ghidul privind aplicarea modulului "risc de subscriere pentru asigurările de viață".

1.2. Ghidul se referă la articolul 105 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită în continuare "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 137, 138 și 139 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Scopul prezentului ghid este facilitarea convergenței practicilor în statele membre și sprijinirea societăților în calcularea cerinței de capital pentru riscul de subscriere pentru asigurările de viață conform Directivei Solvabilitate II.

1.5. Prezentul ghid include recomandări referitoare la ratele care ar trebui supuse unui șoc pentru a calcula cerința de capital pentru modulul "risc de subscriere pentru asigurările de viață", menționat la articolul 105 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II. Acestea se concentrează pe:

(a) submodulul "risc de mortalitate", menționat la articolul 105 alineatul (3) litera (a) din Directiva Solvabilitate II și la articolul 137 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(b) submodulul "risc de longevitate", menționat la articolul 105 alineatul (3) litera (b) din Directiva Solvabilitate II și la articolul 138 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(c) submodulul "risc de invaliditate-morbiditate", menționat la articolul 105 alineatul (3) litera (c) din Directiva Solvabilitate II și la articolul 139 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.6. Recomandarea 5 oferă îndrumări privind modul în care societățile ar trebui să calculeze cerința de capital pentru "riscul de invaliditate-morbiditate", în cazul unui contract care acoperă mai multe grade de invaliditate. Aceasta are ca scop sprijinirea societăților în identificarea în mod corespunzător a ratelor de tranziție care este necesar a fi supuse unui șoc la calcularea rezervelor tehnice în condiții de stres.

1.7. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.8. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Majorarea ratelor de mortalitate

1.9. Societățile ar trebui să aplice majorarea ratelor de mortalitate, prevăzută la articolul 137 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, indiferent de unitatea de timp a ratelor (anuale, lunare etc.) și în cazul în care majorarea ratelor de mortalitate duce la o majorare a rezervelor tehnice fără marjă de risc. În urma majorării, valoarea ratelor nu ar trebui să fie mai mare de 1.

Recomandarea 2 - Diminuarea ratelor de mortalitate

1.10. Societățile ar trebui să aplice diminuarea ratelor de mortalitate, prevăzută la articolul 138 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, indiferent de unitatea de timp a ratelor (anuale, lunare

etc.) și în cazul în care diminuarea ratelor de mortalitate duce la o majorare a rezervelor tehnice fără marjă de risc.

Recomandarea 3 - Majorarea ratelor inițiale privind invaliditatea - morbiditatea

1.11. Societățile ar trebui să aplice creșterea ratelor de invaliditate și morbiditate, prevăzută la articolul 139 literele (a) și (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, indiferent de unitatea de timp a ratelor (anuale, lunare etc.). În urma majorării respective, ratele de invaliditate și morbiditate nu ar trebui să depășească valoarea 1.

Recomandarea 4 - Diminuarea ratelor de invaliditate - morbiditate în caz de recuperare

1.12. Societățile ar trebui să aplice diminuarea ratelor de invaliditate - morbiditate în caz de recuperare, prevăzută la articolul 139 litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, indiferent de unitatea de timp a ratelor (anuale, lunare etc.).

1.13. Fără a aduce atingere punctului de mai sus, societățile nu ar trebui să aplice diminuarea ratelor de recuperare cu valoarea 1, care reflectă faptul că plățile beneficiilor încetează după o perioadă contractuală fixă.

Recomandarea 5 - Garanțiile pentru stări de sănătate multiple

1.14. În cazul în care ratele de tranziție între mai multe stări de sănătate intră în calcularea rezervelor tehnice, societățile ar trebui să considere toate ratele de tranziție de la o stare la o alta mai gravă ca fiind rate de invaliditate și morbiditate și toate ratele de tranziție de la o stare la o alta mai puțin gravă (inclusiv starea "sănătos") ca fiind rate de invaliditate - morbiditate în caz de recuperare, în vederea calculării cerinței de capital pentru riscul de invaliditate - morbiditate, menționat la articolul 139 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, indiferent de starea actuală a deținătorului de poliță pentru care este calculată rezerva tehnică.

1.15. Numai ratele de persistență ar trebui ajustate pentru a avea certitudinea că, după șoc, suma ratelor de tranziție de la o stare la alta se menține la 1.

Norme de conformare și de raportare

1.16. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.17. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.18. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.19. În lipsa unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.20. Prezentul ghid face obiectul unei revizuii de către EIOPA.

ANEXA Nr. 11

EIOPA-BoS-14/176 RO

Ghid privind submodulul "risc de catastrofă pentru asigurările de sănătate"

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit în continuare "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite un ghid privind submodulul "risc de catastrofă pentru asigurările de sănătate". Ghidul se referă la articolul 105 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită în continuare Directiva

Solvabilitate II), precum și la articolele 160-163 și anexa VI din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.2. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.3. Scopul prezentului ghid este facilitarea convergenței practicilor în statele membre și sprijinirea societăților în identificarea și calcularea în mod corespunzător a datelor cantitative utilizate la calcularea cerinței de capital pentru riscul de catastrofă pentru asigurările de sănătate în diferite cazuri și situații posibile.

1.4. Calculările pentru stabilirea cerinței de capital pentru submodulul "risc de catastrofă pentru asigurările de sănătate" ar trebui să fie în concordanță cu proiectarea și calibrarea scenariilor subiacente.

1.5. Societățile de asigurare și de reasigurare se pot confrunta cu situații diferite, în funcție de caracteristicile produselor și de legislațiile naționale.

1.6. În sensul prezentului ghid a fost elaborată următoarea definiție:

- "daună unică" înseamnă o daună înregistrată în urma producerii unui anumit eveniment care afectează o anumită persoană asigurată.

1.7. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.8. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Dispoziții generale pentru calcularea cerințelor de capital pentru catastrofă pentru asigurările de sănătate

1.9. În cazul în care este necesară stabilirea cauzei unui scenariu de catastrofă la calcularea cerințelor de capital pentru submodulul "risc de catastrofă pentru asigurările de sănătate", iar efectele descrise în scenariu pot avea diferite cauze, societățile ar trebui să utilizeze la calculare cauza care are ca rezultat cea mai mare pierdere de fonduri proprii de bază. În special, societățile nu ar trebui să excludă scenariul în care unele cauze posibile ale scenariului de catastrofă sunt excluse prin termenii și condițiile contractului (de exemplu, terorism).

Recomandarea 2 - Calcularea sumei asigurate pentru beneficiile plătibile în caz de deces din accident

1.10. În cazul în care un contract de asigurare prevede beneficii în caz de deces, indiferent de cauză, precum și beneficii suplimentare în caz de deces cauzat de un accident, societățile ar trebui să ia în considerare doar beneficiile suplimentare la calcularea valorii beneficiilor menționate la articolul 161 alineatul (3) litera (b) și articolul 162 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) beneficiile au fost separate;

(b) riscurile legate de beneficii în caz de deces, indiferent de cauză, sunt cuprinse în mod corespunzător în modulul de risc de subscriere pentru asigurările de viață.

1.11. În situația în care sunt prevăzute plăți suplimentare recurente de beneficii în caz de deces cauzat de un accident, societățile ar trebui să calculeze valoarea beneficiilor plătibile pe baza parametrilor celei mai bune estimări (tabelul mortalității și curba ratei de actualizare), ținând seama de caracteristicile demografice relevante. Societățile ar trebui, de asemenea, să reflecte în calcul durata contractuală a plăților recurente de beneficii.

1.12. În cazul în care nu există date demografice sau datele demografice sunt insuficiente, la efectuarea calculării valorii beneficiilor, societățile ar trebui să folosească ipoteze realiste cu privire la parametrii demografici, pe baza statisticilor publice sau interne. Societățile ar trebui să fie în măsură să justifice aceste ipoteze în mod satisfăcător pentru autoritatea de supraveghere.

1.13. La calcularea valorii beneficiilor, societățile ar trebui să țină cont de creșterile estimate ale sumei aferente plăților recurente de beneficii și ale cheltuielilor de soluționare a daunelor.

Recomandarea 3 - Calcularea sumei asigurate pentru beneficiile de invaliditate permanentă

1.14. În cazul în care beneficiile de invaliditate pot fi plătite fie ca plată unică, fie ca plăți recurente, societățile ar trebui să urmeze o abordare în trei etape pentru a stabili valoarea beneficiilor

prevăzute la articolul 161 alineatul (3) litera (b) și articolul 162 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35:

(a) Pasul 1: determinarea proporției estimate de plăți de beneficii sub forma unei plăți unice.

(b) Pasul 2: determinarea, pentru fiecare persoană asigurată, a beneficiilor în cazul unei plăți unice și a celei mai bune estimări a beneficiilor recurente.

(c) Pasul 3: calcularea mediei dintre cele două valori determinate la pasul 2, ponderate cu proporția calculată la pasul 1.

1.15. Fără a aduce atingere primului paragraf din prezenta recomandare, în cazul în care alegerea între plata unică și plățile recurente îi aparține beneficiarului, societatea ar trebui să utilizeze maxima celor două valori în loc de media ponderată.

1.16. Societățile ar trebui să justifice ipotezele utilizate la calcularea proporțiilor menționate în primul paragraf. În cazul în care societățile nu pot să justifice calcularea proporțiilor în mod satisfăcător autorității de supraveghere, acestea ar trebui să calculeze valoarea beneficiilor ca maximum dintre plata unică și cea mai bună estimare a beneficiilor recurente.

1.17. În cazul în care valoarea plăților beneficiilor de invaliditate depinde de gradul de invaliditate al persoanelor vătămate, societățile ar trebui să calculeze valoarea beneficiilor pentru toate persoanele în felul următor:

(a) se determină o distribuție a gradelor de invaliditate în rândul persoanelor vătămate;

(b) se calculează costurile daunelor asociate cu fiecare grad de invaliditate;

(c) se aplică în mod corespunzător distribuția gradelor la costurile daunelor asociate.

1.18. Societățile ar trebui să justifice ipotezele care stau la baza calculării distribuției gradelor prevăzute în al patrulea paragraf. În cazul în care societățile nu pot să justifice calcularea proporțiilor în mod satisfăcător autorității de supraveghere, acestea ar trebui să utilizeze pentru toate persoanele asigurate costul maxim al daunelor, pentru toate gradele de invaliditate.

1.19. La calcularea celei mai bune estimări a plăților recurente de beneficii pentru un eveniment de tip "invaliditate permanentă cauzată de un accident", societățile ar trebui să presupună că plățile se efectuează pe întreaga perioadă de indemnizare specificată în termenii și condițiile poliței, dar că acestea pot înceta din cauza mortalității.

1.20. La efectuarea calculării, societățile ar trebui să stabilească ipoteze realiste privind ratele de mortalitate pentru persoanele cu invaliditate permanentă, pe baza statisticilor publice sau interne. Societățile ar trebui să fie în măsură să justifice aceste ipoteze.

1.21. La calcularea valorii beneficiilor, societățile ar trebui să țină cont de creșterile estimate ale sumei aferente plăților recurente de beneficii și de cheltuielile de soluționare a daunelor.

Recomandarea 4 - Calcularea sumei asigurate corespunzătoare beneficiilor de invaliditate de zece ani și de douăsprezece luni

1.22. În cazul în care beneficiarul poate primi fie o plată unică, fie plăți recurente de beneficii în cazul unor evenimente de tip "invaliditate timp de 10 ani cauzată de un accident" sau "invaliditate timp de 12 luni cauzată de un accident", societățile ar trebui să aplice aceeași abordare care este prevăzută în recomandarea 3.

1.23. În cazul în care valoarea plăților beneficiilor de invaliditate depinde de gradul de invaliditate al persoanelor vătămate, societățile ar trebui să aplice aceeași abordare care este prevăzută în recomandarea 3 al patrulea și al cincilea paragraf.

1.24. La calcularea celei mai bune estimări a plăților recurente de beneficii pentru un eveniment de tip "invaliditate timp de 10 ani cauzată de un accident" sau "invaliditate timp de 12 luni cauzată de un accident", societățile ar trebui să excludă toate posibilitățile de încetare și să ia în considerare toate plățile viitoare între:

(a) sfârșitul perioadei amânate;

(b) sfârșitul perioadei de 10 ani sau de 12 luni sau, în cazul în care acest lucru se întâmplă mai devreme, sfârșitul perioadei de acoperire.

1.25. La calcularea valorii beneficiilor, societățile ar trebui să țină cont de creșterile estimate ale sumelor aferente plăților recurente de beneficii și de cheltuielile de soluționare a daunelor.

Recomandarea 5 - Calcularea sumei asigurate pentru tratament medical cauzat de accident

1.26. Societățile ar trebui să calculeze sumele medii în cazul evenimentelor de tip "tratament medical cauzat de un accident", împărțind beneficiile pentru tratamentul medical cauzat de un accident înregistrate în anii anteriori, inclusiv cheltuielile aferente, la numărul de daune unice corespunzătoare acestor beneficii.

1.27. Societățile ar trebui să se asigure că perioada de înregistrare este suficient de lungă pentru a minimiza erorile statistice.

1.28. La calcularea sumelor medii, societățile ar trebui să ajusteze datele anterioare cu rata inflației pentru plățile medicale.

1.29. În cazul în care se estimează ca un tratament medical să dureze mai mult de un an, societățile ar trebui să ia în considerare rata inflației estimată pentru plățile medicale.

1.30. Societățile ar trebui să facă diferența în mod corespunzător între beneficiile plătite pentru tratamentul medical cauzat de un accident și alte beneficii pe baza înregistrărilor anterioare. În cazul în care este necesar, societățile ar trebui să completeze această analiză cu aplicarea raționamentului calificat. Societățile ar trebui să își bazeze toate estimările pe date statistice publice sau interne. Societățile ar trebui să fie în măsură să justifice aceste ipoteze în mod satisfăcător autorității de supraveghere.

Recomandarea 6 - Calcularea sumei asigurate în submodulul "risc de concentrare a accidentelor"

1.31. Pentru calcularea valorii beneficiilor prevăzute la articolul 162 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să aplice aceleași principii ca cele stabilite în recomandările 2 - 4.

1.32. În cazul în care o persoană asigurată este acoperită de două sau mai multe contracte care prevăd beneficii în cazul unui eveniment de tipul e și care nu se exclud reciproc, societățile ar trebui să adune plățile beneficiilor pentru diferitele contracte pentru a determina valoarea SI(e,i), astfel cum este prevăzută la articolul 162 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul Delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 7 - Calcularea expunerii la riscul de pandemie în asigurarea de protecție a veniturilor

1.33. În cazul în care contractul prevede plăți recurente de beneficii, societățile ar trebui să calculeze cea mai bună estimare a plăților de beneficii în cazul incapacității de muncă permanente cauzate de o boală infecțioasă, în conformitate cu articolul 163 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, astfel cum este prevăzut în recomandarea 3 pentru cea mai bună estimare a plăților de beneficii în cazul unui eveniment de tip "invaliditate permanentă cauzată de un accident".

Recomandarea 8 - Calcularea celei mai bune estimări a sumelor aferente cheltuielilor medicale

1.34. Societățile ar trebui să calculeze cea mai bună estimare a sumelor care trebuie plătite pentru utilizarea asistenței medicale h, după cum este prevăzut la articolul 163 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, ca produsul dintre:

(a) numărul estimat de tratamente medicale h pentru o persoană asigurată;

(b) costul mediu estimat al daunei pentru un singur tratament medical h unde numărul estimat de tratamente medicale are cel puțin valoarea 1.

1.35. Societățile ar trebui să facă o estimare exactă, pe baza propriei experiențe:

(a) a numărului estimat de utilizări pentru fiecare tratament medical h;

(b) a costului mediu estimat al daunei pentru un singur tratament medical h.

1.36. Atunci când societățile pot justifica faptul că experiența din trecut nu permite o estimare exactă, acestea ar trebui să utilizeze valoarea 1 ca număr estimat de tratamente medicale pentru tipul de utilizare a asistenței medicale "Spitalizare" și "Nu a fost solicitată asistență medicală în scris", iar pentru tipul de utilizare a asistenței medicale "Consultație medicală" valoarea 2.

1.37. Societățile ar trebui să ajusteze estimarea costului mediu al daunei cu rata inflației pentru plățile medicale și să aplice, dacă este necesar, raționamentul calificat. Perioada de înregistrare ar trebui să fie suficient de lungă pentru a evita erorile statistice.

Norme de conformare și de raportare

1.38. Prezentul ghid conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente naționale depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.39. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.40. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.41. În lipsa unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.42. Prezentul ghid face obiectul unei revizuri de către EIOPA.

ANEXA Nr. 12

EIOPA-BoS-14/177 RO

Ghid privind capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere ("Regulamentul EIOPA"), EIOPA a elaborat Ghidul privind capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile.

1.2. Ghidul se referă la articolul 103 litera (c) și la articolul 108 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II), precum și la articolul 83 și la articolele 205-207 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.4. Scopul prezentului ghid este de a stabili practici de supraveghere consecvente, aplicabile și eficiente și de a asigura aplicarea comună, uniformă și consecventă a legislației Uniunii privind calcularea ajustărilor cerinței de capital de solvabilitate cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a absorbi pierderile.

1.5. Recomandările 1 - 14 se aplică, în mod individual, societăților de asigurare și de reasigurare care folosesc formula standard și, de asemenea, după caz, grupurilor care folosesc formula standard.

1.6. Recomandările 15 - 22 se aplică grupurilor care utilizează formula standard și atunci când este utilizată metoda 1, fie exclusiv, fie în combinație cu metoda 2. Atunci când este utilizată în exclusivitate metoda 2, recomandările 15 - 22 nu sunt aplicabile, deoarece ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile nu este realizată suplimentar, la nivel de grup. Atunci când este utilizată o combinație de metode, ghidul se aplică numai părții consolidate a grupului.

1.7. Ghidul nu acoperă evaluarea rezervelor tehnice sau a creanțelor și datoriilor privind impozitul amânat din bilanțul Solvabilitate II, astfel cum sunt reglementate de articolul 15 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.8. Termenul "impozite amânate" este utilizat în Directiva Solvabilitate II în două contexte: în primul rând, pentru a descrie elemente din bilanțul Solvabilitate II și, în al doilea rând, în legătură cu calcularea ajustărilor cu impozitul ale cerinței de capital de solvabilitate. Pentru a evita confuziile, următoarele recomandări introduc termenul "impozite amânate noționale" pentru elementele utilizate la calcularea ajustării.

1.9. În sensul prezentului ghid a fost elaborată următoarea definiție:

- "Impozite amânate noționale" se referă la suma produselor tuturor cotelor de impozitare relevante și semnificative, precum și la toate modificările relevante și semnificative ale diferențelor temporale dintre evaluarea conform Directivei Solvabilitate II și evaluarea în scopuri fiscale, rezultată din pierderea instantanee prevăzută la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. În cel mai simplu caz, atunci când există o singură cotă de impozitare și toate pierderile contribuie la o modificare a diferențelor temporale, impozitele amânate noționale ar fi reprezentate de produsul unei cote de impozitare uniforme și pierderea prevăzută la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. "Impozitele amânate noționale" nu reprezintă diferența dintre impozitele amânate înainte și după aplicarea unui șoc¹. O societate ar trebui să evalueze care quantum al impozitelor amânate noționale ar putea fi recunoscut în bilanțul Solvabilitate II, după ce a înregistrat o pierdere în urma aplicării șocului.

¹ Un exemplu de concept al impozitelor amânate noționale poate fi găsit în anexa la textul explicativ.

1.10. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.11. Ghidul se aplică de la 1 ianuarie 2016.

Secțiunea I

Ajustarea realizată pentru a se ține seama de capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile

Recomandarea 1 - Calcularea cerinței de capital de solvabilitate de bază

1.12. La calcularea impactului unui scenariu asupra fondurilor proprii de bază, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui:

(a) să păstreze neschimbate fluxurile de trezorerie aferente beneficiilor discreționare viitoare și să nu le reactualizeze;

(b) în cazul în care scenariul afectează structura temporală a ratei dobânzilor fără risc și, în special, șocul aplicat ratei dobânzii, să reactualizeze numai fluxurile de trezorerie aferente beneficiilor garantate.

1.13. Societățile ar trebui să ia în considerare cerințele prevăzute la punctul 1.12 atunci când determină deciziile de management viitoare menționate la articolul 83 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 2 - Metoda de determinare a cerinței de capital a submodulelor la calcularea cerinței de capital de solvabilitate de bază

1.14. Fără a aduce atingere recomandării 1, în cazul în care la calcularea aferentă unui modul sau submodule pentru cerința de capital de solvabilitate de bază se bazează pe impactul unui scenariu, autoritățile de supraveghere ar trebui să le permită societăților să își determine cerința de capital în funcție de cerința de capital corespunzător obținută, pentru calcularea cerinței nete de capital de solvabilitate de bază, în felul următor:

(a) se calculează valoarea beneficiilor discreționare viitoare, luând în considerare impactul scenariului;

(b) se calculează diferența dintre valoarea beneficiilor discreționare viitoare în bilanțul Solvabilitate II actual și valoarea menționată la litera (a);

(c) se adaugă diferența de la litera (b) la cerința de capital pentru modul sau submodule, obținută pentru calcularea cerinței nete de capital de solvabilitate de bază.

Recomandarea 3 - Impactul șocului asupra beneficiilor discreționare viitoare în calculul net

1.15. Pentru determinarea impactului unui scenariu asupra beneficiilor discreționare viitoare incluse în rezervele tehnice prevăzute la articolul 206 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să ia în considerare:

(a) impactul scenariului asupra profiturilor viitoare;

(b) deciziile de management viitoare în ceea ce privește distribuirea beneficiilor discreționare viitoare ca răspuns la scenariu.

1.16. La calcularea cerinței nete de capital de solvabilitate de bază, societățile ar trebui să ia în considerare șocurile aplicate nivelului ratei dobânzii, inclusiv toate modificările structurii relevante temporale a ratei dobânzilor fără risc, utilizate pentru actualizarea fluxurilor de trezorerie aferente beneficiilor discreționare viitoare.

Recomandarea 4 - Ratele de bonus viitoare

1.17. În cazul în care ipotezele privind deciziile de management viitoare, în urma unui scenariu menționat la articolul 206 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul Delegat al Comisiei nr. 2015/35, includ variația ratelor de bonus viitoare, societățile ar trebui să ia în considerare, în cadrul variației, natura și amploarea șocului aplicat.

Recomandarea 5 - Deciziile de management

1.18. Societățile ar trebui să elaboreze ipoteze cu privire la deciziile de management viitoare privind distribuirea beneficiilor discreționare viitoare, care sunt în concordanță cu practicile lor de afaceri actuale.

1.19. La calcularea ajustării cu capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile, societățile ar trebui să elaboreze ipoteze cu privire la deciziile de management viitoare la un nivel de granularitate care reflectă toate restricțiile juridice, de reglementare sau contractuale semnificative și relevante privind distribuirea beneficiilor discreționare viitoare.

Secțiunea II

Ajustarea realizată pentru a se ține seama de capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile - calcularea

Recomandarea 6 - Granularitatea calculării

1.20. Societățile ar trebui să efectueze calcularea ajustării cu capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile la un nivel de granularitate care reflectă toate reglementările semnificative și relevante ale tuturor regimurilor fiscale aplicabile.

Recomandarea 7 - Principiile și abordările de evaluare

1.21. Societățile ar trebui să calculeze ajustarea cu capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile prin aplicarea unor șocuri bilanțului Solvabilitate II și prin determinarea consecințelor asupra cuantumului pentru impozit al societății. Ajustarea ar trebui apoi calculată pe baza diferențelor temporale dintre valorile obținute în urma aplicării șocurilor conform Solvabilitate II și cuantumului pentru impozit.

1.22. În conformitate cu cerințele de la articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să ia în considerare toate activele și obligațiile care sunt recunoscute în scopuri de solvabilitate și creanțele și datoriile în scopuri fiscale, în cadrul calculării capacității impozitelor amânate de a acoperi pierderile.

1.23. Fără a aduce atingere punctului 1.22, autoritățile de supraveghere ar trebui să permită societăților, la determinarea consecințelor fiscale ale pierderii prevăzute la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, să utilizeze o abordare bazată pe cotele medii de impozitare, cu condiția ca societățile să poată demonstra că acele cote medii de impozitare sunt stabilite la un nivel adecvat și că o astfel de abordare evită o denaturare semnificativă a ajustării.

Recomandarea 8 - Atribuirea pierderilor

1.24. În cazul în care utilizează o abordare pe baza cotelor medii de impozitare, societățile ar trebui să aloce pierderea, prevăzută la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei

2015/35, cauzelor sale, în conformitate cu articolul 207 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, în cazul în care calcularea ajustării cu impozitul amânat la un nivel agregat nu reflectă toate reglementările semnificative și relevante ale regimurilor fiscale aplicabile.

1.25. În cazul în care alocarea prevăzută la punctul 1.24 nu reflectă toate reglementările semnificative și relevante ale regimurilor fiscale aplicabile, societățile ar trebui să aloce pierderea elementelor din bilanț la un nivel suficient de granularitate pentru a îndeplini această cerință.

Recomandarea 9 - Acordurile de transfer al profiturilor sau al pierderilor

1.26. În cazul în care o societate încheie acorduri contractuale cu privire la transferul profitului sau al pierderii către o altă societate sau are obligații în baza altor acorduri, în temeiul legislației fiscale în vigoare în statul membru (grupuri fiscale), sau în baza unui acord prin care transferul are loc sau se consideră că are loc printr-o compensare a pierderilor cu profiturile altei societăți, în conformitate cu normele de consolidare fiscală aplicabile în statul membru (unitate fiscală), societatea ar trebui să ia în considerare aceste acorduri la calcularea ajustării cu capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile.

1.27. În cazul în care se convine prin contract și este probabil ca o pierdere să fie transferată către o altă societate sau în cazul în care transferul pierderii are loc sau se consideră că are loc printr-o compensare a pierderilor cu profiturile altei societăți ("societatea care acceptă"), după ce societatea ("societatea care transferă") înregistrează pierderea instantanee prevăzută la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societatea care transferă ar trebui să recunoască ajustarea cu impozitul amânat numai în măsura în care plata este efectuată sau un alt beneficiu este înregistrat în schimbul transferului pierderilor fiscale noționale.

1.28. Societatea care transferă ar trebui să recunoască plata sau beneficiile primite numai în măsura în care o ajustare cu impozitul amânat ar putea fi recunoscută în temeiul recomandării 10, în cazul în care pierderea nu a fost transferată.

1.29. Societatea care transferă ar trebui să recunoască plata sau beneficiile primite numai în cazul în care acordul sau acordul contractual are efecte juridice și este executoriu pentru societatea care transferă cu privire la transferul acestor elemente.

1.30. În cazul în care valoarea plății sau a beneficiilor primite este condiționată de solvabilitatea sau de situația fiscală a societății care acceptă sau de cea a consolidării fiscale existente (unitate fiscală) ca întreg, societatea care transferă ar trebui să își bazeze evaluarea plății sau a beneficiilor primite pe estimări fiabile ale valorii estimate a fi primite în schimbul pierderii transferate.

1.31. Societatea care transferă ar trebui să verifice faptul că societatea care primește este în măsură să își îndeplinească obligațiile în condiții nefavorabile, adică după aplicarea unui șoc cerinței de capital de solvabilitate, în cazul în care societatea care acceptă se află sub incidența Directivei Solvabilitate II.

1.32. Societatea care transferă ar trebui să reflecte impozitul de plătit pentru plata sau beneficiul primit în suma recunoscută pentru impozitele amânate noționale.

1.33. În cazul în care societatea individuală care acceptă se află sub incidența Directivei Solvabilitate II, aceasta nu ar trebui să recunoască pierderea transferată la calcularea ajustării cu capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile.

Secțiunea III

Ajustarea realizată pentru a se ține seama de capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile - recunoașterea

Recomandarea 10 - Caracterul temporal

1.34. Societățile ar trebui să recunoască creanțele noționale privind impozitul amânat în mod condiționat de caracterul lor temporal. Recunoașterea ar trebui să se bazeze pe măsura în care este permisă compensarea, în conformitate cu regimurile fiscale relevante. Acest lucru poate include compensarea cu datoriile privind impozitul trecut sau obligațiile fiscale actuale sau probabile viitoare.

Recomandarea 11 - Evitarea dublei contabilizări

1.35. Societățile ar trebui să se asigure că acele creanțe privind impozitul amânat rezultate din pierderea instantanee definită la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 nu sunt susținute de aceleași datorii privind impozitul amânat sau de profiturile impozabile viitoare care susțin deja recunoașterea creanțelor privind impozitul amânat în scopul evaluării în bilanțul Solvabilitate II, în conformitate cu articolul 75 din Directiva Solvabilitate II.

1.36. Societățile ar trebui să urmeze, în recunoașterea creanțelor noționale privind impozitul amânat în bilanțul Solvabilitate II căruia i se aplică un șoc, principiile prevăzute la articolul 15 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 12 - Recunoașterea pe baza profiturilor viitoare

1.37. În cazul în care recunoașterea creanțelor noționale privind impozitul amânat este susținută de o evaluare a profitului impozabil viitor, societățile ar trebui să recunoască creanțele noționale privind impozitul amânat în măsura în care este probabil că ele vor avea în viitor suficient profit impozabil disponibil după înregistrarea pierderii instantanee.

1.38. Societățile ar trebui să utilizeze tehnici adecvate pentru a evalua caracterul temporal al creanțelor noționale privind impozitul amânat și momentul înregistrării profiturilor impozabile viitoare, care îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) evaluarea este în conformitate cu articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(b) evaluarea ia în considerare perspectivele societății după ce a înregistrat pierderea instantanee.

Recomandarea 13 - Excepția pentru situația în care demonstrarea eligibilității este oneroasă

1.39. Autoritățile de supraveghere ar trebui să le permită societăților să nu ia în considerare creanțele noționale privind impozitul amânat la calcularea ajustării cu capacitatea de a absorbi pierderile în cazul în care ar fi prea dificil pentru societate să-și demonstreze eligibilitatea.

Recomandarea 14 - Datoriile noționale privind impozitul amânat

1.40. Fără a aduce atingere articolului 207 alineatul (4) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să includă datoriile noționale privind impozitul amânat rezultate din pierderea instantanee, definită la articolul 207 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, la calcularea ajustării cu capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile.

Secțiunea IV

Ajustarea realizată pentru a se ține seama de capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile la nivel de grup - dispoziții generale

Recomandarea 15 - Sfera de acoperire

1.41. Societatea de asigurare și de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să aplice ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile numai atunci când se utilizează metoda 1 sau o combinație de metode, la partea de date consolidate determinate în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Secțiunea V

Ajustarea realizată pentru a se ține seama de capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile la nivel de grup

Recomandarea 16 - Scenarii

1.42. În cazul în care formula standard impune alegerea dintre scenarii alternative, selectarea ar trebui să fie efectuată la nivel de grup. În scopul de a obține capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile în submodulele din calculul la nivel de grup, scenariul relevant pentru grup ar trebui să se calculeze pentru fiecare societate de asigurare și de reasigurare care este consolidată, în

conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, pe baza aplicării formulei din recomandarea 17.

Recomandarea 17 - Calcularea cerinței nete de capital de solvabilitate de bază

La determinarea capacității rezervelor tehnice la nivelul submodulelor de a acoperi pierderile la nivel de grup, societatea de asigurare și de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să obțină calculul net al cerinței de capital de solvabilitate a grupului la nivel submodular, pe baza următoarei formule, având în vedere acoperirea pierderilor de către rezervele tehnice pentru fiecare societate de asigurare și de reasigurare care este consolidată, în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, recalculată pe baza scenariului relevant, după caz:

$$netSCR_{sub-MODule}^{group} = grossSCR_{sub-MODule}^{group} + \left(- \sum_{solo} \alpha^{solo} (grossSCR_{sub-MODule}^{solo} - netSCR_{sub-MODule}^{solo}) \right) \cdot \min \left(1; \frac{FDB^{solo}}{grossSCR_{solo} - netSCR_{solo}} \right)$$

unde:

- α^{SOLO} reprezintă procentul utilizat pentru stabilirea conturilor consolidate;
- FDB^{SOLO} reprezintă suma totală a FDB (beneficii discreționare viitoare) la nivel individual, ajustată cu tranzacțiile intragrup, după caz, în conformitate cu articolul 339 alineatul (2) din Regulamentul Delegat al Comisiei 2015/35;
- $netSCR^{SOLO}$ și $grossSCR^{SOLO}_{sub+MODule}$ ar trebui să fie deterni nate în conformitate cu recomandarea 16;
- $grossSCR^{SOLO}$ și $netSCR^{SOLO}_{subMODule}$ reprezintă $netSCR^{SOLO}_{subMODule}$ și $grossSCR^{SOLO}_{sub-MODule}$ agregate pentru fiecare societate de asigurare și de reasigurare, utilizând fie matricele de corelație relevante din formula standard, fie modelul intern aprobat.

1.44. Valoarea nBSCR de la articolul 206 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ar trebui să rezulte fie din matricele de agregare ale formulei standard, fie din modelul intern aprobat. Valoarea beneficiilor discreționare viitoare de la articolul 206 alineatul (1) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ar trebui să corespundă părții beneficiilor discreționare viitoare care se referă la partea de date consolidate determinate în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 18 -Tranzacțiile intragrup

1.45. La pregătirea datelor consolidate, în cazul în care partea celei mai bune estimări pentru rezervele tehnice aferente beneficiilor discreționare viitoare ale societăților de asigurare și de reasigurare individuale este ajustată cu tranzacțiile intragrup, în conformitate cu articolul 339 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, valoarea totală a beneficiilor discreționare viitoare la nivel de grup ar trebui să fie ajustată în consecință.

Recomandarea 19 - Limita superioară

1.46. Ajustarea pentru acoperirea pierderilor de către rezervele tehnice la nivel de grup nu ar trebui să depășească suma ajustărilor pentru acoperirea pierderilor de către rezervele tehnice la nivelul societăților de asigurare și de reasigurare consolidate în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 20 - Calcularea alternativă

1.47. Ca alternativă la calcularea propusă în recomandarea 17, atunci când există un nivel rezonabil de omogenitate între beneficiile discreționare viitoare ale societății de asigurare și de reasigurare

participative și ale societăților de asigurare și de reasigurare care sunt consolidate în cadrul grupului în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societatea de asigurare și de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile la nivel de grup, în conformitate cu reco recomandarea 21.

1.48. Societatea de asigurare și de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze supraveghetorului coordonator că, în funcție de activitatea și profilul de risc al grupului, este asigurat un nivel rezonabil de omogenitate între beneficiile discreționare viitoare în cadrul grupului.

Recomandarea 21 - Calcularea alternativă

1.49. În conformitate cu recomandarea 20, societatea de asigurare și de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile utilizând următoarea formulă:

$$Adj_{TP}^{group} = \frac{SCR^{diversified*}}{\sum_{solo} \alpha^{solo} SCR^{solo*}} \times \sum_{solo} \alpha^{solo} Adj_{TP}^{solo}$$

unde:

- Adj_{TP}^{solo} este ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile pentru fiecare societate de asigurare și de reasigurare consolidată în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

- α^{solo} reprezintă procentul utilizat pentru stabilirea conturilor consolidate;

- raportul $[SCR^{diversified*}]/[\sum_{solo} \alpha^{solo} SCR^{solo*}]$ reprezintă ajustarea proporțională datorată efectelor de diversificare la nivel de grup și, în special, la numărător, $SCR^{diversified}^2$ se află cerința de capital de solvabilitate, calculată pe baza datelor consolidate, în conformitate cu articolul 336 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, dar înainte de ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile, iar la numitor, SCR^{solo*} , se află cerința de capital de solvabilitate înainte de ajustarea cu capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a acoperi pierderile pentru fiecare societate de asigurare și de reasigurare consolidată în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

² $SCR^{diversified*}$ este egal cu suma următoare, în cazul aplicării formulei standard $SCR^{diversified} = BSCR^{diversified} + SCR^{diversified}_{operational}$

Secțiunea VI

Ajustarea realizată pentru a se ține seama de capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile la nivel de grup

Recomandarea 22 - Calcularea

1.50. Societatea de asigurare și de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze ajustarea cu capacitatea impozitelor amânate de a acoperi pierderile utilizând următoarea formulă:

$$Adj_{DT}^{group} = \frac{SCR^{diversified**}}{\sum_{solo} \alpha^{solo} SCR^{solo**}} \times \sum_{solo} \alpha^{solo} Adj_{DT}^{solo}$$

unde:

- α^{solo} reprezintă procentul utilizat pentru stabilirea conturilor consolidate;

- Adj_{DT}^{solo} este ajustarea individuală pentru efectul impozitelor amânate de a acoperi pierderile pentru fiecare societate de (re)asigurare consolidată în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

- SCR^{solo**} este cerința de capital de solvabilitate după ajustarea LAC cu rezervele tehnice și înainte de ajustarea LAC cu impozitele amânate pentru fiecare societate de asigurare și de reasigurare consolidată în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35; și

- $SCR^{diversified*3}$ este cerința de capital de solvabilitate calculată pe baza datelor consolidate în conformitate cu articolul 336 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, după ajustarea LAC cu rezervele tehnice și înainte de ajustarea LAC cu impozitele amânate.

³ $SCR^{diversified*}$ este egal cu suma următoare, în cazul aplicării formulei standard $SCR^{diversified} = BSCR^{diversified} + SCR^{diversified}_{operational} + Adj^{group}_{TP}$

Norme de conformare și de raportare

1.51. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente naționale depun toate eforturile pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.52. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să-l integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.53. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.54. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.55. Prezentul ghid face obiectul unei revizui de către EIOPA.

ANEXA Nr. 13

EIOPA - BoS - 14/178 RO

Ghid privind parametrii specifici societății

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit în continuare "Regulamentul EIOPA"), EIOPA emite prezentul ghid privind parametrii specifici societății.

1.2. Ghidul se referă la articolul 104 alineatul (7), la articolele 110, 111, 230 și la articolul 248 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită în continuare "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 218, 219, 220, 338 și 356 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138 (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.4. La calcularea cerinței de capital de solvabilitate, societățile pot înlocui un subset de parametri (parametrii standard) din formula standard cu parametri specifici lor, în cazul în care formula standard nu oferă o reprezentare adecvată a riscurilor. Acest lucru ar trebui să contribuie la promovarea unui management corect al riscurilor în cadrul societăților de asigurare și de reasigurare.

1.5. Pentru calcularea parametrilor specifici societății, societățile pot alege o metodă dintr-o serie de metode standardizate prevăzute în anexa XVII din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Modificările aduse metodelor standardizate pentru parametrii specifici societății înseamnă că nu mai

este valabilă aprobarea, în conformitate cu articolul 110 din Directiva Solvabilitate II. Metoda modificată s ar putea califica însă drept model intern parțial, aprobat de autoritățile de supraveghere, astfel cum se prevede la articolele 112, 113 și la articolele 120 - 126 din Directiva Solvabilitate II.

1.6. Presentul ghid prevede specificații suplimentare privind criteriile de calitate a datelor, care ar trebui luate în considerare în timpul procesului de calculare a parametrilor specifici societății și a parametrilor specifici grupului. Articolul 48 alineatul (1) litera (i) din Directiva Solvabilitate II stabilește rolul funcției actuariale și modul în care ar trebui să contribuie la implementarea eficace a sistemului de management al riscului, în special la modelarea riscurilor care stau la baza calculării cerințelor de capital. Rolul funcției actuariale este, prin urmare, foarte important în evaluarea calității datelor utilizate la calcularea parametrilor specifici societății.

1.7. Societățile pot înlocui în modulele de risc de subscriere doar un subset de parametri standard cu parametri specifici. Aceasta înseamnă că unele date de intrare utilizate la calcularea acestor parametri sunt similare (și, în unele cazuri, pot constitui exact aceleași informații) cu datele de intrare utilizate la calcularea rezervelor tehnice. Este de așteptat ca funcția actuarială să contribuie la evaluarea acestor date de intrare în cadrul sistemului de management al riscului.

1.8. Numai procesul de aprobare a parametrilor specifici societății la nivel individual este armonizat prin standarde tehnice de aplicare. Pentru a îmbunătăți convergența utilizării parametrilor specifici grupului de către grupurile din statele membre, ghidul are ca scop armonizarea procesului de aprobare de către autoritățile de supraveghere a parametrilor specifici grupului.

1.9. Recomandările 1 - 9 se aplică la calcularea cerinței de capital de solvabilitate atât pentru societățile individuale, cât și la nivel de grup, conform metodei consolidării contabile sau conform unei combinații de metode cu privire la datele consolidate, calculate în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.10. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.11. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Rolul raționamentului calificat

1.12. În scopul stabilirii parametrilor specifici societății, ar trebui să li se permită societăților să utilizeze ipoteze pe baza raționamentului calificat doar ca o ajustare a datelor existente, și nu ca un substitut pentru datele care lipsesc.

1.13. Societățile ar trebui să utilizeze ipoteze bazate pe raționamentul calificat numai în cazul în care datele rezultate ajustate îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 219 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 într-o mai mare măsură și ar trebui să demonstreze o astfel de conformitate la cererea autorităților de supraveghere.

Recomandarea 2 - Gradul de semnificație

1.14. Societățile ar trebui să se asigure că acele criterii privind calitatea datelor, prevăzute la articolul 219 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, sunt îndeplinite indiferent de gradul de semnificație a segmentului pentru care sunt utilizați parametrii specifici societății.

Recomandarea 3 - Ajustările pentru creșterea nivelului de adecvare a datelor

1.15. Sub rezerva recomandării 1, la stabilirea parametrilor specifici societății, acestea ar trebui să ajusteze datele istorice astfel încât să elimine efectul riscurilor care sunt lipsite de relevanță, cel puțin în următoarele douăsprezece luni.

Recomandarea 4 - Ajustarea datelor istorice pentru eliminarea efectului evenimentelor catastrofice și pentru reflectarea contractelor de reasigurare actuale

1.16. După caz, societățile ar trebui să stabilească politici și proceduri interne:

(a) pentru a identifica pierderile de pe urma evenimentelor catastrofice;

(b) pentru a ajusta datele în conformitate cu punctul B alineatul (2) litera (e) din anexa XVII la Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(c) pentru a ajusta datele în conformitate cu punctul B alineatul (2) litera (d), punctul C alineatul (2) litera (c) și punctul D alineatul (2) litera (f) din anexa XVII la Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.17. Societățile ar trebui să se asigure că modificările reținerilor pentru reasigurarea non proporțională sunt luate în considerare în mod corespunzător, în cazul în care au un impact asupra volatilității riscului de rezerve.

Recomandarea 5 - Calcularea ajustării riscului de prime în funcție de reasigurarea non-proporțională

1.18. Atunci când societățile stabilesc factorul de ajustare pentru efectul de reasigurare non proporțională, astfel cum se prevede la articolul 218 alineatul (1) litera (a) punctul (iii) și alineatul (1) litera (c) punctul (iii) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, acestea ar trebui să se asigure că atât datele brute, cât și datele nete de reasigurarea non proporțională pentru următoarele douăsprezece luni sunt în conformitate cu recomandările 1 - 4.

Recomandarea 6 - Conformitatea continuă

1.19. Societățile ar trebui să și monitorizeze conformitatea cu cerințele privind utilizarea parametrilor specifici societății, ca parte a autoevaluării riscurilor și a solvabilității.

1.20. Ca parte a raportului privind autoevaluarea riscurilor și a solvabilității, societățile ar trebui să informeze autoritățile de supraveghere dacă există modificări semnificative ale informațiilor incluse în cererea de aprobare și ar trebui să ofere detalii relevante cu privire la modificările semnificative.

1.21. În cazul în care utilizarea de date noi produce modificări semnificative ale informațiilor incluse în cererea de aprobare, societățile ar trebui să ofere, la solicitarea autorităților de supraveghere, toate detaliile despre calcularea parametrilor specifici societății, efectuată utilizând noul set de date, și informațiile necesare pentru a confirma caracterul adecvat al calculării.

1.22. În cazul în care societățile realizează că o altă metodă standardizată oferă un rezultat mai precis pentru respectarea cerințelor de calibrare menționate la articolul 101 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II, acestea ar trebui să prezinte o nouă cerere de aprobare a utilizării metodei standardizate alternative.

Recomandarea 7 - Remedierea neconformității

1.23. În caz de neconformitate cu cerințele de utilizare a parametrilor specifici societății, autoritatea de supraveghere ar trebui să decidă dacă societatea poate remedia neconformitatea în termen de trei luni.

1.24. Atunci când adoptă decizia, autoritatea de supraveghere ar trebui să ia în considerare gradul de neconformitate, ariile acoperite de neconformitate, timpul necesar pentru a remedia situația și măsurile pe care societatea intenționează să le adopte pentru a restabili condițiile de utilizare a parametrilor specifici societății.

1.25. În cazul în care neconformitatea nu poate fi remediată în termen de trei luni, autoritatea de supraveghere ar trebui să retragă aprobarea pentru utilizarea parametrilor specifici societății, în conformitate cu [articolul 8 din proiectul standardelor tehnice de aplicare elaborat de EIOPA în ceea ce privește procedura de aprobare de către autoritățile de supraveghere a utilizării parametrilor specifici societății].

1.26. Atunci când aprobarea este retrasă, societățile ar trebui să calculeze cerința de capital de solvabilitate utilizând parametrii standard și să prezinte o nouă cerere în cazul în care intenționează să solicite din nou aprobarea pentru utilizarea parametrilor specifici societății.

Recomandarea 8 - Solicitarea autorității de supraveghere privind utilizarea parametrilor specifici societății

1.27. În cazul în care autoritatea de supraveghere îi solicită societății să utilizeze parametrii specifici societății, în conformitate cu articolul 110 din Directiva Solvabilitate II, aceasta ar trebui să indice societății care dintre parametrii prevăzuți la articolul 218 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 trebuie să fie înlocuiți. După discuțiile purtate cu societatea, autoritatea de supraveghere ar trebui să stabilească un termen rezonabil pentru depunerea cererii.

1.28. După primirea solicitării autorității de supraveghere, societatea ar trebui să analizeze metodele standardizate disponibile.

Recomandarea 9 - Abaterea semnificativă

1.29. Atunci când se analizează dacă există o abatere semnificativă, în conformitate cu articolul 110 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare factorii relevanți, după cum urmează:

- a. concluziile rezultate în urma procesului de supraveghere;
- b. natura, tipul și amploarea abaterii;
- c. probabilitatea și severitatea oricărui impact negativ asupra deținătorilor de polițe și asupra beneficiarilor;
- d. nivelul de sensibilitate a ipotezelor la care se referă abaterea;
- e. durata estimată și volatilitatea abaterii pe durata abaterii.

1.30. Autoritățile de supraveghere ar trebui să efectueze această analiză la nivelul fiecărui segment pentru care este posibilă utilizarea parametrilor specifici societății.

Recomandarea 10 - Cererea de aprobare a utilizării parametrilor specifici grupului

1.31. Cererea de aprobare a utilizării parametrilor specifici grupului ar trebui să includă cel puțin informațiile solicitate la [articolul 1 alineatele (2), (4) și (5) din proiectul standardelor tehnice de aplicare elaborat de EIOPA în ceea ce privește procedura de aprobare de către autoritățile de supraveghere a utilizării parametrilor specifici societății], unde trimerile la "parametrii specifici societății" sunt înțelese ca trimeri la "parametrii specifici grupului".

1.32. La cererea motivată a supraveghetorului coordonator, societatea participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să furnizeze informații suplimentare, în cazul în care acest lucru este necesar pentru evaluarea cererii.

Recomandarea 11 - Domeniul de utilizare a parametrilor specifici grupului în cadrul grupului

1.33. În cazul în care cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup se calculează conform metodei 1 sau conform combinației metodelor 1 și 2, societatea participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să utilizeze parametrii specifici grupului numai pentru datele consolidate calculate în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.34. În cazul în care cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup se calculează conform metodei 2, societatea participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt nu ar trebui să utilizeze parametrii specifici grupului.

1.35. În cazul în care o societate inclusă în calcularea solvabilității la nivel de grup conform metodei 2 utilizează parametrii specifici societății, aceștia ar trebui incluși în calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup numai pentru acele societăți care au primit aprobarea din partea autorităților de supraveghere.

Recomandarea 12 - Cerințele privind calitatea datelor la nivel de grup

1.36. Societatea participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt ar trebui să poată demonstra supraveghetorului coordonator că natura activității grupului și profilul de risc au un grad suficient de similaritate cu cele ale societăților individuale care furnizează datele, pentru asigurarea convergenței între ipotezele statistice care stau la baza datelor utilizate la nivel de entitate și la nivel de grup.

Recomandarea 13 - Consultarea în cadrul colegiului supraveghetorilor

1.37. În cadrul consultării prevăzute la articolul 356 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, supraveghetorul coordonator și celelalte autorități de supraveghere din cadrul colegiului supraveghetorilor ar trebui, printre altele, să analizeze și să discute reprezentativitatea datelor la nivel de grup și relevanța metodei standardizate utilizate.

Recomandarea 14 - Informațiile pentru colegiul supraveghetorilor

1.38. În cazul unei cereri de aprobare a utilizării parametrilor specifici societății depuse de către o societate individuală inclusă în calcularea solvabilității la nivel de grup, autoritatea de supraveghere care primește cererea ar trebui să informeze colegiul supraveghetorilor cu privire la primirea cererii

și la decizia sa. Dacă cererea este respinsă, autoritatea de supraveghere ar trebui să informeze colegiul supraveghetorilor cu privire la principalele motive ale deciziei sale.

1.39. Înainte de a adopta decizia finală privind cererea de utilizare a parametrilor specifici grupului, supraveghetorul coordonator ar trebui să ia în considerare deciziile autorităților de supraveghere cu privire la cererile societăților individuale, incluse în calcularea solvabilității la nivel de grup, privind utilizarea parametrilor specifici societății.

Norme de conformare și de raportare

1.40. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.41. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.42. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.43. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.44. Prezentul ghid face obiectul unei revizui de către EIOPA.

ANEXA Nr. 14
EIOPA_BoS_14/180 RO

Ghid privind utilizarea modelelor interne

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare Regulamentul EIOPA), EIOPA emite ghidul adresat autorităților de supraveghere și societăților de asigurare sau de reasigurare privind utilizarea modelelor interne, în conformitate cu Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II)², în special articolele 112, 113, 115, 116, 120-126 și 231, astfel cum au fost elaborate ulterior de titlul I, capitolul VI și titlul II, capitolul II din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35)³. Prezentul ghid ia, de asemenea, în considerare standardele tehnice de aplicare ale EIOPA privind procesul de aprobare a modelelor interne și procesul de a ajunge la o decizie comună pentru modelele interne de grup⁴.

1.2. Ghidul EIOPA privind utilizarea modelelor interne are scopul de a oferi îndrumări cu privire la ceea ce ar trebui să ia în considerare autoritățile de supraveghere și societățile de asigurare sau de reasigurare pentru a permite autorităților de supraveghere să aprobe și să continue să permită utilizarea unui model intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate și pentru a permite societăților de asigurare și de reasigurare să utilizeze un model intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, în conformitate cu cerințele Directivei Solvabilitate II, astfel cum se specifică ulterior în Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.3. Ghidul urmărește, de asemenea, creșterea convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește evaluarea modelelor interne. În cazul modelelor interne pentru grupuri, ar trebui să existe un nivel adecvat de comunicare între autoritățile de supraveghere din cadrul colegiilor, în special între autoritățile de supraveghere implicate.

1.4. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.5. Toate recomandările se aplică, cu excepția cazului în care este în mod explicit stabilit altfel, în cazul utilizării:

- unui model intern, integral sau parțial, pentru care se solicită o decizie cu privire la utilizarea acestuia sau care este deja utilizat pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate a unei societăți de asigurare sau de reasigurare,
- unui model intern pentru un grup, integral sau parțial, după cum este definit mai jos, pentru care se solicită o decizie cu privire la utilizarea acestuia sau care este deja utilizat pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate.

1.6. Prezentul ghid se aplică de la 1 aprilie 2015.

1.7. Pentru prezentul ghid sunt aplicabile următoarele definiții:

- "Modelul (modele) intern(e) de grup (grupuri)" ar trebui înțeles atât ca un model intern pentru care se solicită a fi utilizat numai la calcularea cerinței de capital de solvabilitate consolidate a grupului (în conformitate cu articolul 230 din Directiva Solvabilitate II), cât și ca un model intern pentru care se solicită a fi utilizat la calcularea cerinței de capital de solvabilitate consolidate a grupului și a cerinței de capital de solvabilitate pentru cel puțin o societate de asigurare afiliată inclusă în sfera de acoperire a acestui model intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate consolidate a grupului (denumit în ghid model intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II).

- Conceptul de "complexitate a prognozei distribuției probabilităților" este determinat, în principal, prin perspectiva a două dimensiuni: gradul de cunoaștere asociată a profilului de risc, după cum este reflectat în setul de evenimente care stau la baza prognozei distribuției probabilităților și capacitatea metodei de calcul alese de a transforma această informație într-o distribuție a valorilor monetare în funcție de modificările intervenite în fondurile proprii de bază. Conceptul de complexitate nu ar trebui redus la granularitatea reprezentării prognozei distribuției probabilităților, întrucât chiar și o prognoză sub forma unei funcții continue ar putea să nu fie complexă.

- "Măsura de risc de referință" ar trebui înțeleasă ca fiind valoarea la risc a fondurilor proprii de bază, cu un nivel de încredere de 99,5% pe o perioadă de un an, astfel cum se prevede la articolul 101 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II.

- "Formulele analitice apropiate" ar trebui înțelese ca fiind formule matematice directe care fac legătura între măsura de risc aleasă de societate și măsura de referință definită mai sus.

- " $t=0$ " ar trebui înțeles ca fiind data la care calcularea cerinței de capital de solvabilitate este efectuată de societate cu propriul model intern.

- " $t=1$ " ar trebui înțeles ca fiind un an după data la care calcularea cerinței de capital de solvabilitate este efectuată de societate cu propriul model intern.

Capitolul 1

Cererea

Recomandarea 1 - Procesul de analizare prealabilă

1.8. Autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare cerința privind procesul de analizare prealabilă, în scopul de a și forma un punct de vedere despre cât de pregătită este o societate de asigurare sau de reasigurare pentru a depune o cerere de utilizare a unui model intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate conform Directivei Solvabilitate II și pentru a îndeplini cerințele privind modelele interne prevăzute în Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea 2 - Informațiile care trebuie prezentate într-o cerere de utilizare a modelelor interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.9. În cazul unei cereri de utilizare a modelului intern de grup, în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, solicitantul trebuie să includă, pentru fiecare societate afiliată care solicită utilizarea modelului intern de grup pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, informațiile prevăzute la articolul 2 din standardul tehnic de aplicare al EIOPA privind procesele de aprobare a modelelor interne, care sunt specifice pentru această societate afiliată, cu excepția cazului în care

aceste informații sunt deja incluse în documentele prezentate de către societatea de asigurare sau de reasigurare participativă.

1.10. Solicitantul ar trebui să explice, de asemenea, pentru fiecare societate afiliată inclusă în cererea de utilizare a modelului intern de grup pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, în ce măsură elaborarea, utilizarea sau validarea componentelor modelului intern de grup, care sunt necesare pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate a societății afiliate, sunt efectuate de o altă societate afiliată în cadrul grupului.

Recomandarea 3 - Solicitarea de informații suplimentare în cazul unei cereri de utilizare a modelelor interne de grup

1.11. În cazul unei cereri de utilizare a modelului intern de grup, solicitarea de informații suplimentare de la o societate afiliată de către autoritățile de supraveghere implicate, astfel cum sunt definite la articolul 343 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 care supraveghează această societate, ar trebui să fie în primul rând adresată supraveghetorului coordonator. Supraveghetorul coordonator ar trebui apoi să transmită cererea societății afiliate sau să pună la dispoziția autorității de supraveghere implicate solicitante informațiile cu documentele relevante, dacă acestea au fost deja furnizate supraveghetorului coordonator.

1.12. În cazul unei cereri de utilizare a modelului intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile de supraveghere interesate, în sensul articolului 347 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ar trebui să poată solicita direct informații suplimentare din partea societății afiliate pe care o supraveghează, în scopul de a evalua conformitatea modelului intern de grup cu cerințele referitoare la modelele interne în ceea ce privește cerința de capital de solvabilitate a acestei societăți afiliate. În acest caz, autoritatea de supraveghere interesată ar trebui să informeze de îndată supraveghetorul coordonator cu privire la o astfel de solicitare de informații.

Recomandarea 4 - Intenția de a extinde sfera de acoperire a cererii de utilizare a modelelor interne de grup

1.13. În cazul unei cereri de utilizare a modelului intern de grup, ca parte a justificării sferei de acoperire a modelului intern descris la articolul 343 alineatul (5) sau la articolul 347 alineatul (6) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, solicitantul ar trebui să descrie în cerere intenția, dacă este cazul, de a extinde sfera de acoperire a modelului intern în viitor, pentru a include, în vederea calculării cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup, alte societăți afiliate din sfera de aplicare a supravegherii la nivel de grup, dar care nu sunt incluse, prin cererea curentă, în sfera de acoperire a modelului intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup.

1.14. În cazul unei cereri de utilizare a modelului intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, ca parte a justificării sferei de acoperire a modelului intern, solicitantul ar trebui să descrie, de asemenea, intenția, dacă este cazul, de a extinde în viitor sfera de acoperire a modelului intern pentru a include calcularea cerinței de capital de solvabilitate a societăților afiliate care nu sunt incluse în sfera de acoperire a cererii curente pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate cu modelul intern de grup.

Recomandarea 5 - Specificațiile tehnice în cazul unei cereri de utilizare a modelelor interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.15. În cazul unei cereri de utilizare a modelului intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, solicitantul ar trebui să menționeze în mod explicit în cerere în ce măsură specificațiile tehnice ale modelului intern de grup pot fi diferite, atunci când modelul intern este utilizat pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup și pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate a societăților afiliate, inclusiv:

(a) tratamentul tranzacțiilor intragrup pentru calcularea atât a cerinței de capital de solvabilitate a societăților afiliate, cât și, după caz, a cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup;

(b) lista parametrilor din modelul intern care pot fi stabiliți în mod diferit pentru diferite calculări efectuate cu modelul intern de grup, în vederea calculării cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup și calculării cerinței individuale de capital de solvabilitate; și

(c) descrierea riscurilor specifice grupului, relevante pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup.

Capitolul 2

Modificările modelului

Recomandarea 6 - Sfera de acoperire a politicii privind modificările modelului

1.16. Societatea de asigurare sau de reasigurare, la stabilirea politicii de modificare a modelului, ar trebui să se asigure că această politică acoperă toate sursele relevante de modificare care ar avea un impact asupra cerinței sale de capital de solvabilitate și cel puțin modificările referitoare la:

- a. sistemul de guvernanță al societății;
- b. nivelul de conformitate a societății cu cerințele privind utilizarea modelului intern;
- c. caracterul adecvat al specificațiilor tehnice ale modelului intern al societății;
- d. profilul de risc al societății.

1.17. Societatea ar trebui să se asigure, de asemenea, că politica de modificare a modelului:

a. specifică situațiile în care o modificare a modelului intern este considerată majoră sau minoră și în care o combinație de modificări minore este considerată o modificare majoră,

b. stabilește cerințele de guvernanță în ceea ce privește modificările aduse modelului intern, inclusiv aprobarea internă, comunicarea internă, documentarea și validarea modificărilor.

1.18. Societatea de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să considere includerea de noi elemente, cum ar fi includerea unor riscuri suplimentare sau unități operaționale, ca fiind modificări aduse modelului intern în conformitate cu politica de modificare a modelului intern. Includerea de noi elemente în modelul intern ar trebui să fie supusă aprobării de către autoritățile de supraveghere, urmând procedura descrisă la articolul 7 din standardul tehnic de aplicare privind procesele de aprobare pentru modelele interne.

1.19. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare actualizarea parametrilor modelului intern ca o potențială sursă de modificări ale modelului intern.

Recomandarea 7 - Definirea unei modificări majore

1.20 În timp ce impactul cantitativ al unei modificări a modelului asupra cerinței de capital de solvabilitate sau asupra componentelor individuale ale cerinței de capital de solvabilitate poate fi unul dintre indicatorii pe care societatea de asigurare sau de reasigurare decide să îl utilizeze pentru a identifica modificările majore, societatea ar trebui să elaboreze și să utilizeze un număr de alți indicatori cheie calitativi și cantitativi pentru a defini o modificare majoră.

Recomandarea 8 - Raportarea modificărilor minore și majore ca o combinație de modificări minore

1.21. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să raporteze modificările minore ale modelului intern către autoritățile de supraveghere trimestrial sau mai frecvent, dacă este cazul. Modificările minore ale modelului intern ar trebui să fie comunicate într-un raport concis, care ar trebui să descrie atât impacturile cantitative, cât și calitative ale modificărilor și efectele cumulative aproximative cantitative și calitative ale modificărilor asupra modelului intern aprobat.

1.22. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să utilizeze cel mai recent model intern aprobat de către autoritățile de supraveghere ca referință pentru a evalua dacă o combinație de modificări minore este considerată ca o modificare majoră, cu excepția cazului în care s-a convenit altfel cu autoritățile de supraveghere.

Recomandarea 9 - Politica de modificare a modelului pentru modelele interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.23. În cazul modelului intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, societatea participativă și societățile afiliate care solicită utilizarea modelului intern de grup pentru a calcula cerința individuală de capital de solvabilitate ar trebui să elaboreze o politică de modificare a modelului.

1.24. Societatea participativă și societățile afiliate, care solicită utilizarea modelului intern de grup pentru a calcula cerința individuală de capital de solvabilitate, ar trebui să se asigure că politica de modificare a modelului include o specificație a modificărilor majore și minore în ceea ce privește grupul, precum și a fiecăreia dintre societățile afiliate incluse în cerere, care solicită să utilizeze modelul intern de grup pentru a calcula cerința individuală de capital de solvabilitate.

1.25. Societatea participativă și societățile afiliate, care solicită utilizarea modelului intern de grup pentru a calcula cerința individuală de capital de solvabilitate, ar trebui să se asigure că o modificare care este majoră pentru o societate afiliată inclusă în cerere este clasificată ca modificare majoră în cadrul politicii.

Recomandarea 10 - Extinderea utilizării și extinderea sferei de acoperire a modelelor interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.26. Următoarele extinderi ale modelului intern de grup ar trebui să fie prezentate de solicitant supraveghetorului coordonator, urmând același proces ca pentru o modificare majoră a modelului intern, în conformitate cu articolul 7 din standardul tehnic de aplicare al EIOPA privind procesele de aprobare a modelului intern:

(a) extinderea pentru a calcula cerința de capital de solvabilitate a unei societăți afiliate incluse în prezent în sfera de acoperire a modelului intern de grup pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup, dar care în prezent nu utilizează modelul intern de grup pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

(b) extinderea pentru a cuprinde noi elemente la nivel de grup; și

(c) extinderea pentru a cuprinde noi elemente la nivelul unei societăți afiliate care utilizează în prezent modelul intern de grup pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, inclusiv extinderea referitoare la elementele deja utilizate la nivel de grup sau la nivelul altor societăți afiliate.

Capitolul 3

Testul de utilizare

Recomandarea 11 - Stimularea îmbunătățirii calității modelului intern

1.27. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că modelul intern este utilizat în procesele sistemului de management al riscului și în procesul decizional într-o manieră care să creeze o motivare pentru îmbunătățirea calității modelului intern.

Recomandarea 12 - Testul de utilizare și modificările modelului intern

1.28. În procesul de îmbunătățire a calității modelului intern, atunci când o modificare majoră este aprobată intern de organul administrativ, de conducere sau de control, societatea de asigurare și de reasigurare ar trebui să poată demonstra conformitatea cu testul de utilizare luând în considerare:

diferitele componente ale testului de utilizare;

diferitele utilizări în sistemul de guvernare.

1.29. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să monitorizeze și să poată demonstra că există un decalaj adecvat de timp între identificarea faptului că este necesară o modificare a modelului intern și efectuarea modificării. În cazul unei cereri privind o modificare majoră în cursul perioadei de aprobare, societatea de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că utilizarea modelului intern în procesul decizional este adecvată.

Recomandarea 13 - Nivelul de înțelegere a modelului intern

1.30. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare abordări diferite pentru a asigura un nivel de înțelegere a modelului intern de către organul administrativ, de conducere sau de control și de către utilizatorii relevanți ai modelului intern, în scopul adoptării deciziilor.

1.31. În scopul evaluării nivelului de înțelegere a modelului intern, autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare organizarea de interviuri cu persoanele din cadrul organului administrativ,

de conducere sau de control și cu persoanele care conduc efectiv societatea de asigurare sau de reasigurare.

1.32. Autoritățile de supraveghere ar trebui, de asemenea, să ia în considerare posibilitatea examinării documentației aferente proceselor verbale ale ședințelor de consiliu sau ale factorilor decizionali corespunzători, pentru a evalua cât de pregătită este societatea de asigurare sau de reasigurare să respecte cerințele privind testul de utilizare.

Recomandarea 14 - Susținerea procesului decizional

1.33. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure și să fie în măsură să demonstreze că modelul intern este utilizat pentru adoptarea deciziilor.

1.34. În special, atunci când se calculează cerința de capital de solvabilitate noțională pentru fondurile dedicate, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să respecte articolul 81 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și să explice modul în care asigură convergența între aceste date de ieșire, în conformitate cu articolul 223 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 15 - Specificitățile testului de utilizare pentru modelele interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.35. Societatea participativă și societățile afiliate, care solicită utilizarea modelului intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, pentru a calcula cerința individuală de capital de solvabilitate, ar trebui să coopereze pentru a se asigura că elaborarea modelului intern este convergentă cu activitatea. Acestea ar trebui să furnizeze dovezi că guvernanta privind modelul intern prevede că:

a) cerința individuală de capital de solvabilitate este calculată cu frecvența prevăzută la articolul 102 din Directiva Solvabilitate II și ori de câte ori este necesar pentru procesul decizional;

b) ele pot propune modificări ale modelului intern de grup, în special pentru componentele care sunt semnificative pentru ele sau ca urmare a unei modificări în profilul de risc și ținând seama de mediul în care societatea își desfășoară activitatea;

c) societățile afiliate dovedesc un nivel adecvat de înțelegere a modelului intern, pentru componentele modelului intern care acoperă riscurile societății respective.

1.36. Societățile de asigurare sau de reasigurare, care solicită utilizarea modelului intern de grup pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, ar trebui să se asigure că elaborarea modelului intern este adecvată pentru activitate și pentru sistemul de management al riscului, inclusiv rezultatele obținute la nivelul grupului și la nivelul societății afiliate, care sunt destul de granulare pentru ca modelul intern de grup să poată avea un rol suficient în procesele decizionale.

Capitolul 4

Stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat

Recomandarea 16 - Gradul de semnificație în stabilirea ipotezelor

1.37 Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să stabilească ipoteze și să aplice raționamentul calificat, în special ținând cont de gradul de semnificație a impactului utilizării de ipoteze cu privire la următoarele recomandări privind stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat.

1.38. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să evalueze gradul de semnificație luând în considerare atât indicatorii cantitativi, cât și calitativi și luând în considerare condițiile de daună maximă. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să evalueze în ansamblu indicatorii luați în considerare.

Recomandarea 17 - Guvernanta stabilirii de ipoteze

1.39. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că toate procesele de stabilire a ipotezelor și, în special, aplicarea raționamentului calificat urmează un proces validat și documentat.

1.40. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele sunt generate și utilizate în mod consecvent de-a lungul timpului și în cadrul societății de asigurare sau de reasigurare și că sunt adecvate pentru utilizarea preconizată.

1.41. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aprobe ipotezele la niveluri ierarhice superioare adecvate, în funcție de gradul de semnificație a acestora, pentru cele mai multe ipoteze semnificative până la și incluzând organul administrativ, de conducere sau de control.

Recomandarea 18 - Comunicarea și incertitudinea în stabilirea ipotezelor

1.42. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că procesele referitoare la ipoteze, în special cele privind aplicarea raționamentului calificat în alegerea acestor ipoteze, au drept scop minimizarea riscului de înțelegere eronată sau de comunicare defectuoasă între diferitele funcții implicate în stabilirea lor.

1.43. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să stabilească un proces de feedback formal și documentat între emitenții și utilizatorii elementelor semnificative ale raționamentului calificat și ai ipotezelor rezultate.

1.44. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să asigure transparența în ceea ce privește incertitudinea ipotezelor și modificările asociate rezultatelor finale.

Recomandarea 19 - Documentarea stabilirii ipotezelor

1.45. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să documenteze procesul de stabilire a ipotezelor și, în special, aplicarea raționamentului calificat, în așa fel încât procesul să fie transparent.

1.46. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să includă în documentație ipotezele rezultate și gradul de semnificație, experții implicați, utilizarea preconizată și perioada de valabilitate.

1.47. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să includă și raționamentul în favoarea opiniei, inclusiv baza de informații utilizată, la nivelul de detaliu necesar pentru a garanta transparența atât a ipotezelor, cât și a procesului și a criteriilor de adoptare a deciziilor, utilizate pentru stabilirea ipotezelor și omiterea altor variante.

1.48. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că utilizatorii ipotezelor semnificative primesc informații scrise clare și complete despre aceste ipoteze.

Recomandarea 20 - Validarea stabilirii ipotezelor

1.49. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că se efectuează validarea procesului de stabilire a ipotezelor și a aplicării raționamentului calificat.

1.50. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că procesele și instrumentele de stabilire a ipotezelor și, în special, aplicarea raționamentului calificat sunt documentate.

1.51. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să urmărească modificările ipotezelor semnificative, ca răspuns la noile informații, să analizeze și să explice aceste modificări, precum și abaterile situațiilor reale de la ipotezele semnificative.

1.52. Societatea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care este fezabil și adecvat, ar trebui să utilizeze alte instrumente de validare, precum testele de stres sau de sensibilitate.

1.53. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să revizuiască ipotezele stabilite, bazându-se pe expertiza independentă internă sau externă.

1.54. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să detecteze apariția unor circumstanțe în care ipotezele ar putea fi considerate false.

Capitolul 5

Convergența metodologică

Recomandarea 21 - Punctele de verificare a convergenței

1.55. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să asigure convergența între metodele utilizate pentru calcularea prognozei distribuției probabilităților și metodele utilizate pentru evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate.

1.56. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să verifice convergența în următoarele etape de calculare a prognozei distribuției probabilităților, în cazul în care acestea sunt relevante pentru componenta modelului avută în vedere:

(a) convergența trecerii de la evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate la modelul intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

(b) convergența evaluării activelor și obligațiilor din modelul intern, la data evaluării, cu evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate;

(c) convergența proiecției factorilor de risc și a impactului lor asupra valorilor monetare prognozate cu ipotezele privitoare la acești factori de risc, utilizate pentru evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate;

(d) convergența reevaluării activelor și obligațiilor de la sfârșitul perioadei cu evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate;

Recomandarea 22 - Aspecte legate de convergență

1.57. Societatea de asigurare sau de reasigurare, atunci când evaluează convergența, ar trebui să ia în considerare cel puțin următoarele aspecte:

a. convergența tehnicilor actuariale și statistice aplicate la evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate și la calcularea prognozei distribuției probabilităților;

b. convergența datelor și a parametrilor utilizați ca date de intrare pentru calculările respective;

c. convergența ipotezelor care stau la baza calculărilor respective, în special a ipotezelor privind opțiunile contractuale și garanțiile financiare, acțiunile de management viitoare și beneficiile discreționare viitoare estimate.

Recomandarea 23 - Evaluarea convergenței

1.58. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să realizeze evaluări periodice ale convergenței pe bază cantitativă, ori de câte ori este posibil și proporțional.

1.59. Societatea de asigurare sau de reasigurare, pentru evaluarea convergenței, ar trebui:

a) să identifice și să documenteze abaterile între calcularea prognozei distribuției probabilității și evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate;

b) să evalueze impactul abaterilor, atât în izolare, cât și în combinație;

c) să justifice faptul că abaterile nu au drept rezultat o contradicție între calcularea prognozei distribuției probabilității și evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul pentru solvabilitate.

Capitolul 6

Prognoza distribuției probabilităților

Orientarea 24 - Nivelul de cunoaștere a profilului de risc

1.60. Pentru a se asigura că setul de evenimente ale prognozei distribuției probabilităților care stă la baza modelului intern este exhaustiv, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să instituie procese care să îi permită să mențină cunoștințe suficiente și actualizate asupra profilului de risc.

1.61. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui, în mod special, să urmărească să cunoască permanent factorii de risc și alți factori care explică evoluția variabilelor care stau la baza prognozei distribuției probabilităților, astfel încât prognoza distribuției probabilităților să poată reflecta toate caracteristicile relevante ale profilului de risc.

Recomandarea 25 - Complexitatea prognozei distribuției probabilităților

1.62. În evaluarea gradului de adecvare a tehnicilor actuariale și statistice utilizate pentru calcularea prognozei distribuției probabilităților (articolul 229 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35), societatea de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare capacitatea tehnicilor de a procesa cunoștințele privind profilul de risc ca un criteriu important.

1.63. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aleagă tehnici care generează o prognoză a distribuției probabilității care este suficient de complexă pentru a capta toate caracteristicile relevante ale profilului de risc (articolul 229 litera (e) din Regulamentul delegat al

Comisiei 2015/35) și pentru a sprijini procesul decizional (articolul 226 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.64. Societatea de asigurare sau de reasigurare, în conformitate cu articolul 229 litera (g) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și ca parte a acestei evaluări metodologice, ar trebui să ia în considerare fiabilitatea cuantilelor extreme care rezultă din prognoza distribuției probabilităților.

Recomandarea 26 - Evaluarea complexității prognozei distribuției probabilităților

1.65. Pentru a și forma un punct de vedere în conformitate cu recomandarea 25, autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare cel puțin:

a) profilul de risc al societății și în ce măsură acesta este reflectat de către prognoza distribuției probabilității;

b) progresele actuale în domeniul științei actuariale și practicile din piață general acceptate (articolul 229 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35);

c) în ceea ce privește nivelul de complexitate al prognozei distribuției probabilităților, măsurile pe care societatea de asigurare sau de reasigurare le adoptă pentru asigurarea conformității cu cerințele privind fiecare dintre testele de utilizare a modelului intern și cu standardele menționate la articolele 120-126 din Directiva Solvabilitate II;

d) pentru un anumit risc avut în vedere, modul în care tehnicile alese și prognoza distribuției probabilităților obținută de societatea de asigurare sau de reasigurare, interacționează cu alte riscuri incluse în sfera de acoperire a modelului intern în ceea ce privește complexitatea prognozei distribuției probabilităților (articolul 232 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35);

e) natura, amploarea și complexitatea riscurilor avute în vedere, în conformitate cu articolul 29 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea 27 - Gradul de complexitate a prognozei distribuției probabilităților

1.66. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că efortul de a genera o prognoză a distribuției probabilității complexă nu afectează fiabilitatea estimării cuantilelor extreme care rezultă din prognoza distribuției probabilităților.

1.67. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să nu introducă neîntemeiat în prognoza distribuției probabilității o complexitate care nu reflectă ceea ce se cunoaște inițial despre profilul de risc (vezi, de asemenea, recomandarea 24).

1.68. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că metodologia aplicată pentru creșterea gradului de complexitate a prognozei distribuției probabilităților respectă standardele de calitate statistice privind metodele, ipotezele și datele (articolele 229, 230 și 231 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35). Atunci când aceste tehnici implică aplicarea raționamentului calificat, societatea ar trebui să ia în considerare recomandările relevante privind stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat.

Capitolul 7

Calibrare - aproximări

Recomandarea 28 - Cunoașterea aproximărilor în condiții de daună majoră

1.69. Atunci când o societate utilizează aproximări în loc de a utiliza direct măsura de risc de referință, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să testeze și să documenteze fiabilitatea rezultatelor acestor aproximări de a lungul timpului și în condiții de daună maximă, în funcție de profilul său de risc.

1.70. În special, în cazul în care societatea de asigurare sau de reasigurare utilizează formule analitice apropiate pentru a recalibra cerința de capital de la măsura de risc internă la cea de referință, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să demonstreze că ipotezele care stau la baza formulelor sunt realiste și sunt valabile în condiții de daună maximă.

Recomandarea 29 - Utilizarea altei variabile suport

1.71. Societatea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care utilizează variația unei variabile suport diferite de fondurile proprii de bază pentru a obține valoarea fondurilor proprii de bază pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, ar trebui să demonstreze că:

- a) poate reconcilia diferența dintre fondurile proprii de bază și variabila suport utilizată la $t=0$;
- b) înțelege diferența dintre fondurile proprii de bază și variabila suport utilizată în toate situațiile până la și inclusiv $t=1$, în special în condiții de daună maximă, în funcție de profilul de risc al societății.

Recomandarea 30 - Acțiunile de management în cazul în care se utilizează o perioadă de timp mai lungă de un an

1.72. În cazul în care societatea de asigurare sau de reasigurare alege în modelul său intern o perioadă de timp mai lungă de un an, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare acțiunile de management în contextul calculării cerinței de capital de solvabilitate și ar trebui să se asigure că astfel de acțiuni de management au efecte asupra bilanțului pentru solvabilitate între $t=0$ și $t=1$.

Capitolul 8

Atribuirea profiturilor și a pierderilor

Recomandarea 31 - Definierea profiturilor și a pierderilor

1.73. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare profiturile și pierderile ca modificări pe parcursul perioadei relevante ale:

- a) fondurilor proprii de bază; sau
- b) altor valori monetare utilizate în modelul intern pentru a determina modificările fondurilor proprii de bază, precum modificarea reală a resurselor de capital economic.

Atribuirea profiturilor și a pierderilor ar trebui în acest scop să excludă modificările care pot fi atribuite atragerii de fonduri proprii suplimentare, rambursării sau răscumpărării acestor fonduri și distribuiri fondurilor proprii.

1.74. Atunci când utilizează o altă variabilă decât fondurile proprii de bază în modelul său intern, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să utilizeze această variabilă în scopul atribuirii profiturilor și pierderilor.

1.75. Societatea ar trebui să identifice prin atribuirea profiturilor și a pierderilor modul în care modificările factorilor generatori au legătură cu evoluția variabilei care stă la baza prognozei distribuției probabilităților.

Capitolul 9

Validarea

Recomandarea 32 - Politica de validare și raportul de validare

1.76. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să stabilească, să implementeze și să mențină o politică scrisă de validare, care precizează cel puțin:

- a) procesele, metodele și instrumentele utilizate pentru validarea modelului intern și utilizările acestora;
- b) frecvența validării periodice pentru fiecare componentă a modelului intern și situațiile care determină validarea suplimentară;
- c) persoanele responsabile pentru fiecare sarcină de validare; și
- d) procedura care trebuie urmată în cazul în care procesul de validare a modelului identifică probleme privind fiabilitatea modelului intern și procesul decizional de soluționare a acestor probleme.

1.77. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să documenteze, într-un raport de validare, rezultatele validării, precum și concluziile și consecințele care decurg din analiza validării.

1.78. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să includă în această validare referințe privitoare la seturile de date de validare menționate în recomandarea 42, precum și aprobarea principalilor participanți la procesul de validare.

Recomandarea 33 - Sfera de acoperire și scopul procesului de validare

1.79. Societatea de asigurare sau de reasigurare, atunci când specifică scopul validării, ar trebui să stabilească în mod clar scopul specific de validare pentru fiecare componentă a modelului intern.

1.80. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să acopere atât aspectele calitative, cât și pe cele cantitative ale modelului intern în sfera de acoperire a validării.

1.81. Societatea de asigurare sau de reasigurare, atunci când determină sfera de acoperire a validării, pe lângă luarea în considerare a validării diferitelor componente ale modelului intern, ar trebui să aibă în vedere și validarea acestuia în ansamblul său, în special în ceea ce privește caracterul adecvat al prognozei distribuției probabilităților, pentru a se asigura că nivelul capitalului de reglementare nu este semnificativ eronat.

Recomandarea 34 - Gradul de semnificație în validare

1.82. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare gradul de semnificație a componentei modelului intern care este în curs de validare, atunci când utilizează semnificația pentru a decide cu privire la intensitatea activităților de validare.

1.83. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare gradul de semnificație a componentelor modelului intern nu doar în mod izolat, ci, de asemenea, în combinație atunci când decide modul în care acestea ar trebui să fie validate în mod corespunzător.

1.84. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare testarea sensibilității atunci când determină gradul de semnificație în contextul validării.

Recomandarea 35 - Calitatea procesului de validare

1.85. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să stabilească toate limitările cunoscute ale procesului de validare actual.

1.86. În cazul în care există limitări pentru validarea unor componente care sunt incluse în procesul de validare, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să cunoască acest lucru și să documenteze aceste limitări.

1.87. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că evaluarea calității procesului de validare menționează explicit situațiile în care validarea este inefficientă.

Recomandarea 36 - Guvernanța procesului de validare

1.88. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să dispună de o guvernanță adecvată pentru comunicarea și raportarea internă a rezultatelor validării pe care o desfășoară.

1.89. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să își formeze și să comunice, la nivel intern, o opinie generală pe baza constatărilor procesului de validare.

1.90. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să definească în prealabil criteriile pentru a stabili dacă rezultatele sau o parte a rezultatelor validării este necesar să fie comunicate nivelurilor ierarhice superioare în cadrul acestei societăți.

1.91. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să definească în mod clar comunicarea către nivelurile ierarhice superioare, în așa fel încât procesul de validare să rămână independent de dezvoltarea și funcționarea modelului intern.

Recomandarea 37 - Funcțiile din cadrul procesului de validare

1.92. Dacă alte părți în afara funcției de managementul riscului contribuie la sarcini specifice în cadrul procesului de validare, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția de managementul riscului își îndeplinește responsabilitatea generală, în conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II și articolul 269 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, inclusiv responsabilitatea de a asigura îndeplinirea diverselor sarcini din cadrul procesului de validare.

1.93. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să explice în mod oficial atribuțiile fiecărei părți în procesul de validare definit.

Recomandarea 38 - Independența procesului de validare

1.94. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să demonstreze că funcția de managementul riscului în scopul de a testa obiectiv modelul intern, asigură un proces de validare independent de dezvoltare și funcționare a modelului. Funcția de managementul riscului din cadrul societății ar trebui să se asigure că sarcinile de validare sunt stabilite și îndeplinite într-un mod care creează și menține independența procesului de validare, în conformitate cu articolul 241 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.95. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să decidă cu privire la părțile care au atribuții în procesul de validare, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea riscurilor cu care societatea se confruntă, funcțiile și abilitățile persoanelor implicate și la modul în care se asigură independența procesului de validare.

Recomandarea 39 - Validarea aspectelor specifice ale modelelor interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.96. Societatea participativă și societățile afiliate incluse în cererea privind utilizarea modelului intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate, ar trebui să stabilească o politică unică de validare pentru a acoperi procesul de validare, atât la nivel de grup, cât și la nivel individual.

1.97. Societatea participativă și societățile afiliate ar trebui să elaboreze procesul de validare a modelului intern atât pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup, cât și a cerinței de capital de solvabilitate a societăților afiliate incluse în cererea pentru utilizarea modelului intern de grup. Societatea participativă și societățile afiliate ar trebui să stabilească în mod explicit această considerație în politica de validare stabilită pentru modelul intern de grup.

Recomandarea 40 - Aplicarea instrumentelor de validare

1.98. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare utilizarea instrumentelor cantitative sau calitative de validare, în afara celor menționate la articolul 242 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.99. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să înțeleagă instrumentele de validare pe care le utilizează și să aleagă setul adecvat de instrumente de validare pentru a asigura un proces eficient de validare. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare cel puțin următoarele caracteristici, atunci când selectează instrumentele de validare:

- a) caracteristicile și limitările instrumentelor de validare;
- b) natura: instrumente de validare calitative, cantitative sau o combinație a ambelor caracteristici;
- c) cunoașterea necesară: nivelul necesar de cunoștințe deținute de persoanele care realizează validarea;
- d) informațiile necesare: eventualele restricții în ceea ce privește cantitatea sau tipul de informații disponibile pentru validarea externă comparativ cu validarea internă;
- e) ciclul validării: instrumentele de validare relevante pentru fiecare ipoteză cheie, utilizate în diferite stadii ale modelului intern, de la elaborare până la utilizare și funcționare.

1.100. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să documenteze în raportul de validare componentele modelului intern care sunt validate prin fiecare dintre instrumentele de validare utilizate și modul în care aceste instrumente de validare sunt adecvate pentru scopul respectiv, prin descrierea cel puțin a:

- a) gradului de semnificație a componentei modelului supuse validării;
- b) nivelului la care instrumentul este utilizat, de la riscuri individuale, blocuri de modelare, portofoliu, unitate operațională până la rezultatele agregate;
- c) scopului sarcinii de validare;
- d) rezultatelor așteptate ale validării.

Recomandarea 41 - Testele de stres și analiza pe bază de scenarii

1.101. Societățile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să utilizeze teste de stres și analizări pe bază de scenarii, ca parte a validării modelului intern.

1.102. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că testele de stres și analiza pe bază de scenarii pe care le utilizează acoperă riscurile relevante și sunt monitorizate în timp.

Recomandarea 42 - Seturile de date privind validarea

1.103. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că datele selectate și raționamentul calificat utilizat în procesul de validare îi permit efectiv să valideze modelul intern într-o mare varietate de situații trecute sau potențiale.

Capitolul 10 Documentarea

Recomandarea 43 - Proceduri de control al documentării

1.104. Pentru a asigura calitatea continuă a documentării în conformitate cu articolul 243 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să dispună cel puțin de:

- a) o procedură de control eficientă pentru documentarea modelului intern;
- b) o procedură de control al versiunilor pentru documentarea modelului intern;
- c) un sistem clar de referință pentru documentarea modelului intern, care ar trebui să fie prevăzut într-o listă a documentației, după cum este solicitat de articolul 244 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 44 - Documentarea metodologiilor

1.105. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să elaboreze o documentație suficient de detaliată pentru a demonstra înțelegerea în profunzime a metodologiilor și tehnicilor utilizate în modelul intern, care să includă cel puțin următoarele:

- a) ipotezele utilizate;
- b) aplicabilitatea acestor ipoteze, dat fiind profilul de risc al societății;
- c) deficiențele metodologiei sau ale tehnicilor.

1.106. Societatea de asigurare sau de reasigurare, atunci când documentează teoriile, ipotezele și bazele matematice și empirice care fundamentează metodologiile utilizate în modelul intern, în conformitate cu articolul 125 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II, ar trebui să includă, dacă sunt disponibile, etapele semnificative ale evoluției metodologiei, precum și alte metodologii care au fost luate în considerare dar care nu au fost ulterior utilizate de societatea de asigurare sau de reasigurare.

Recomandarea 45 - Situațiile în care modelul intern nu funcționează eficient

1.107. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să includă în documentația sa un rezumat general al deficiențelor semnificative ale modelului intern, consolidate într-un singur document, care să conțină cel puțin aspectele menționate la articolul 245 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 46 - Caracterul adecvat al documentației către destinatari

1.108. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aibă în vedere documentarea modelului intern care constă în mai multe niveluri de documentare pentru modelul intern, în funcție de diferitele utilizări și de destinatarii avuți în vedere.

Recomandarea 47 - Manualele de utilizare sau descrierile proceselor

1.109. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aibă elaborate, ca parte a documentației modelului intern, manuale de utilizare sau descrieri ale proceselor pentru funcționarea modelului intern, care ar trebui să fie suficient de detaliate pentru a permite unei terțe părți independente calificate să opereze și să ruleze modelul intern.

Recomandarea 48 - Documentarea rezultatelor modelului

1.110. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să păstreze, ca parte a documentației modelului intern, rezultatele modelului care sunt relevante pentru a satisface cerințele prevăzute la articolul 120 din Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea 49 - Documentarea programului software și a platformelor de modelare

1.111. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui, în documentația sa, să furnizeze informații despre programul software, platformele de modelare și sistemele hardware utilizate în modelul intern.

1.112. Atunci când utilizează programele software, platformele de modelare și sistemele hardware, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ofere în documentație informații suficiente pentru a fi în măsură să evalueze și să justifice utilizarea lor, precum și să permită autorităților de supraveghere să evalueze caracterul lor adecvat.

Capitolul 11

Modelele și datele externe

Recomandarea 50 - Datele externe

1.113. Societatea de asigurare sau de reasigurare, dată fiind natura datelor externe, ar trebui să demonstreze un nivel adecvat de înțelegere a caracterului specific al datelor externe utilizate în modelul intern, inclusiv transformările semnificative, redimensionarea, caracterul temporar și alte tratamente aplicate datelor externe.

1.114. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui în special, cel puțin:

- a)** să înțeleagă caracteristicile și limitările sau alte particularități speciale ale datelor externe;
- b)** să elaboreze procese pentru identificarea datelor externe care lipsesc, precum și a altor limitări;
- c)** să înțeleagă aproximările și procesările efectuate pentru datele care lipsesc sau datele externe care nu sunt fiabile;
- d)** să elaboreze procese pentru a rula controale privind convergența în timp util, inclusiv comparații cu alte surse relevante, în măsura în care datele sunt disponibile în mod rezonabil.

Recomandarea 51 - Înțelegerea modelului extern

1.115. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să demonstreze că toate părțile implicate în utilizarea modelului extern posedă o înțelegere suficient de profundă a componentelor relevante ale modelului extern, inclusiv a ipotezelor, aspectelor tehnice și operaționale.

1.116. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să acorde deosebită atenție aspectelor modelului extern care sunt mai relevante pentru profilul său de risc.

Recomandarea 52 - Revizuirea alegerii modelului extern și a datelor externe

1.117. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să revizuiască periodic justificarea sa pentru selectarea unui anumit model extern sau a unui set de date externe.

1.118. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că nu este prea dependentă de un singur furnizor și ar trebui să dispună de planuri pentru a minimiza impactul deficiențelor din activitatea furnizorului.

1.119. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să acorde atenție modului de actualizare a modelului extern sau a datelor, care îi permite să evalueze mai bine riscurile la care este expusă.

Recomandarea 53 - Integrarea modelelor externe în cadrul modelului intern

1.120. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze că abordarea pentru integrarea modelului extern în cadrul modelului intern este adecvată; inclusiv în ceea ce privește tehnicile, datele, parametrii, ipotezele selectate de societate și rezultatele modelului extern.

Recomandarea 54 - Validarea în contextul modelelor și datelor externe

1.121. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să realizeze propria validare a aspectelor modelului extern care sunt relevante pentru profilul său de risc și a procesului de integrare a modelului extern și a datelor externe în cadrul proceselor sale proprii și al modelului intern.

1.122. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să evalueze caracterul adecvat al selectării sau neselectării caracteristicilor sau opțiunilor disponibile pentru modelul extern.

1.123. Ca parte a propriei validări, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să ia în considerare informațiile adecvate, în special analiza efectuată de furnizor sau de alți terți și atunci când face acest lucru, societatea de asigurare sau de reasigurare să se asigure cel puțin că:

- a) independența validării nu este compromisă;
- b) respectă procesul de validare stabilit și prevăzut în mod clar în politica sa de validare;
- c) sunt luate în considerare tendințele subiective, implicite sau explicite, din analiza efectuată de furnizor sau de alți terți.

Recomandarea 55 - Documentarea în cazul modelelor și datelor externe

1.124. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că documentarea modelelor și datelor externe respectă standardele de documentare.

1.125. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să documenteze cel puțin următoarele:

- a) aspectele modelului extern și ale datelor externe, care sunt relevante pentru profilul său de risc;
- b) integrarea modelului extern sau a datelor externe în procesele sale și în modelul intern propriu;
- c) integrarea datelor, în special a datelor de intrare, în cazul modelului extern, sau a rezultatelor modelului extern în procesele sale și în modelul intern propriu;
- d) datele externe utilizate în modelul intern, în ceea ce privește sursa și utilizarea lor.

1.126. În cazul în care, ca parte a documentării proprii, societatea de asigurare sau de reasigurare se bazează pe documentația elaborată de furnizorii și prestatorii de servicii, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se asigure că nu îi este compromisă capacitatea de a respecta standardele de documentare.

Recomandarea 56 - Răspunderea societății în contextul modelelor și datelor externe

1.127. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să își mențină responsabilitatea pentru respectarea obligațiilor sale legate de modelul intern propriu și pentru rolul modelului extern sau al datelor externe în modelul intern, precum și pentru celelalte cerințe.

Recomandarea 57 - Rolul furnizorilor de servicii atunci când societatea utilizează modele și date externe

1.128. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să pună în aplicare un acord de externalizare atunci când alege să nu opereze direct modelul extern.

1.129. În mod similar, societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să pună în aplicare un acord de externalizare atunci când alege să mandateze un furnizor de servicii să îndeplinească unele sarcini legate de datele externe.

1.130. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui, atunci când încheie un acord de externalizare, să se conformeze cu cerințele de la articolul 49 din Directiva Solvabilitate II și articolul 274 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Capitolul 12

Modelele interne de grup - funcționarea colegiilor

Recomandarea 58 - Evaluarea sferei de acoperire a modelului intern

1.131. La evaluarea gradului de adecvare a sferei de acoperire a modelului intern, supraveghetorul coordonator, celelalte autorități de supraveghere implicate astfel cum sunt definite la articolul 343 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și alte autorități de supraveghere identificate de colegiu, în conformitate cu articolul 344 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 ar trebui să ia în considerare cel puțin:

- a) importanța societăților afiliate din cadrul grupului, în ceea ce privește profilul de risc al grupului;
- b) profilul de risc al societăților afiliate din cadrul grupului, comparativ cu profilul de risc al grupului în ansamblul său;
- c) dacă este cazul, un plan de tranziție al grupului pentru extinderea sferei de acoperire a modelului într-o etapă ulterioară și termenul prevăzut pentru realizarea acestei extinderi;

d) caracterul adecvat al formulei standard sau a unui alt model intern aprobat sau în curs de aprobare pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate a societăților de asigurare sau de reasigurare afiliate, incluse în sfera de acoperire a modelului intern;

e) caracterul adecvat al formulei standard sau al unui alt model intern aprobat sau în curs de aprobare pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate a societăților de asigurare sau de reasigurare afiliate din cadrul grupului, dar neincluse în sfera de acoperire a modelului intern de grup.

1.132. La evaluarea gradului de adecvare a excluderii societăților afiliate în cadrul grupului din domeniul de acoperire a modelului intern, autoritățile de supraveghere menționate la punctul anterior ar trebui să evalueze dacă excluderea societăților ar putea conduce la:

a) alocarea neadecvată a fondurilor proprii, pe baza cerinței de capital de solvabilitate a societății individuale, mai degrabă decât pe contribuția la profilul de risc al grupului;

b) inconsecvențe care decurg din utilizarea modelului intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup și utilizarea de către societățile afiliate din cadrul grupului a formulei standard sau a unui model intern diferit, aprobat sau care face obiectul procesului de aprobare, pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

c) puncte slabe ale sistemului de management al riscului la nivel de grup și la nivelul societăților afiliate, care decurg din sfera de acoperire limitată a modelului intern; sau

d) o cerință inadecvată de capital de solvabilitate la nivel de grup comparativ cu profilul de risc al grupului.

Recomandarea 59 - Planul de lucru pentru modelul intern în procesul de evaluare și de aprobare a modelelor interne de grup

1.133. Supraveghetorul coordonator, în consultare cu celelalte autorități de supraveghere implicate, ar trebui să elaboreze un plan de lucru pentru modelul intern, precum și regulile de comunicare urmate de aceste autorități în timpul procesului de evaluare și aprobare a modelelor interne de grup.

1.134. Dacă este cazul, supraveghetorul coordonator, consultându-se cu celelalte autorități de supraveghere implicate, ar trebui să actualizeze planul de lucru.

1.135. În ceea ce privește evaluarea modelului intern, supraveghetorul coordonator ar trebui să se asigure că planul de lucru pentru modelul intern include calendarul de lucru, etapele principale și rezultatele pentru această evaluare. În cazul modelului intern de grup în conformitate cu articolul 231 din Directiva Solvabilitate II, supraveghetorul coordonator și celelalte autorități de supraveghere interesate ar trebui să ia în considerare includerea unor reguli specifice pentru ele în planul de lucru pentru modelul intern. Supraveghetorul coordonator ar trebui să se asigure cel puțin că planul de lucru:

a) stabilește când și cum să consulte și să implice în evaluare celelalte autorități de supraveghere implicate menționate la articolul 343 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

b) stabilește când și cum să permită celorlalte autorități de supraveghere din cadrul colegiului supraveghetorilor, prevăzute la articolul 344 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, să participe la evaluare;

c) identifică prioritățile evaluării, ținând seama de sfera de acoperire a modelului intern, de caracterul specific al societăților afiliate din cadrul grupului, de profilul de risc al grupului și al societăților afiliate din cadrul grupului și de informațiile disponibile și relevante referitoare la modelul intern;

d) stabilește când și cum să raporteze rezultatele evaluării efectuate de autoritățile de supraveghere implicate către celelalte autorități de supraveghere implicate.

1.136. În ceea ce privește decizia privind cererea de a utiliza un model intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, supraveghetorul coordonator în consultare cu celelalte autorități de supraveghere interesate, ar trebui să se asigure că planul de lucru al modelului intern acoperă calendarul de lucru pentru toate etapele și rezultatele preconizate pentru a ajunge la o

decizie comună, în conformitate cu standardul tehnic de aplicare EIOPA privind procesul de a ajunge la o decizie comună pentru modelele interne de grup.

Recomandarea 60 - Preocupări referitoare la proces

1.137. Ori de câte ori o autoritate de supraveghere implicată identifică un motiv serios de preocupare în legătură cu procesul de aprobare, aceasta ar trebui să informeze supraveghetorul coordonator și celelalte autorități implicate asupra preocupării, de îndată ce este posibil acest lucru.

Recomandarea 61 - Controale la sediu efectuate în comun în timpul evaluării modelelor interne de grup

1.138. Supraveghetorul coordonator și celelalte autorități de supraveghere implicate ar trebui să poată solicita și să discute când și cum să organizeze controale la sediu în comun pentru a verifica informațiile privind evaluarea modelului intern de grup, cu scopul de a asigura eficiența procesului.

1.139. Autoritățile de supraveghere care solicită un control la sediu în comun ar trebui să îl informeze pe supraveghetorul coordonator, indicând sfera de acoperire și scopul controlului, ținând seama de obiectivele controlului în raport cu evaluarea, astfel după cum este definit de către autoritățile de supraveghere implicate.

1.140. Supraveghetorul coordonator ar trebui apoi să notifice celelalte autorități de supraveghere implicate, EIOPA și, dacă este cazul, alți membri și participanți ai colegiului care pot fi afectați sau interesați de participare sau de rezultatul controlului la sediu în comun.

1.141. Odată identificate autoritățile de supraveghere competente care participă la controlul la sediu în comun, acestea ar trebui să discute și să ajungă la un acord cu privire la sfera de acoperire finală, scopul, structura și alocarea atribuțiilor pentru controlul la sediu în comun, precum și cu privire la cine conduce controlul.

1.142. Supraveghetorul coordonator ar trebui să fie informat cu privire la progresele și rezultatele controlului la sediu în comun.

1.143. Autoritatea de supraveghere care conduce controlul la sediu în comun, dacă este alta decât supraveghetorul coordonator, ar trebui să furnizeze documentația relevantă supraveghetorului coordonator. Supraveghetorul coordonator ar trebui să pună documentația relevantă la dispoziția celorlalte autorități de supraveghere implicate, celorlalte autorități de supraveghere care participă la controlul la sediu în comun și la dispoziția EIOPA. Supraveghetorul coordonator ar trebui să le comunice celorlalți membri ai colegiului și celorlalți participanți lista cu documentele relevante permise și să le pună la dispoziție documentele, la cererea lor expresă.

1.144. Pe baza unui raport în care se menționează principalele constatări ale controlului la sediu în comun, autoritatea de supraveghere care conduce controlul la sediu în comun ar trebui să discute cu autoritățile de supraveghere implicate rezultatele controlului la sediu în comun și acțiunile care se impun a fi efectuate.

1.145 Supraveghetorul coordonator ar trebui să îi informeze pe ceilalți membri ai colegiului asupra rezultatelor și măsurilor respective, ca parte a comunicării agreeate în cadrul colegiului

Recomandarea 62 - Comunicarea evaluărilor modelelor interne de grup

1.146. Autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să pună la dispoziția supraveghetorului coordonator și să dezbată cu acesta și cu celelalte autorități de supraveghere implicate principalele concluzii ale activității legate de controlul la sediu și de raportările periodice în ceea ce privește modelul intern.

1.147. Autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să informeze supraveghetorul coordonator și celelalte autorități de supraveghere implicate asupra abordării adoptate în evaluarea elementelor modelului intern.

1.148. În cazul în care, ca rezultat al acestui schimb de informații, autoritățile de supraveghere implicate identifică diferențe substanțiale între abordările urmate, acestea ar trebui să discute și să ajungă la un acord asupra unui proces de elaborare a unor abordări convergente, în cazul în care consideră că această convergență este necesară.

1.149. Atunci când consideră necesar, autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să ia în calcul punerea la dispoziția celorlalte autorități de supraveghere implicate a instrumentelor și tehnicilor pe care le utilizează pentru evaluarea elementelor modelului intern.

Recomandarea 63 - Implicarea autorităților de supraveghere din statele terțe în evaluarea modelelor interne de grup

1.150. Supraveghetorul coordonator și celelalte autorități de supraveghere implicate ar trebui să decidă dacă și care autorități de supraveghere din statele terțe ar trebui să fie consultate.

1.151. Înainte de consultarea autorității de supraveghere din statul terț, supraveghetorul coordonator, cu sprijinul celorlalte autorități de supraveghere implicate, ar trebui să ia măsurile necesare pentru a se asigura că dispozițiile legale privind confidențialitatea informațiilor pentru jurisdicția în care se află sediul autorității de supraveghere din statul terț sunt echivalente cu cerințele privind secretul profesional care rezultă din Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea 64 - Evaluarea modificărilor majore în modelele interne de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II

1.152. În ceea ce privește evaluarea cererii de aprobare a unei modificări majore la un model intern de grup în temeiul articolului 231 din Directiva Solvabilitate II, supraveghetorul coordonator și celelalte autorități de supraveghere interesate ar trebui să decidă dacă să delege evaluarea modificărilor la nivelul unei societăți afiliate către autoritatea de supraveghere relevantă în cauză.

Norme de conformare și de raportare

1.153. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.154. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.155. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.156. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.157. Prezentul ghid face obiectul unei revizuri de către EIOPA.

ANEXA Nr. 15

EIOPA_BoS_14/181 RO

Ghid privind solvabilitatea la nivel de grup

Introducere

1.1. Prezentul ghid este redactat în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit, în continuare, "Regulamentul EIOPA").

1.2. Ghidul se referă la articolele 212-235 și articolele 261-263 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită, în continuare, "Directiva Solvabilitate II"), precum și la articolele 328-342 din Regulamentul delegat al Comisiei (UE) 2015/35 din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138 (denumit în continuare Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35).

1.3. Ghidul se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Ghidul privind calculul solvabilității la nivel de grup are ca scop specificarea și armonizarea cerințelor privind calcularea solvabilității la nivel de grup.

1.5. Ghidul se aplică tuturor metodelor de calculare a solvabilității la nivel de grup, dacă nu se specifică altfel. Formula standard sau modelul intern vor fi specificate, dacă este cazul, în cadrul ghidului.

1.6. Ghidul oferă îndrumări privind tratamentul grupurilor din SEE în contextul articolelor 215-217 din Directiva Solvabilitate II.

1.7. Atunci când grupului îi este permis să utilizeze metoda 2 în scopul calculării solvabilității la nivel de grup și cu condiția ca statul membru să aplice opțiunea prevăzută la alineatul 1 al articolului 227 din Directiva Solvabilitate II, pot fi utilizate cerințele de capital de solvabilitate locale și fondurile proprii eligibile, astfel cum sunt prevăzute de către statul terț echivalent.

1.8. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.9. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Sfera de activitate a grupului pentru calcularea solvabilității la nivel de grup

1.10. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt responsabile pentru calcularea solvabilității la nivel de grup ar trebui să se asigure că acoperă toate riscurile și societățile afiliate care aparțin grupului, cu excepția excluderilor de la articolul 214 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II.

Recomandarea- 2 - Procesul de consolidare

1.11. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să ofere îndrumări tuturor societăților afiliate cu privire la modul de pregătire a datelor pentru calcularea solvabilității la nivel de grup. Acestea ar trebui să ofere instrucțiunile necesare pentru pregătirea datelor consolidate, combinate sau agregate în funcție de metoda de calcul utilizată. Ele ar trebui să se asigure că instrucțiunile sunt aplicate în mod corespunzător și omogen în cadrul grupului, în ceea ce privește recunoașterea și evaluarea elementelor bilanțiere, precum și includerea și tratamentul societăților afiliate.

Recomandarea 3 - Evaluarea influenței semnificative și dominante

1.12. La stabilirea sferei de activitate a grupului, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să se asigure că sunt aplicate deciziile adoptate de supraveghetorul coordonator în ceea ce privește nivelul de influență exercitat în mod efectiv de către o societate asupra altei societăți.

Recomandarea 4 - Cazurile de aplicare a supravegherii la nivel de grup

1.13. Deoarece cele patru cazuri de aplicare a supravegherii la nivel de grup prevăzute la articolul 213 alineatul (2) literele (a) - (d) din Directiva Solvabilitate II nu se exclud reciproc, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă în vedere aplicarea diferitelor cazuri de supraveghere la nivel de grup prevăzute la articolul respectiv în cadrul aceluiași grup.

Recomandarea 5 - Societatea-mamă de asigurări sau reasigurări, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt cu sediul într-un stat terț

1.14. În conformitate cu articolul 215 din Directiva Solvabilitate II, în cazul în care există un subgrup menționat la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b) din Directiva Solvabilitate II, supraveghetorul coordonator în exercițiu, astfel cum este definit la articolul 260 din Directiva Solvabilitate II, după consultarea cu celelalte autorități de supraveghere interesate, ar trebui să se asigure că supravegherea la nivel de grup se aplică în mod implicit la nivelul societății mamă de cel mai înalt rang din Uniunea Europeană.

1.15. Cu toate acestea, în cazul în care societatea mamă de asigurări sau reasigurări, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt are sediul în afara SEE și este supus(ă) unei supravegheri echivalente la nivel de grup în statul terț, supraveghetorul coordonator în exercițiu, astfel cum este definit la articolul 260 din Directiva Solvabilitate II, ar trebui să se bazeze pe supravegherea la nivel de grup exercitată de autoritățile de supraveghere din statul terț, în conformitate cu articolul 261 din Directiva Solvabilitate II, și ar trebui să excepteze, de la caz la caz, grupul din statul terț de supravegherea de grup la nivelul Uniunii Europene, atunci când acest lucru ar conduce la o

supraveghere mai eficientă a grupului și nu ar afecta activitățile de supraveghere ale autorităților de supraveghere interesate și responsabilitățile lor individuale.

1.16. După consultarea cu alte autorități de supraveghere interesate, supraveghetorul coordonator în exercițiu, astfel cum este definit la articolul 260 din Directiva Solvabilitate II, ar trebui să aibă în vedere o supraveghere la nivel de grup mai eficientă, care se poate realiza atunci când sunt îndeplinite următoarele criterii:

a. la scară mondială, supravegherea la nivel de grup permite o evaluare corectă a riscurilor la care sunt expuse subgrupul din SEE și entitățile sale, având în vedere structura grupului, natura, amploarea și complexitatea riscurilor și alocarea capitalului în cadrul grupului;

b. cooperarea existentă în prezent între supraveghetorul coordonator din statul terț și autoritățile de supraveghere din SEE pentru grupul în cauză este structurată și bine gestionată prin reuniuni periodice și schimburi corespunzătoare de informații în cadrul unui colegiu de supraveghetori la care autoritățile de supraveghere din SEE și EIOPA sunt invitate;

c. un plan de acțiune anual, care include efectuarea unor controale la sediu în comun, este aprobat în cadrul acestor reuniuni periodice de către autoritățile de supraveghere implicate în supravegherea grupului.

1.17. În cazul în care societatea mamă de asigurări sau reasigurări, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt are sediul în afara SEE și nu face obiectul unei supravegheri echivalente dintr-un stat terț, supravegherea solvabilității la nivel de grup ar trebui să se aplice la nivelul societății mamă de cel mai înalt rang din Uniunea Europeană în cazul în care există un grup, astfel cum este definit la articolul 213 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Directiva Solvabilitate II. În cazul în care nu există un astfel de grup, autoritățile de supraveghere ar trebui să decidă dacă să solicite, în temeiul articolului 262 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II, înființarea unui holding de asigurări sau a unui holding financiar mixt cu sediul central în Uniunea Europeană și să supună acest grup din SEE supravegherii la nivel de grup și cerințelor privind calcularea solvabilității la nivel de grup.

Recomandarea 6 - Societatea-mamă este un holding mixt de asigurări

1.18. În cazul în care societatea mamă este un holding mixt de asigurări, calcularea solvabilității la nivel de grup ar trebui să se aplice părților grupului care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 213 alineatul (2) litera (a), (b) sau (c) din Directiva Solvabilitate II, mai degrabă decât la holdingul mixt de asigurări.

Recomandarea 7 - Aplicarea metodei de calcul

1.19 În scopul calculării solvabilității la nivel de grup, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să ia în considerare aceeași sferă de activitate a grupului ca cea menționată în recomandarea 1, indiferent dacă este utilizată metoda de calcul 1, metoda de calcul 2 sau o combinație a ambelor metode.

Recomandarea 8 - Alegerea metodei de calcul și evaluarea tranzacțiilor intragrup

1.20. Atunci când se decide dacă aplicarea exclusivă a metodei 1 nu este adecvată în conformitate cu articolul 328 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, supraveghetorul coordonator ar trebui să ia în considerare existența tranzacțiilor intragrup între societatea afiliată evaluată pentru deducere și agregare și toate celelalte entități care intră în sfera de acoperire a calculării solvabilității la nivel de grup.

Recomandarea 9 - Cota proporțională

1.21. În cazul în care o societate afiliată este legată de o altă societate printr-o relație în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să determine cota proporțională utilizată la calcularea solvabilității la nivel de grup, indiferent de alegerea metodei de calcul.

1.22. În mod implicit, ar trebui să fie utilizată o cotă proporțională de 100%. În cazul în care un grup intenționează să utilizeze un alt procent, acesta ar trebui să explice supraveghetorului coordonator că acesta este adecvat. După consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a

grupului însuși, supraveghetorul coordonator ar trebui să decidă cu privire la caracterul adecvat al cotei proporționale alese de grup.

1.23. Atunci când este calculată solvabilitatea la nivel de grup conform metodei 1, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să determine cota proporțională pe care o deține în societățile afiliate, luând în considerare:

d. 100% atunci când este inclusă o filială în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, cu excepția cazului în care se decide altfel în conformitate cu recomandarea 10;

e. procentul utilizat pentru întocmirea conturilor consolidate, atunci când sunt incluse societățile în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

f. proporția din capitalul subscris care este deținută, în mod direct sau indirect, de către societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt, atunci când sunt incluse societățile afiliate în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 10 - Criteriile de recunoaștere a deficitului de solvabilitate al unei filiale în mod proporțional

1.24 Pentru a demonstra că responsabilitatea societății mamă este limitată strict la cota de capital din filiala de asigurări sau reasigurări, astfel cum se prevede la articolul 221 alineatul (1) din Directiva Solvabilitate II, societatea mamă ar trebui să documenteze supraveghetorul coordonator că sunt îndeplinite următoarele criterii:

nu există acorduri de transfer al profiturilor și pierderilor și nici garanții, acorduri de menținere a valorii nete sau alte acorduri ale societății mamă sau ale societăților afiliate pentru acordarea de sprijin financiar;

investiția în filială nu este considerată o investiție strategică pentru societatea mamă; societatea mamă nu beneficiază de avantaje din participația sa în filială, în cazul în care aceste avantaje ar putea lua forma unor tranzacții intragrup, cum ar fi împrumuturile, contractele de reasigurare sau contractele de servicii;

filiala nu este o componentă esențială a modelului de afaceri al grupului, în special în ceea ce privește oferta de produse, baza de clienți, subscrierea, distribuirea, strategia de investire și managementul investițiilor; în plus, nu desfășoară activitate sub același nume sau marcă și nu există responsabilități comune la nivelul superior al conducerii grupului;

un acord scris între societatea mamă și filială limitează în mod explicit sprijinul societății mamă în cazul unui deficit de solvabilitate la cota societății mamă din capitalul filialei. În plus, filiala ar trebui să aibă o strategie pentru a rezolva deficitul de solvabilitate, de exemplu garanții din partea acționarilor minoritari.

1.25. În cazul în care o filială este inclusă în sfera de aplicare a modelului intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup, supraveghetorul coordonator nu ar trebui să îi permită societății mamă să ia în considerare deficitul de solvabilitate al filialei în mod proporțional.

1.26. Supraveghetorul coordonator ar trebui să evalueze aceste criterii, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului însuși, de la caz la caz, luând în considerare caracteristicile specifice ale grupului.

1.27. Statutul de responsabilitate strict limitată a societății mamă ar trebui să facă obiectul unei analizări anuale efectuate de supraveghetorul coordonator.

1.28. Societatea mamă și filiala ar trebui să facă publică decizia pozitivă a supraveghetorul coordonator care permite recunoașterea deficitului de solvabilitate în mod proporțional, în scopul de a informa deținătorii de polițe și investitorii, ca informație semnificativă în secțiunea de management al capitalului din raportul privind solvabilitatea și situația financiară al grupului și cel al filialei.

1.29. La pregătirea datelor consolidate prin utilizarea metodei 1, fondurile proprii și cerința de capital de solvabilitate ale filialei ar trebui calculate pe o bază proporțională, în loc de a aplica o consolidare integrală.

1.30 La pregătirea datelor agregate utilizând metoda 2, fondurile proprii și cerința de capital de solvabilitate ale filialei ar trebui calculate folosind cota proporțională a filialei respective, chiar în cazul unui deficit de solvabilitate.

Recomandarea 11 - Tratatamentul societăților afiliate specifice în scopul calculării solvabilității la nivel de grup

1.31. În cazul în care societățile din alte sectoare financiare constituie un grup supus cerinței sectoriale de capital, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să ia în considerare utilizarea cerințelor de solvabilitate ale acestui grup în loc de suma cerințelor fiecărei societăți în parte la calcularea solvabilității la nivel de grup.

Recomandarea 12 - Contribuția unei filiale la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup

1.32. Atunci când se utilizează metoda 1 și se aplică formula standard, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze contribuția unei filiale la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup în conformitate cu Anexa tehnică 1.

1.33. Pentru societățile de asigurări sau reasigurări, holdingul de asigurări intermediar sau holdingul financiar mixt intermediar, consolidate în conformitate cu articolul 335 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, contribuția cerinței de capital de solvabilitate individuale ar trebui calculată luând în considerare cota proporțională utilizată pentru determinarea datelor consolidate.

1.34. În cazul în care cerința de capital de solvabilitate consolidată la nivel de grup se calculează pe baza unui model intern, contribuția unei filiale la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup ar trebui să fie produsul cerinței de capital de solvabilitate al filialei și procentul corespunzător efectelor de diversificare atribuite acelei filiale conform modelului intern.

1.35. Atunci când se utilizează metoda 2, contribuția unei filiale la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup ar trebui să fie cota proporțională a cerinței de capital de solvabilitate individuale, deoarece nu sunt luate în considerare efectele de diversificare la nivel de grup.

Recomandarea 13 - Disponibilitatea fondurilor proprii la nivel de grup ale societăților afiliate care nu sunt filiale

1.36. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să evalueze disponibilitatea fondurilor proprii, în conformitate cu articolul 222 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II și cu articolul 330 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, ale societăților de asigurări sau reasigurări afiliate, holdingurilor de asigurări intermediare și holdingurilor financiare mixte intermediare care nu sunt filiale și ale societăților de asigurări sau reasigurări afiliate, holdingurilor de asigurări intermediare și holdingurilor financiare mixte intermediare din statele terțe care nu sunt filiale, atunci când elementele fondurilor proprii ale acestor societăți afectează în mod semnificativ nivelul fondurilor proprii la nivel de grup sau solvabilitatea la nivel de grup. Acestea ar trebui să explice supraveghetorului coordonator cum a realizat evaluarea.

1.37. Supraveghetorul coordonator ar trebui să analizeze, în strânsă colaborare cu celelalte autorități de supraveghere implicate, evaluarea realizată de către grup.

Recomandarea 14 - Tratatamentul intereselor minoritare pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup

1.38. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze valoarea intereselor minoritare în fondurile proprii eligibile, care trebuie dedusă din fondurile proprii la nivel de grup, pentru fiecare filială, în următoarea ordine:

1. se calculează fondurile proprii eligibile care exced contribuția filialei la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup;

2. se identifică și se deduc fondurile proprii nedisponibile care exced contribuția filialei la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup din fondurile proprii eligibile calculate la pasul 1;

3. se calculează partea corespunzătoare intereselor minoritare care trebuie dedusă din fondurile proprii de grup, prin înmulțirea cotei minoritare cu rezultatul de la pasul 2.

Recomandarea 15 - Tratatamentul fondurilor dedicate și al portofoliilor cărora li se aplică prima de echilibrare pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup

1.39. Pentru toate societățile incluse în calcularea solvabilității la nivel de grup prin metoda 1 și pentru societățile din statele terțe care nu sunt echivalente incluse în calcularea solvabilității la nivel de grup prin metoda 2, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să aplice principiile privind fondurile dedicate și portofoliile cărora li se aplică prima de echilibrare, astfel cum este prevăzut la articolul 81 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și articolul 217 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.40. Pentru societățile din statele terțe echivalente incluse în calcularea solvabilității la nivel de grup prin metoda 2, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să identifice restricțiile fondurilor proprii ale societăților ca urmare a restricționării activelor sau obligațiilor ori a acordurilor similare, în conformitate cu regimul de solvabilitate echivalent. Aceste restricții ar trebui să fie luate în considerare la calcularea solvabilității la nivel de grup, ca parte a evaluării disponibilității fondurilor proprii la nivel de grup.

1.41. Atunci când se calculează cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup prin metoda 1, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt nu ar trebui să elimine tranzacțiile intragrup între activele și obligațiile asociate cu fiecare fond dedicat semnificativ sau cu fiecare portofoliu căruia i se aplică prima de echilibrare și datele consolidate rămase. Cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup, calculată pe baza datelor consolidate, ar trebui să fie suma dintre:

(a) cerința de capital de solvabilitate noțională pentru fiecare fond dedicat semnificativ și fiecare portofoliu căruia i se aplică prima de echilibrare, ambele calculate cu activele și obligațiile fondului dedicat fără deducerea tranzacțiilor intragrup; și

(b) cerința (diversificată) de capital de solvabilitate la nivel de grup pentru datele consolidate rămase (cu excepția activelor și obligațiilor tuturor fondurilor dedicate semnificative, dar cu includerea activelor și obligațiilor tuturor fondurilor dedicate care nu sunt semnificative). La calcularea cerințelor de capital de solvabilitate la nivel de grup pentru datele consolidate rămase, tranzacțiile intragrup ar trebui să fie eliminate, în timp ce tranzacțiile intragrup între datele consolidate rămase și fondurile dedicate semnificative nu ar trebui să fie eliminate.

1.42. În cazul în care un grup folosește un model intern pentru a calcula cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup (denumită, în continuare, "SCR"), acesta ar trebui să urmeze recomandarea 13 din Ghidul privind fondurile dedicate.

1.43. Datele consolidate utilizate la calcularea fondurilor proprii la nivel de grup ar trebui să fie la valoarea netă față de tranzacțiile intragrup, în conformitate cu articolul 335 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Prin urmare, toate tranzacțiile intragrup între fondurile dedicate semnificative și datele consolidate rămase ar trebui să fie eliminate din calcularea fondurilor proprii la nivel de grup.

1.44. Pentru fiecare fond dedicat semnificativ și pentru fiecare portofoliu căruia i se aplică prima de echilibrare, identificate în datele consolidate prin metoda 1, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze elementele restricționate ale fondurilor proprii utilizând aceleași active și obligații ale fondului dedicat utilizate pentru a calcula cerința de capital de solvabilitate noțională sau portofoliul căruia i se aplică prima de echilibrare, așa cum este descris mai sus, adică fără deducerea tranzacțiilor intragrup.

1.45. Prin urmare, totalul fondurilor proprii restricționate în cadrul fondului dedicat sau al portofoliului căruia i se aplică prima de echilibrare, dedus din rezerva de reconciliere la nivel de grup ar trebui să fie suma tuturor fondurilor proprii restricționate semnificative, identificate în societățile de asigurări sau reasigurări din SEE și a fondurilor proprii restricționate identificate în societățile de asigurări și reasigurări din afara SEE care intră în domeniul de aplicare al datelor consolidate.

Recomandarea 16 - Ajustările legate de fondurile proprii indisponibile pentru calcularea fondurilor proprii eligibile la nivel de grup

1.46. Atunci când utilizează metoda 1, societatea de asigurări și reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să deducă partea din fondurile proprii ale societăților afiliate care nu este disponibilă pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup din elementele fondurilor proprii relevante și rangurile relevante ale fondurilor proprii consolidate la nivel de grup.

1.47. Acestea ar trebui să urmeze procedura descrisă mai jos pentru calcularea fondurilor proprii eligibile la nivel de grup, pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup și nivelul minim al cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup:

fondurile proprii la nivel de grup sunt calculate pe baza datelor consolidate, în conformitate cu articolul 335 literele (a) (f) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, după deducerea tranzacțiilor intragrup;

fondurile proprii la nivel de grup sunt clasificate pe niveluri;

fondurile proprii disponibile la nivel de grup sunt calculate după deducerea ajustărilor de grup relevante la nivel de grup;

fondurile proprii eligibile sunt supuse aceluiași limite de rang care se aplică la nivel individual, pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup și nivelul minim al cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup.

1.48. Atunci când utilizează metoda 2, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să utilizeze suma fondurilor proprii eligibile ale societăților afiliate după deducerea fondurilor proprii non disponibile la nivel de grup.

1.49. Pentru ambele metode de calcul, în cazul în care fondurile proprii non disponibile au fost clasificate în mai multe ranguri, ordinea în care acestea se deduc din diferite ranguri ar trebui explicată supraveghetorului coordonator.

Recomandarea 17 - Procesul de evaluare a fondurilor proprii indisponibile de către supraveghetorul coordonator

1.50. În cazul unui grup transfrontalier, supraveghetorul coordonator ar trebui să dezbată evaluarea efectuată fondurilor proprii non disponibile cu celelalte autorități de supraveghere interesate în cadrul colegiului și cu societatea de asigurări și reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt. Procesul ar trebui să fie următorul:

(a) în raportările periodice, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să prezinte supraveghetorului coordonator o evaluare a fondurilor proprii indisponibile pentru toate societățile incluse în calcularea solvabilității la nivel de grup. Acestea ar trebui să explice, de asemenea, ajustările făcute pentru a deduce fondurile proprii indisponibile;

(b) supraveghetorul coordonator ar trebui să discute evaluarea fondurilor proprii indisponibile în cadrul colegiului și cu grupul;

(c) fiecare autoritate de supraveghere ar trebui să prezinte evaluarea disponibilității la nivel de grup a fondurilor proprii ale societăților supravegheate;

(d) supraveghetorul coordonator ar trebui să dezbată cu celelalte autorități de supraveghere interesate dacă disponibilitatea fondurilor proprii se modifică atunci când evaluarea se efectuează la nivel individual sau la nivel de grup

1.51. În cazul unui grup național, supraveghetorul coordonator ar trebui să dezbată evaluarea fondurilor proprii indisponibile cu societatea de asigurări și reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt.

1.52. Procesul ar trebui să fie următorul:

(a) în raportările periodice, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să prezinte supraveghetorului coordonator o evaluare a fondurilor proprii indisponibile pentru toate societățile incluse în calcularea solvabilității la nivel de grup. Acestea ar trebui să explice, de asemenea, ajustările făcute pentru a deduce fondurile proprii indisponibile;

(b) supraveghetorul coordonator ar trebui să dezbată evaluarea fondurilor proprii indisponibile cu grupul.

Recomandarea 18 - Rezerva de reconciliere la nivel de grup

1.53. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să se asigure că rezerva de reconciliere la nivel de grup este în conformitate cu articolul 70 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui, în special, să ia în considerare la nivel de grup:

a. valoarea acțiunilor proprii deținute de societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt și societățile afiliate;

b. elementele fondurilor proprii restricționate care exced cerința de capital de solvabilitate noțională în cazul fondurilor dedicate și a portofoliilor cărora li se aplică prima de echilibrare la nivel de grup.

Recomandarea 19 - Determinarea datelor consolidate pentru calcularea solvabilității la nivel de grup

1.54. Datele consolidate ar trebui calculate pe baza conturilor consolidate evaluate în conformitate cu prevederile din Directiva Solvabilitate II cu privire la recunoașterea și evaluarea elementelor bilanțiere, precum și la includerea și tratamentul societăților afiliate.

Recomandarea 20 - Determinarea monedei în scopul calculării riscului de modificare a ratei de schimb valutar

1.55. Cerința de capital pentru riscul de modificare a ratei de schimb valutar ar trebui să ia în considerare tehnicile relevante de minimizare a riscului care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 209-215 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35. În cazul în care cerința de capital de solvabilitate consolidată este calculată pe baza formulei standard, toate investițiile exprimate într-o monedă raportată la moneda conturilor consolidate ar trebui de asemenea luate în considerare la nivel de grup, în conformitate cu articolul 188 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 21 - Nivelul minim al cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup (pragul minim al cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup)

1.56. La determinarea nivelului minim al cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup, atunci când metoda 1 este utilizată exclusiv sau în combinație cu metoda 2, societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să utilizeze următoarele cerințe de capital:

(a) cerințele minime de capital ale societăților de asigurări și reasigurări autorizate din SEE, incluse în sfera de aplicare a metodei 1;

(b) cerințele de capital locale, la nivelul cărora autorizația ar fi retrasă, pentru societățile de asigurări și reasigurări din state terțe incluse în sfera de aplicare a metodei 1, independent de constatarea echivalenței.

Recomandarea 22 - Nivelul minim al cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup

1.57. În cazul în care metoda 1 este utilizată, exclusiv sau în combinație cu metoda 2, atunci când nivelul minim al cerinței de capital de solvabilitate consolidate la nivel de grup nu mai este respectată sau atunci când există un risc de nerespectare a acesteia în următoarele trei luni, măsurile de supraveghere prevăzute la articolul 139 alineatul (1) și (2) din Directiva Solvabilitate II pentru nerespectarea cerinței individuale de capital minim ar trebui să se aplice la nivel de grup.

Recomandarea 23 - Tratatamentul riscurilor specifice grupului

1.58. Societatea de asigurări sau reasigurări participativă, holdingul de asigurări sau holdingul financiar mixt ar trebui să calculeze cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup luând în considerare toate riscurile cuantificabile, specifice și semnificative existente la nivel de grup, care pot afecta solvabilitatea și situația financiară a grupului. Dacă riscurile specifice grupului sunt semnificative, grupul ar trebui să utilizeze parametrii specifici grupului sau un model intern parțial pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate corespunzătoare riscurilor specifice grupului.

1.59. Aceste riscuri sunt:

(a) riscurile care sunt, de asemenea, prezente la nivel individual, dar al căror impact este semnificativ diferit (care se manifestă într-un mod diferit) la nivel de grup; sau

(b) riscurile prezente doar la nivel de grup.

1.60. Cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup pentru partea cuantificabilă a acestor riscuri ar trebui să fie calculată după cum urmează:

(a) în cazul descris la litera (a), prin aplicarea unor calibrări modulelor de risc sau submodulelor relevante, diferite de cele de la nivel individual, sau prin aplicarea unor scenarii adecvate;

(b) în cazul (b), prin aplicarea unor scenarii adecvate.

1.61. În cazul în care grupul nu poate să reflecte profilul de risc în cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup, din cauza riscurilor specifice existente la nivel de grup, astfel cum s-a descris mai sus, supraveghetorul coordonator, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate, ar trebui să aibă în vedere o majorare de capital de solvabilitate la nivel de grup, în conformitate cu articolul 232 litera (a) și 233 alineatul (6) din Directiva Solvabilitate II, dacă este cazul.

Recomandarea 24 - Majorarea de capital de solvabilitate din cauza profilului de risc atunci când se utilizează metoda 1

1.62. În cazul în care a fost stabilită o majorare de capital de solvabilitate din cauza profilului de risc pentru o societate afiliată și acea societate afiliată este consolidată în conformitate cu metoda 1, supraveghetorul coordonator ar trebui să evalueze la nivel de grup semnificația abaterii profilului de risc de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate, astfel cum este calculată pe baza formulei standard sau a unui model intern, și ar trebui să ia în considerare necesitatea de a impune o majorare de capital de solvabilitate pentru cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup.

Recomandarea 25 - Majorarea de capital de solvabilitate din cauza guvernanței ei atunci când se utilizează metoda 1

1.63. În cazul în care a fost stabilită o majorare de capital de solvabilitate din cauza guvernanței pentru o societate afiliată și acea societate afiliată este consolidată în conformitate cu metoda 1, supraveghetorul coordonator ar trebui să evalueze la nivel de grup semnificația abaterii de la standardele specificate la articolele 41-49 din Directiva Solvabilitate II și ar trebui să aibă în vedere necesitatea de a impune o majorare de capital de solvabilitate pentru cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup.

Recomandarea 26 - Evaluarea abaterii la nivel individual, atunci când o abatere semnificativă a fost identificată la nivel de grup

1.64. Atunci când o abatere semnificativă a fost identificată la nivel de grup, autoritatea de supraveghere a unei societăți afiliate ar trebui să evalueze dacă abaterea rezultă din profilul de risc sau din sistemul de guvernanță al societății afiliate.

1.65. În acest caz, autoritatea de supraveghere în cauză ar trebui să evalueze semnificația abaterii profilului de risc sau de la standardele sistemului de guvernanță și ar trebui să aibă în vedere necesitatea de a impune o majorare de capital de solvabilitate la nivelul societății afiliate.

Recomandarea 27 - Majorarea de capital de solvabilitate atunci când se utilizează metoda 2

1.66. În cazul în care cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup se calculează, în totalitate sau parțial, folosind metoda 2, majorarea de capital de solvabilitate din cauza profilului de risc stabilită pentru o societate afiliată, care este inclusă în metoda 2, ar trebui să fie adăugată la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup pentru cota proporțională, în conformitate cu articolul 221 alineatul (1) litera (b) din Directiva Solvabilitate II. Trebuie evitată dubla contabilizare a aceleiași abateri a profilului de risc la nivel individual și la nivel de grup.

Reguli de conformare și de raportare

1.67. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.68. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.69. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele neconformității, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.70. În lipsa unui răspuns până la împlinirea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

1.71. Prezentul ghid face obiectul unei revizui efectuate de EIOPA.

Anexa tehnică I

Calcularea contribuției filialei de asigurări și reasigurări la cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup ("SCR") [recomandările 12, 14 și 15]

$$\text{Contrj} = \text{SCRj} \times \text{SCRdiversificată} / \sum \text{SCRisolo}$$

unde:

- SCRj este SCR individuală a societății j la nivel de entitate; SCRdiversificată = SCR calculată în conformitate cu articolul 336 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35; SCRisolo este SCR individuală a societății participative la nivel de entitate și a fiecărei societăți afiliate de asigurări sau reasigurări și societăți de asigurări și reasigurări din state terțe incluse în calculul SCRdiversificată;

- raportul este ajustarea proporțională în urma recunoașterii efectelor diversificării la nivel de grup.

Pentru societățile incluse în datele consolidate cu consolidare proporțională, în conformitate cu articolul 335 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, numai cota proporțională a SCR individuale la nivel de entitate este inclusă în calcularea de mai sus.

ANEXA Nr. 16

EIOPA-BoS-15/111 RO

Ghid privind punerea în aplicare a măsurilor de garantare pe termen lung

1. Introducere

1.1. În temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (denumit în continuare Regulamentul EIOPA), EIOPA publică prezentul ghid privind punerea în aplicare a măsurilor de garantare prevăzute la articolele 77b, 77d, 308c și 308d din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (denumită în continuare Directiva Solvabilitate II).

1.2. Prezentul ghid vizează să asigure convergența practicilor în statele membre și să sprijine întreprinderile în vederea punerii în aplicare a primei de volatilitate, a primei de echilibrare, a măsurii tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc și a măsurii tranzitorii privind rezervele tehnice (cunoscute drept "ajustări și măsuri tranzitorii de garantare pe termen lung").

1.3. Prezentul ghid este împărțit în două secțiuni: Secțiunea 1 abordează evaluarea rezervelor tehnice cu măsurile de garantare pe termen lung. Aceste măsuri sunt relevante pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare. Secțiunea 2 se referă la stabilirea cerinței de capital de solvabilitate (SCR) pentru utilizatorii formulei standard și cerința de capital minim (MCR). Ghidul privind interacțiunea măsurilor de garantare pe termen lung cu SCR și MCR presupune faptul că SCR și MCR se calculează pe baza rezervelor tehnice evaluate cu măsurile de garantare pe termen lung.

1.4. Presentul ghid se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.5. În sensul prezentului ghid, expresia "măsuri de garantare pe termen lung" se referă la ajustările și măsurile tranzitorii menționate la articolele 77b, 77c, 308c și 308d din Directiva Solvabilitate II.

1.6. Termenii care nu sunt definiți în prezentul Ghid au sensul definit în actele juridice menționate în introducere.

1.7. Presentul ghid se aplică de la 1 ianuarie 2016.

Secțiunea 1

Evaluarea rezervelor tehnice cu măsurile de garantare pe termen lung

Orientarea 1 - Efectele primei de volatilitate, ale primei de echilibrare și ale măsurii tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc asupra comportamentului deținătorilor de polițe

1.8. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare trebuie să evite crearea unei legături nerealiste sau distorsionate între ipotezele privind comportamentul deținătorilor de polițe, la care se face referire la articolul 26 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei (denumit în continuare Regulamentul delegat), și utilizarea primei de echilibrare, a primei de volatilitate sau a măsurii tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc.

1.9. În mod specific, în cazul în care probabilitatea ca deținătorii de polițe să exercite opțiuni contractuale este modelată în mod dinamic prin utilizarea ratelor de referință (de exemplu, ratele de piață), întreprinderile de asigurare și de reasigurare trebuie să se asigure că ratele de referință sunt stabilite conform cu structura temporală specifică a ratei dobânzilor fără risc aplicată pentru calcularea rezervelor tehnice.

Orientarea 2 - Interacțiunea măsurilor de garantare pe termen lung cu calcularea marjei de risc

1.10. În scopul calculării marjei de risc conform articolului 38 din Regulamentul delegat, întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică prima de echilibrare, prima de volatilitate, măsura tranzitorie privind ratele dobânzilor fără risc sau măsura tranzitorie privind rezervele tehnice trebuie să presupună că întreprinderea de referință nu aplică niciuna dintre aceste măsuri.

Orientarea 3 - Combinarea primei de echilibrare și a măsurii tranzitorii privind rezervele tehnice

1.11. Atunci când întreprinderile de asigurare și de reasigurare solicită să utilizeze atât prima de echilibrare, cât și măsura tranzitorie privind rezervele tehnice la aceleași obligații de asigurare sau de reasigurare în temeiul articolului 77b și al articolului 308d din Directiva Solvabilitate II, cuantumul menționat la articolul 308d alineatul (2) litera (a) din Directiva Solvabilitate II trebuie să fie calculat cu prima de echilibrare.

Orientarea 4 - Domeniul de aplicare al măsurii tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc

1.12. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare trebuie să aplice măsura tranzitorie privind ratele dobânzilor fără risc tuturor obligațiilor admise.

Secțiunea 2

Stabilirea formulei standard MCR și SCR în cazul în care se utilizează măsuri de garantare pe termen lung

Orientarea 5 - Interacțiunea dintre prima de volatilitate, prima de echilibrare și măsura tranzitorie privind ratele dobânzilor fără risc și submodulul "risc al ratei dobânzii" din formula standard SCR

1.13. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care utilizează prima de volatilitate, prima de echilibrare sau măsura tranzitorie privind ratele dobânzilor fără risc trebuie să se asigure că valoarea acestor prime și valoarea ajustării tranzitorii, la care se face referire la articolul 308c din Directiva Solvabilitate II, rămân neschimbate după aplicarea șocurilor la structura temporală de bază a ratei dobânzilor prevăzută la articolele 166 și 167 din Regulamentul delegat.

Orientarea 6 - Interacțiunea dintre prima de volatilitate și/sau măsura tranzitorie privind ratele dobânzilor fără risc și submodulul "risc de dispersie (risc de marjă de credit)" din formula standard SCR

1.14. Atunci când calculează submodulul "risc de dispersie (risc de marjă de credit)", întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică prima de volatilitate și/sau măsura tranzitorie privind ratele dobânzilor fără risc trebuie să se asigure că valoarea primei de volatilitate și/sau a ajustării tranzitorii, la care se face referire la articolul 308c din Directiva Solvabilitate II, rămâne neschimbată în urma simulărilor de criză aplicate la submodulul "risc de dispersie (risc de marjă de credit)" prevăzut la articolele 176 alineatul (1), 178 alineatul (1) și 179 alineatul (1) din Regulamentul delegat.

Orientarea 7 - Interacțiunea dintre măsura tranzitorie privind rezervele tehnice și calcularea formulei standard SCR

1.15. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică măsura tranzitorie privind rezervele tehnice trebuie să se asigure că valoarea deducerii tranzitorii menționate la articolul 308d alineatul (1) din Directiva Solvabilitate II rămâne neschimbată în calculele bazate pe scenariile ale formulei standard SCR.

Orientarea 8 - Interacțiunea dintre măsura tranzitorie privind rezervele tehnice și cerința de capital aferentă riscului operațional din formula standard SCR.

1.16. Atunci când calculează cerința de capital aferentă riscului operațional, întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică măsura tranzitorie privind rezervele tehnice trebuie să utilizeze pentru măsurile volumelor TP_{life} , $TP_{life-ul}$ și $TP_{non-life}$ menționate la articolul 204 alineatul (4) din Regulamentul delegat, cuantumul rezervelor tehnice înainte de aplicarea măsurii tranzitorii minus valoarea maximă dintre marja de risc și cuantumul deducerii tranzitorii.

1.17. În cazul în care cuantumul deducerii tranzitorii este mai mare decât marja de risc, cuantumul deducerii tranzitorii care depășește marja de risc trebuie repartizat între TP_{life} , $TP_{life-ul}$ și $TP_{non-life}$ în funcție de contribuția fiecărei componente la cuantumul general al deducerii tranzitorii.

Orientarea 9 - Interacțiunea dintre măsura tranzitorie privind rezervele tehnice și calcularea MCR

1.18. Atunci când calculează cerința de capital minim liniară, întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică măsura tranzitorie privind rezervele tehnice trebuie să utilizeze pentru măsurile volumelor $TP_{(nl,s)}$, $TP_{(life,1)}$, $TP_{(life,2)}$, $TP_{(life,3)}$ și $TP_{(life,4)}$ menționate la articolul 250 alineatul (1) și articolul 251 alineatul (1) din Regulamentul delegat, rezerve tehnice înainte de aplicarea măsurii tranzitorii minus valoarea maximă dintre marja de risc și cuantumul deducerii tranzitorii.

1.19. În cazul în care cuantumul deducerii tranzitorii este mai mare decât marja de risc, cuantumul deducerii tranzitorii care depășește marja de risc trebuie repartizat între $TP_{(nl,s)}$, $TP_{(life,1)}$, $TP_{(life,2)}$, $TP_{(life,3)}$ și $TP_{(life,4)}$ în funcție de contribuția fiecărei componente la cuantumul general al deducerii tranzitorii.

Reguli de conformitate și raportare

1.20. Acest document conține orientări emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile pentru a respecta ghidul și recomandările.

1.21. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte acest ghid trebuie să îl integreze în mod adecvat în cadrul lor de reglementare sau de supraveghere.

1.22. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele neconformității, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.23. În lipsa unui răspuns până la împlinirea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă cerințele de raportare și se vor raporta ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.24. Prezentul ghid va fi supus revizuirii EIOPA.

Ghid privind recunoașterea și evaluarea altor active și pasive decât rezervele tehnice

1. Introducere

1.1. Prezentul ghid este redactat în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (denumit în continuare Regulamentul EIOPA).

1.2. Ghidul se referă la articolul 75 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (denumită în continuare Directiva Solvabilitate II) și la articolele 7 - 16 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei.

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere conform Directivei Solvabilitate II.

1.4. Prezentul ghid este prevăzut a facilita convergența practicii profesionale în statele membre și a sprijini întreprinderile în recunoașterea și evaluarea altor active și pasive decât rezervele tehnice.

1.5. Directiva Solvabilitate II și Regulamentul delegat (UE) 2015/35 prevăd în general ca întreprinderile să recunoască și să evalueze alte active și pasive decât rezervele tehnice conform Standardelor internaționale de raportare financiară (denumite în continuare "IFRS") adoptate de către Comisia Europeană conform Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului, cu excepția cazului în care acest lucru nu este conform cu articolul 75 din Directiva Solvabilitate II.

1.6. Regulamentul delegat (UE) 2015/35 stabilește în mod clar cazurile în care metodele de evaluare nu sunt conforme cu metoda de evaluare prevăzută la articolul 75 din Directiva Solvabilitate II și, prin urmare, se vor aplica alte principii de evaluare sau ajustări decât IFRS.

1.7. Articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 menționează criteriile care trebuie respectate dacă o întreprindere dorește să recunoască și să evalueze un activ sau un pasiv pe baza metodei de evaluare folosite de aceasta la întocmirea situațiilor sale financiare anuale sau consolidate. EIOPA nu a evaluat, în mod intenționat, principiile contabile locale utilizate în situațiile financiare anuale sau consolidate, care ar fi conforme cu articolul 75 din Directiva Solvabilitate II. Însă, EIOPA a furnizat informații referitoare la principiile prevăzute în Directivele de contabilitate.

1.8. Prezentul ghid face trimitere la Regulamentul delegat (UE) 2015/35 și menționează principiile de recunoaștere și măsurare pentru evaluarea altor active și pasive decât a rezervelor tehnice. În cazul în care ghidul se referă la "evaluare", aceasta este definită drept o evaluare în temeiul articolului 75 din Directiva Solvabilitate II.

1.9. Termenii care nu sunt definiți în prezentul ghid au sensul definit în actele juridice menționate în introducere.

1.10. Prezentul ghid se aplică de la 1 ianuarie 2016.

Orientarea 1 - Pragul de semnificație

1.11. Atunci când evaluează activele și pasivele, întreprinderile trebuie să țină cont de principiul pragului de semnificație, astfel cum este prevăzut la considerentul 1 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35. În ceea ce privește evaluarea pragului de semnificație, trebuie să se recunoască faptul că măsurarea trimestrială se poate baza pe estimări și pe metode de estimare într-o măsură mai mare decât măsurarea datelor financiare anuale.

Orientarea 2 - Consecvența aplicării metodelor de evaluare

1.12. Întreprinderile trebuie să aplice tehnicile de evaluare în mod consecvent. Întreprinderile trebuie să aibă totodată în vedere dacă, în urma unei schimbări produse la nivelul împrejurărilor, inclusiv dintre cele menționate mai jos, se impune o modificare a tehnicilor de evaluare sau a aplicării acestora în baza faptului că o astfel de modificare ar determina o măsurare mai adecvată conform articolului 75 din Directiva Solvabilitate II.

Astfel de schimbări pot include următoarele:

- a) evoluții noi ale pieței cu modificarea condițiilor pieței;
- b) disponibilitatea informațiilor noi;

- c) indisponibilitatea informațiilor folosite anterior;
- d) îmbunătățirea tehnicilor de evaluare.

Orientarea 3 - Investiții imobiliare și alte bunuri: metode alternative de evaluare

1.13. În sensul articolului 10 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35, atunci când evaluează investițiile imobiliare și alte bunuri, întreprinderile trebuie să aleagă metoda conform articolului 10 alineatul (7) din regulamentul respectiv, care prevede cea mai reprezentativă estimare a valorii la care activele pot fi tranzacționate, de bunăvoie și în cunoștință de cauză, în cadrul unei tranzacții desfășurate în condiții normale de concurență. În temeiul articolului 10 alineatul (6) din regulamentul respectiv, aceste metode trebuie să se bazeze pe următoarele:

a) prețuri actuale de pe o piață activă pentru bunuri de natură diferită, aflate în formă diferită sau din locuri diferite, sau cele supuse unor termeni diferiți din contractul de leasing sau altor termeni contractuali, ajustate pentru a reflecta diferențele respective;

b) prețuri recente ale unor bunuri similare de pe piețe mai puțin active, cu ajustări pentru a reflecta orice modificări ale condițiilor economice de la data tranzacțiilor efectuate la prețurile respective;

c) previziunile fluxurilor de trezorerie pe baza unor estimări fiabile ale fluxurilor de trezorerie viitoare, susținute de termenii oricărui contract de leasing existent și ai altor contracte și, dacă este posibil, de dovezi externe cum ar fi închirieri ale unor bunuri similare pe piața actuală în același loc și formă și folosind rate de scont care reflectă evaluările de pe piața actuală ale incertitudinii în ceea ce privește cuantumul și stabilirea calendarului de fluxuri de trezorerie.

1.14. În unele cazuri, diferitele intrări menționate mai sus pot sugera diferite evaluări ale unui bun. O întreprindere trebuie să țină cont de motivele care stau la baza acestor diferențe pentru a stabili cea mai reprezentativă estimare în scopuri de evaluare din intervalul de estimări.

1.15. La stabilirea valorii unui bun, întreprinderile trebuie să țină cont de capacitatea unui participant la piață de a obține beneficii economice prin valorificarea la maxim a bunului respectiv sau prin vânzarea acestuia unui alt participant la piață care valorifică la maxim activul în cauză.

Orientarea 4 - Investiții imobiliare și alte bunuri: dovezi pentru susținerea evaluării

1.16. Dacă evaluarea bilanțului se bazează pe o analiză formală sau alte informații anterioare datei bilanțului, întreprinderile trebuie să poată demonstra autorității lor de supraveghere faptul că s-au efectuat toate ajustările necesare pentru a reflecta variațiile valorii dintre data unei analize formale sau a altor informații și data bilanțului.

Orientarea 5 - Pasive financiare și propria bonitate

1.17. Atunci când evaluează pasivele financiare, întreprinderile trebuie să recurgă la tehnici pentru a stabili valoarea la care pasivele ar putea fi transferate sau decontate, de bunăvoie și în cunoștință de cauză, în cadrul unei tranzacții desfășurate în condiții normale de concurență, excluzând orice ajustare care ține cont de schimbările produse în propria bonitate a întreprinderii după recunoașterea inițială. Aceste tehnici se pot baza pe:

- a) o abordare în sens ascendent; sau
- b) o abordare în sens descendent.

1.18. În cazul unei abordări în sens ascendent, întreprinderile trebuie să își stabilească propria bonitate la recunoașterea pasivelor financiare specifice. Partea marjei de pe curba scontului, care se referă la propria bonitate, trebuie menținută constantă după recunoașterea inițială. În cadrul evaluărilor ulterioare, valoarea este calculată prin stabilirea variațiilor valorii, care rezultă din modificările survenite la nivelul condițiilor pieței care afectează valoarea pasivelor financiare, cu excepția modificărilor condițiilor pieței, care afectează riscul de credit propriu.

1.19. La evaluarea modificărilor condițiilor pieței, care generează riscul de piață, întreprinderile trebuie să evalueze cel puțin modificările survenite la nivelul curbei ratei dobândii fără risc specifice, un preț al mărfurilor, o rată de schimb valutar sau un indice al prețurilor sau tarifelor.

1.20. Într-o abordare în sens descendent, întreprinderile trebuie să stabilească cuantumul modificării valorii estimate a unui pasiv financiar, care este pusă pe seama modificărilor riscului de credit propriu al întreprinderii, și să-l excludă din evaluare.

Orientarea 6 - Participații în întreprinderile afiliate: metoda punerii în echivalență din IFRS

1.21. Atunci când întreprinderile evaluează activele și pasivele unei întreprinderi afiliate prin metoda punerii în echivalență din IFRS conform articolului 13 alineatul (5) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35, și dacă respectivele întreprinderi afiliate utilizează alt cadru contabil decât IFRS, întreprinderile trebuie să facă ajustări dacă este necesar, pentru a recunoaște și a evalua activele și pasivele întreprinderii afiliate conform IFRS.

1.22. Atunci când aplică articolul 13 alineatul (5) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35, o întreprindere trebuie să aibă posibilitatea de a justifica față de autoritatea de supraveghere motivul pentru care nu a calculat excedentul de active față de pasive pentru întreprinderile afiliate conform articolului 13 alineatul (4) din respectivul regulament.

Orientarea 7 - Participații în întreprinderile afiliate: metode de evaluare alternative

1.23. În cazul în care întreprinderile evaluează participațiile în întreprinderi afiliate prin metode de evaluare alternative conform articolului 13 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35, acestea trebuie să aibă posibilitatea de a explica autorității lor de supraveghere motivul pentru care nu este posibilă reevaluarea activelor și pasivelor întreprinderii afiliate prin metoda de evaluare implicită sau metoda punerii în echivalență.

Orientarea 8 - Datorii contingente: datorii contingente care decurg din acorduri privind elemente de fonduri proprii auxiliare

1.24. Atunci când încheie un acord care reprezintă un element al fondurilor proprii auxiliare pentru contraparte, întreprinderile trebuie să evalueze cu atenție dacă trebuie să recunoască datoria contingentă aferentă drept o datorie conform articolului 11 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35.

1.25. Întreprinderile trebuie să aibă posibilitatea de a oferi o justificare autorității competente în cazul în care nu au recunoscut o datorie contingentă în condițiile în care au încheiat un acord cu o altă întreprindere, inclusiv cu orice altă întreprindere care aparține grupului, și în cazul în care acordul a primit o aprobare ca element al fondurilor proprii auxiliare.

Orientarea 9 - Impozite amânate - recunoaștere și evaluare

Actualizarea impozitelor amânate

1.26. Întreprinderile nu trebuie să actualizeze creanțele și datoriile privind impozitul amânat.

Compensarea creanțelor și datoriilor privind impozitul amânat în bilanțul întocmit conform Directivei Solvabilitate II

1.27. O întreprindere trebuie să compenseze creanțele și datoriile privind impozitul amânat numai dacă deține un drept valabil juridic de a compensa creanțele privind impozitul amânat cu datoriile privind impozitul amânat; și dacă creanțele și datoriile privind impozitul amânat se referă la impozitele percepute de aceeași autoritate fiscală de la aceeași întreprindere impozabilă.

Recunoașterea și evaluarea unei creanțe privind impozitul amânat net

1.28. În cazul în care există diferențe temporare impozabile insuficiente, care sunt prevăzute să fie supuse impozitării inverse în aceeași perioadă cu impozitarea inversă preconizată a diferențelor temporare deductibile, întreprinderea trebuie să aibă în vedere probabilitatea ca profiturile impozabile să crească în aceeași perioadă cu impozitarea inversă a diferențelor temporare deductibile sau în perioade în care o pierdere fiscală asociată unei creanțe privind impozitul amânat poate fi reportată asupra exercițiilor anterioare sau a exercițiilor următoare.

1.29. Atunci când fac previziuni cu privire la profiturile impozabile și evaluează probabilitatea apariției unor profituri impozabile suficiente în viitor, o întreprindere trebuie:

a) să ia în considerare faptul că nici măcar un istoric solid de câștiguri nu poate oferi suficiente dovezi obiective privind profitabilitatea viitoare;

b) să ia în considerare faptul că gradul de incertitudine legat de profiturile impozabile viitoare provenite din activități noi estimate crește pe măsură ce orizontul de previzionare devine mai mare și, mai ales, atunci când aceste profituri previzionate sunt estimate a fi produse în perioade din afara ciclului normal de planificare al întreprinderii;

c) să țină cont de faptul că unele reguli fiscale pot întârzia sau restricționa recuperarea pierderilor fiscale neutilizate și a creditelor fiscale neutilizate;

d) să evite dubla contabilizare: profiturile impozabile care rezultă din impozitarea inversă a diferențelor temporare impozabile trebuie să fie excluse din profiturile impozabile viitoare preconizate în cazul în care acestea au fost utilizate pentru a susține recunoașterea creanțelor privind impozitul amânat;

e) să se asigure că, atunci când fac previziuni cu privire la profiturile impozabile, acestea să fie în egală măsură credibile și, în general, conforme cu ipotezele emise pentru alte fluxuri de trezorerie previzionate. În mod specific, ipotezele care stau la baza previziunilor trebuie să fie coerente cu cele care stau la baza evaluărilor rezervelor tehnice și ale activelor din bilanțul întocmit în scopul solvabilității.

Orientarea 10 - Impozite amânate - documentația

1.30. Întreprinderile trebuie să aibă posibilitatea de a oferi autorităților de supraveghere, la cerere, cel puțin informații pe baza evidențelor acestora:

a) despre sursele diferențelor temporare care pot duce la recunoașterea impozitelor amânate;

b) cu privire la principiul recunoașterii și cel al evaluării aplicate pentru impozite amânate;

c) cu privire la fiecare tip de diferență în stabilirea calendarului și la fiecare tip de pierdere fiscală neutilizată și credit fiscal neutilizat, la calcularea cuantumului creanțelor privind impozitul amânat sau al datoriiilor recunoscute, precum și la ipotezele subiacente legate de cuantumul respectiv;

d) descrierea recunoașterii creanțelor privind impozite amânate, inclusiv cel puțin:

- existența oricăror diferențe temporare impozabile în legătură cu aceeași autoritate fiscală, aceeași întreprindere impozabilă și același tip de impozit, care sunt prevăzute a fi supuse impozitării inverse în aceeași perioadă cu impozitarea inversă preconizată a diferenței temporare deductibile sau, după caz, care ar genera valori impozabile pe baza cărora să se poată utiliza pierderile fiscale neutilizate sau creditele fiscale neutilizate înainte ca acestea să expire;

- atunci când există diferențe temporare impozabile insuficiente în legătură cu aceeași autoritate fiscală, aceeași întreprindere fiscală și același tip de impozit, documente care să demonstreze că este probabil ca entitatea să aibă suficient profit impozabil în legătură cu aceeași autoritate fiscală, aceeași întreprindere impozabilă și același tip de impozit în aceeași perioadă cu impozitarea inversă a diferenței temporare deductibile sau în perioadele în care se poate reporta asupra exercițiilor anterioare sau a celor următoare o pierdere fiscală generată de creanțe privind impozitul amânat sau, după caz, că este probabil ca întreprinderea să aibă profituri impozabile înainte să expire pierderile fiscale neutilizate sau creditele fiscale neutilizate.

e) cu privire la cuantumul și data expirării, dacă există, a diferențelor temporare deductibile, a pierderilor fiscale neutilizate și a creditelor fiscale neutilizate pentru care se recunosc sau nu creanțele privind impozitul amânat.

Orientarea 11 - Tratarea impozitului amânat în cazul în care întreprinderile sunt excluse din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup

1.31. Întreprinderile trebuie să aplice următoarele principii pentru recunoașterea impozitării amânate în cazul în care întreprinderile afiliate sunt excluse din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) din Directiva Solvabilitate II:

a) în cazul în care participațiile în întreprinderi afiliate sunt excluse din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) litera (a) din Directiva Solvabilitate II, impozitul amânat aferent întreprinderii afiliate respective nu trebuie să fie recunoscut nici individual, nici la nivel de grup;

b) în cazul în care participațiile în întreprinderi afiliate sunt excluse din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) literele (b) sau (c) din Directiva Solvabilitate II, impozitul amânat aferent întreprinderii afiliate respective nu trebuie să fie recunoscut la nivel de grup.

Orientarea 12 - Aplicarea metodelor de evaluare utilizate în situațiile financiare anuale și consolidate în temeiul articolului 9 alineatul (4) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35.

1.32. Întreprinderile care aplică derogarea de la articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 trebuie să țină cont de orientările 1, 2, 4, 5 și 8 - 11, precum și de tabelul comparativ

din anexa tehnică 1, cu titlu de referință, atunci când stabilesc dacă evaluările sunt conforme cu articolul 75 din Directiva Solvabilitate II. Anexa tehnică reprezintă o parte integrantă din prezentul ghid.

1.33. Întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al consolidării unui grup care întocmește o situație financiară consolidată conform IFRS nu trebuie să aplice derogarea de la articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul delegat (UE) 2015/35.

Reguli de conformitate și raportare

1.34. Acest document conține orientări emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile pentru a respecta ghidul și recomandările.

1.35. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte acest ghid trebuie să îl integreze în mod adecvat în cadrul lor de reglementare sau de supraveghere .

1.36. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele neconformității, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.37. În lipsa unui răspuns până la împlinirea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă cerințele de raportare și se vor raporta ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

Prezentul ghid va fi supus revizuirii EIOPA.

Anexa tehnică nr. I

Tabel privind aplicarea Directivei de contabilitate (Directiva 2013/34/UE) atunci când derogarea este aplicabilă și utilizată				
Directiva de contabilitate	Se aplică următoarele dacă opțiunile de a permite metodele de evaluare de mai jos sunt exercitate de către statul membru («SM») și societatea utilizează metoda de evaluare permisă pentru întocmirea situațiilor financiare anuale sau consolidate.	Concordanță completă În concordanță, cu utilizarea opțiunii Cu ajustări	Aplicabil?	Alte comentarii
Opțiunea SM Art. 7 (1)	Permiterea sau solicitarea evaluării activelor imobilizate la valori reevaluate	Cu ajustări	Da	Evaluarea realistă trebuie să fie elaborată în conformitate cu art. 75 din Directiva Solvabilitate II, Regulamentul delegat (UE) 2015/35, standardele tehnice de implementare sau reglementare și prezentul ghid.
Opțiunea SM Art. 8 (1)b	Permiterea sau solicitarea evaluării anumitor instrumente financiare (identificate în mod expres în această directivă),	În concordanță, cu utilizarea opțiunii	Da	Evaluarea realistă trebuie să fie elaborată în conformitate cu art. 75 din Directiva Solvabilitate II, Regulamentul delegat (UE) 2015/35, standardele

		inclusiv instrumente financiare derivate, la valoarea justă			tehnice de implementare sau reglementare și prezentul ghid.
Opțiunea SM Art. 8 (1)b		Permiterea sau solicitarea evaluării anumitor categorii de active, altele decât instrumentele financiare, la valorile determinate prin trimitere la valoarea lor justă	În concordanță, cu utilizarea opțiunii	Da	Evaluarea realistă trebuie să fie elaborată în conformitate cu art. 75 din Directiva Solvabilitate II, Regulamentul delegat (UE) 2015/35, standardele tehnice de implementare sau reglementare și prezentul ghid.
Opțiunea SM Art. 8 (6)		Referitor la orice active și obligații care se califică drept elemente acoperite împotriva riscurilor într-un sistem de contabilizare a acoperirii riscului la valoarea justă sau la anumite componente ale unui astfel de element de active și obligații, permiterea cuantificării la valoarea specifică cerută sub sistemul respectiv	Cu amendamente	Da	Evaluarea realistă trebuie să fie elaborată în conformitate cu art. 75 din Directiva Solvabilitate II, Regulamentul delegat (UE) 2015/35, standardele tehnice de implementare sau reglementare și prezentul ghid.
Opțiunea SM Art. 8 (6)		Permiterea sau solicitarea recunoașterii, evaluării și publicării instrumentelor financiare în conformitate cu IFRS, așa cum au fost adoptate de CE	A se vedea recomandarea pentru IFRS individuale.	Da	Se aplică recomandarea la utilizarea IFRS (a se vedea mai sus).

ANEXA Nr. 18
EIOPA-BoS-14/174 RO

GHID

privind tratamentul expunerilor la riscul de piață și la riscul de contrapartidă în formula standard

Introducere

1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1.094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (denumit în continuare «Regulamentul EIOPA») EIOPA emite Ghidul privind tratamentul expunerilor la riscul de piață și la riscul de contrapartidă în formula standard.

1.2. Prezentul ghid se referă la art. 104 și 105 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (denumită în continuare «Directiva Solvabilitate II»), precum și la art. 164-202 din Regulamentul delegat al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE (denumit în continuare «Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35»).

1.3. Prezentul ghid se adresează autorităților de supraveghere în temeiul Directivei Solvabilitate II.

1.4. Prezentul ghid vizează facilitarea convergenței practicilor în statele membre și sprijinirea societăților în aplicarea modulelor «risc de piață» și «risc de contrapartidă» din formula standard.

1.5. În sensul prezentului ghid, a fost elaborată următoarea definiție:

- «poziție scurtă pe acțiuni» înseamnă o poziție scurtă în raport cu acțiunile care rezultă dintr-o vânzare în lipsă în sensul art. 2 alin. (1) lit. (b) din Regulamentul (UE) nr. 236/2012.

1.6. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.

1.7. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Recomandarea 1 - Beneficiile angajaților

1.8. În cazul în care obligațiile privind beneficiile angajaților sunt recunoscute în conformitate cu cap. II din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile ar trebui să le ia în considerare la calcularea cerințelor de capital pentru modulele «risc de contrapartidă» și «risc de piață». Societățile ar trebui, în acest scop, să ia în considerare natura beneficiilor și, dacă este relevant, natura tuturor acordurilor contractuale cu o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum sunt definite prin Directiva 2003/41/CE, sau cu o altă societate de asigurare sau de reasigurare pentru furnizarea acestor beneficii.

1.9. În cazul în care managementul activelor care reprezintă obligațiile privind beneficiile angajaților a fost externalizat, societățile care acționează ca sponsor ar trebui să le ia în considerare la calcularea cerinței de capital pentru modulele «risc de piață» și «risc de contrapartidă» furnizate, fiind răspunzătoare pentru devalorizarea acestor active.

Recomandarea 2 - Influența opțiunilor de cumpărare asupra duratei

1.10. La stabilirea duratei pentru obligațiuni și împrumuturi cu opțiuni de cumpărare, societățile ar trebui să țină seama de faptul că debitorul ar putea să nu își exercite opțiunea de cumpărare în privința acestora în cazul în care se deteriorează creditul, se extind marjele de credit sau cresc ratele dobânzilor.

Recomandarea 3 - Durata medie pentru submodulul «risc aferent devalorizării acțiunilor» în funcție de durată

1.11. Societățile ar trebui să interpreteze durata medie prevăzută la art. 304 alin. (1) lit. (b) pct. (iii) din Directiva Solvabilitate II ca durata fluxurilor de trezorerie agregate ale obligațiilor.

Recomandarea 4 - Submodulul «risc de rata dobânzii»

1.12. Societățile ar trebui să includă toate activele și obligațiile cu sensibilitate la rata dobânzii în calcularea cerinței de capital pentru submodulul «risc de rata dobânzii».

1.13. Rezerva tehnică ar trebui să fie recalculată în cadrul scenariilor pe baza structurii temporale a ratelor dobânzilor fără risc după expunerea la factorul de criză, care este stabilită prin expunerea la stres a structurii de bază temporale a ratei dobânzilor fără risc și readugarea primei de echilibrare, a primei de volatilitate sau a măsurii tranzitorii privind rata fără risc, în conformitate cu art. 308c din Directiva Solvabilitate II, după caz.

1.14. Valoarea activelor ar trebui să fie recalculată în cadrul scenariilor prin expunerea la stres numai a structurii temporale de bază a ratei dobânzilor fără risc, iar marjele de risc peste structura temporală de bază a ratei dobânzilor fără risc ar trebui să rămână neschimbate. Acest lucru poate

implica utilizarea unei evaluări prin raportare la model în vederea determinării valorii activelor expuse la stres.

1.15. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că valorile activelor înainte de stres, obținute pe baza unei evaluări prin raportare la model, sunt în concordanță cu prețurile de piață cotate ale activelor relevante pe piețele active.

Recomandarea 5 - Investițiile cu caracteristici de instrumente de tip acțiuni și alte titluri de valoare

1.16. În cazul în care activele prezintă caracteristici de instrumente de tip acțiuni și alte titluri de valoare, societățile ar trebui să ia în considerare ambele caracteristici atunci când stabilesc care submodule de risc din formula standard ar trebui să se aplice.

1.17. La stabilirea submodulelor de risc din formula standard utilizate, societățile ar trebui să ia în considerare substanța economică a activului.

1.18. În cazul în care activul poate fi considerat ca fiind un compozit de componente discrete, societățile ar trebui să aplice, după caz, tipul de stres relevant pentru fiecare dintre aceste componente, în mod separat.

1.19. În cazul în care activul nu poate fi considerat ca fiind un compozit de componente separate, societățile ar trebui să se bazeze, la stabilirea submodulelor de risc din formula standard care se aplică, pe caracteristicile instrumentelor de tip acțiuni și alte titluri de valoare care predomină în sens economic.

Recomandarea 6 - Pozițiile scurte pe acțiuni

1.20. În cazul în care societățile dețin poziții scurte pe acțiuni, acestea ar trebui să fie utilizate numai pentru a compensa pozițiile lungi pe acțiuni la calcularea cerinței de capital pentru riscul aferent devalorizării acțiunilor, în cazul în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute la art. 208-215 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.21. Societățile ar trebui să ignore alte poziții scurte pe acțiuni (poziții scurte pe acțiuni reziduale) la calcularea cerinței de capital pentru riscul aferent devalorizării acțiunilor.

1.22. Pozițiile scurte pe acțiuni reziduale nu ar trebui să fie considerate ca având potențial de creștere a valorii în urma aplicării unui stres asupra acțiunilor.

Recomandarea 7 - Submodulul «risc de concentrare a riscurilor de piață»

1.23. Fără a aduce atingere art. 187 alin. (3) a doua parte din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile nu ar trebui să atribuie un factor de risc de 0% investițiilor în entități care sunt deținute de entități incluse în lista prevăzută la articolul 187 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 8 - Tranzacțiile de dare de titluri cu împrumut și acordurile similare

1.24. La stabilirea cerințelor de capital pentru tranzacțiile de dare sau luare de titluri cu împrumut și acordurile de report sau reverse repo, inclusiv swap-urile pe lichidități, societățile ar trebui să urmărească recunoașterea elementelor tranzacționate în bilanțul Solvabilitate II. Acestea ar trebui să țină seama de clauzele contractuale și riscurile care decurg din tranzacție sau din acord.

1.25. În cazul în care activul dat cu împrumut rămâne în bilanț, iar activul primit nu este recunoscut, societățile ar trebui:

a) să aplice submodulele relevante de «risc de piață» pentru activul dat cu împrumut;

b) să includă activul dat cu împrumut în calcularea cerinței de capital pentru riscul de contrapartidă pentru expunerile de tip 1, luând în considerare minimizarea riscurilor pe care o conferă activul primit, în cazul în care este recunoscut drept garanție reală în conformitate cu cerințele prevăzute la art. 214 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

1.26. În cazul în care activul primit este recunoscut, iar activul dat cu împrumut nu rămâne în bilanț, societățile ar trebui:

a) să aplice submodulele relevante de «risc de piață» pentru activul primit;

b) să ia în considerare activul dat cu împrumut la calcularea cerinței de capital pentru riscul de contrapartidă pentru expunerile de tip 1, pe baza valorii din bilanț a activului dat cu împrumut la momentul tranzacționării, în cazul în care clauzele contractuale și dispozițiile legale privind

insolvența debitorului generează riscul de nereturnare a activului dat cu împrumut, deși activul primit a fost restituit.

1.27. În cazul în care activul dat cu împrumut și activul primit sunt recunoscute în bilanțul Solvabilitate II, societățile ar trebui:

a) să aplice submodulele relevante de «risc de piață» pentru activul dat cu împrumut și pentru cel luat cu împrumut;

b) să includă activul dat cu împrumut în calcularea cerinței de capital pentru riscul de contrapartidă pentru expunerile de tip 1, luând în considerare minimizarea riscurilor pe care o conferă activul primit, în cazul în care este recunoscut drept garanție reală, în conformitate cu cerințele prevăzute la art. 214 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

c) să ia în considerare obligațiile din bilanț care decurg din acordul de dare cu împrumut la calcularea cerinței de capital pentru submodulul «risc de rata dobânzii».

Recomandarea 9 - Angajamentele care pot genera obligații de plată

1.28. În conformitate cu art. 189 alin. (2) lit. (e) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, cerința de capital pentru expunerile de tip 1 în modulul «risc de contrapartidă» ar trebui aplicată angajamentelor cu caracter juridic obligatoriu pe care și le-a asumat sau pe care le-a convenit o societate.

1.29. Atunci când nicio valoare nominală nu este menționată explicit în acordul de asumare, societățile ar trebui să determine pierderea din neîncasarea creanțelor, în conformitate cu art. 192 alin. (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, pe baza unei sume nominale estimate.

1.30. Valoarea nominală estimată este suma maximă estimată a fi plătită în cazul unui eveniment de credit al contrapartidei.

Norme de conformare și de raportare

1.31. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul art. 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu art. 16 alin. (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente naționale depun toate eforturile pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.

1.32. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să-l integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.

1.33. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.

1.34. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuire

1.35. Prezentul ghid face obiectul unei revizui de către EIOPA.